„Egyszerűen kihagyhatatlan"
– *Library Journal*

Kossuth

ÜVEGDÉMON

HELENE TURSTEN

IRENE HUSS FELÜGYELŐ ESETEI

Helene Tursten

Üvegdémon

Kossuth Kiadó

Hilmernek és Ceciliának

Köszönet
a karlstadi Mactun Datánál dolgozó
Magnus Tuneldnak
a számítógépes ismeretek átadásáért,
Peter Jernfältnak
a fegyverekkel kapcsolatos javításaiért,
valamint az aktív és már visszavonult
rendőrtiszteknek, akikkel beszélgettem.

Prológus

Minden tökéletesnek látszott, talán túlságosan is tökéletesnek. Elhitette magával, hogy biztonságban van, és azt gondolta, sosem lesz vége. Tényleg nem sejtette, hogy egyszer eljön ez is. És most itt volt.

Szörnyű balszerencse, semmi egyéb.

A nagyvárosban észrevétlen maradt, békében élhetett. Annyit akart csupán, hogy békén hagyják.

A lelki sérüléseken segítettek a környéken tett hosszú séták. Újra elkezdett lejárni az edzőterembe. Aznap este is ott volt, és alaposan megdolgoztatta a testét. Jólesett neki, jó úton haladt afelé, hogy új testet és új életet építsen fel magának.

Minden a lehető legjobban alakult, de aztán megjelent a lány, akiben minden megvolt, amiről valaha álmodott. Hosszú, barna haj, barna szem, elbűvölő mosoly. A meleg, puha teste, amikor a karjaiban tartotta...

Tudták, hogy titokban kell tartaniuk a kapcsolatukat, hiszen ha a családja rájön, bármi megtörténhet. Az apja és a testvérei biztosan a kezükbe veszik az igazságszolgáltatást. Annyiszor kérte, hogy legyen nagyon óvatos, és senkinek se beszéljen róluk. Azonban a lánynak nem volt elég ereje ahhoz, hogy ellenálljon a családja faggatózásának, és mindent elmondott nekik.

Legjobb lenne elköltözni a házból egy időre, és reménykedni benne, hogy a dolgok elcsitulnak.

Lakhatna Anyával és Apával egy kicsit. Igazából persze tudta, hogy ez nem segítene, a lány családja sosem értené meg, mennyire szeretik egymást.

Félt a megtorlástól, pedig biztosan sor kerül arra is. Ha azt gondolták, csorba esett a család becsületén, ez volt a szokás. Tudta, és nem is akarta becsapni magát. A bosszú előbb-utóbb utoléri.

Rákanyarodott a keskeny, kavicsos útra, amely a házhoz vezetett. Mint már annyiszor, most is szitkozódott, mert errefelé nem voltak utcai lámpák. A városvezetés nem akart pénzt költeni ilyesmire, mivel az út végén álló három ház szintén nyaraló volt. Behajtott a kapun, és leparkolt a kocsibeállón. Amikor lekapcsolta a fényszórókat, koromsötét lett. Ezen a március végi estén tizenegy órakor már elég hideg volt, az égen sötét felhők gyülekeztek, úgy tűnt, esni vagy havazni fog éjszaka. Itt az erdőben szinte egyáltalán nem volt semmilyen fény. A magas fák lombkoronája tökéletesen elzárta az eget. A bejárati ajtó fölötti kis lámpa égett ugyan, de alig adott ki fényt magából.

Kiszállt a kocsiból, és nyújtózkodott egyet. Mint mindig, most is mélyen beszívta a kristálytiszta erdei levegőt. Bár már megszokhatta volna, még mindig úgy érezte, hogy a csend szinte sérti a dobhártyáját. Igaz, a csend nem volt tökéletes: a fák koronáját gyenge szellő borzolta. A távolban felugatott egy kutya. Az autópálya forgalma is elhallatszott idáig, bár csak távoli mormogásnak tűnt. Egy közeledő repülőgép hangja elárulta, hogy a hatalmas gépmadár a Landvetter repülőtéren készült leszállni.

Eszébe jutottak a korábbi gondolatai, és idegesen nézett körül. Úgy tűnt, minden rendben van. A szüleié volt ez a téglavörös nyaraló, amit aztán később téliesítettek. Itt tökéletes biztonságban érezte magát. Nyugtalanul vizsgálgatta a házat, ám semmi gyanúsat nem vett észre: minden ugyanolyan volt, ahogyan reggel hagyta. Akkor még fogalma sem volt róla, hogyan alakul a nap. Katasztrofális volt az egész! Megtörtént az, ami nem történhetett volna meg.

Kivette a hátsó ülésről az uzsonnás dobozt, az edzőruháját és egy élelmiszerrel teletöltött nejlonszatyrot. Bezárta a kocsit, és elindult a bejárat felé. Aztán kivette a kulcscsomót a kabátja zsebéből, kinyitotta az ajtót, és belépett az apró előszobába. A kinti lámpa rávetítette az árnyékát a padlóra.

Te jó ég, de furcsa az árnyékom, gondolta magában. Abban a pillanatban megérezte, hogy valaki megmozdul a sötétben.

– Ki az? Ne! Ne így! – akarta kiáltani, de egy szó sem hagyta el az ajkát.

A gyengén megvilágított előszobában csupán egyetlen dolgot látott tisztán: a puskát tartó fekete kezet. Az alak tökéletesen beleolvadt a sötétségbe. Kesztyűt visel, gondolta, és fura mód meg volt elégedve magával, amiért ilyen okosan kikövetkeztette a nyilvánvalót.

Bénultan bámult a sötét cső nyílásába.

Egy másodperc töredékére felvillant valami.

Aztán csak a sötétség maradt.

Első fejezet

Irene Huss nyomozó asztalán megcsörrent a telefon.

– Itt Andersson. Tommy ott van?

– Nincs. A Speedy-gyilkossággal kapcsolatban hallgat ki egy gyanúsítottat. Ötnél előbb nem nagyon kerül elő.

Sven Andersson főfelügyelő belehorkantott a kagylóba.

– Na, ha Asko Pihlainent akarja megpuhítani, akkor minden ügyességére szüksége lesz, lehet, hogy reggel ötig se végez…

Bár a főnök nem látta, Irene egyetértően bólintott.

– Segíthetek valamiben?

Titokban abban reménykedett, hogy lehetősége nyílik otthagyni az asztalán tornyosuló papírkupacot, amely valamilyen megmagyarázhatatlan okból időről időre csak úgy kialakul. Talán a jelenséget az magyarázta mégis, hogy Irene Huss gyűlölte a papírmunkát.

– Gyere át az irodámba, beszélnünk kell!

A főfelügyelő szinte még be sem fejezte a mondatot, Irene máris felugrott. Ha a főnök hív, akkor nincs mese, menni kell. Sajnos, ez egyben azzal is jár, hogy nem tudja tovább írni a jelentéseket.

Andersson elgondolkodva ült az irodájában. Hátradőlt a széken, amely nyikorgott jelentős testsúlya alatt, köszönésképpen bólintott Irenének, és egy székre mutatott. Szemmel láthatóan maga sem tudta, hogyan kezdje a mondandóját. A csend kezdett kellemetlenné

válni. Andersson asztmás volt, nehézlégzése szinte visszhangzott a szobában. Két tenyerét egymásnak fordította, kissé megereszkedett állát az ujjhegyén nyugtatva elnézett valahova Irene feje fölé. Végül az asztalra csapott, nagy nehezen feltápászkodott, és közölte:

– Akkor te meg én. Azonnal indulunk.

Nem fűzött hozzá semmilyen magyarázatot, felvette a kabátját, és elindult kifelé.

Irene elugrott az irodájába, hogy felvegye a dzsekijét. Olyan vagyok, mint Sammie: elég megcsörgetni a pórázt és kimondani a varázsszót, már futok is. Az se érdekel, hova, csak az a lényeg, hogy ki innen. A gondolatra elmosolyodott magában.

– Először, gondoltam, küldök egy járőr kocsit, de olyan piszok nehéz szerezni egyet manapság. Ráadásul a norssjöni erdő közepére küldeni... Akkor már jobban járok, ha magam megyek – mondta Andersson, de inkább csak úgy magának, miközben Boråsleden felé siettek.

Irene már épp közölni akarta vele, hogy nem egyedül van, de jól ismerte a főnökét, ezért inkább nem szólt semmit. Nem akarta bosszantani, mert tényleg kedvelte őt.

– Talán magyarázatot kéne adnom – szólalt meg egyszer csak Andersson.

– Igen, jó lenne – válaszolta Irene mosolyogva, de megpróbálta elrejteni a mondat szarkasztikus élét. Feltehetően sikerrel járt, mert Andersson folytatta.

– Az unokatestvérem hívott fel. Az egyik itteni iskola igazgatója.

Irene meglepve hallotta, hogy Anderssonnak unokatestvére is van. Már csaknem tizenöt éve dolgoztak együtt, de sosem hallott semmit a főnök rokonairól. Elvált, gyerekei, rokonai nem voltak, barátai se nagyon. Magányos farkas – mindig ez a kép jutott eszébe, ha magánemberként gondolt a főnökére.

– Georg, az unokatestvérem nagyon aggódik. Az egyik tanár tegnap óta nem ment be dolgozni, és nem veszi fel a telefonját sem. A szüleit sem tudják elérni. Georg nyugtalan, mert ez a tanár szemmel láthatóan nehéz időszakon megy át, talán depressziós is. Georg attól tart, öngyilkos lett a fickó.

– De ez nem ok arra, hogy két nyomozó jöjjön ide Göteborgból. A járőr kocsi kiküldése sokkal jobb ötletnek tűnik – mondta Irene.

Lopva Anderssonra pillantott, és látta, hogy a főnöke arca kezd elvörösödni

– Majd én eldöntöm, mi a jobb ötlet – csattant fel Andersson, majd elfordult, és kinézett az ablakon.

Irene megbánta, hogy megint eljárt a szája. Most majd duzzogni fog, és órákig nem szól egy szót se.

A csend egyre kényelmetlenebb lett a kocsiban. Csak az ablaktörlő lapátok ütemes kopogása hallatszott hosszú perceken át. Előző este óta havas eső esett, és egyelőre úgy tűnt, ez így is marad. Végül Irene nem bírta tovább:

– És azt tudjuk, hová kell mennünk?

– Igen. Fordulj le Hällingsjönél, aztán egy kilométer után lesz egy tábla Norssjön felé. Ott kell letérni, aztán majd mutatom az utat.

– És hogyhogy ilyen jól ismeri ezt a környéket?

– Jártam már ott egyszer, horgászaton. Sok homár van arrafelé.

– Az a tanár hívta meg? – csodálkozott Irene.

– Nem, a szülei. Van egy kis házuk.

Irene sejtése beigazolódott. Valami gyanús volt Andersson viselkedésében. Nyilván több oka is lehetett, amiért a főnöke így reagált, de egy biztos: személyesen is érintett volt ebben az ügyben.

Homárparti a szülőknél... Most meg mindjárt kiderül, hogy Anderssonnak barátai is vannak? Találkozgat emberekkel, és meghívásokat fogad el az otthonukba! Nahát! Irene úgy döntött, nem hagyja elhalni a beszélgetést.

– Akkor azt a tanárt nem is ismeri?

– Nem. Csak a nővérét.

– Ő is tanár?

– Fogalmam sincs. Akkoriban még nagyon kicsi volt.

Andersson nagyot sóhajtott, és odafordult Irenéhez.

– Tudom, min csodálkozol. Tizenhét évvel ezelőtt volt. Épp akkor váltam el, és az unokatestvérem úgy gondolta, szükségem van a társaságra. Ezért mentem el arra a partira. A szülők Georg ismerősei.

Irene elgondolkozott. Be kellett vallania magának, hogy ez a hirtelen jött út felébresztette zsaruösztöneit. De nem annyira a tanár sorsa, mint inkább a főfelügyelő magánélete érdekelte. A hosszú évek során

sosem merült fel benne, hogy a főnöknek van magánélete is.

– Találkozott velük azóta? – kérdezte Anderssont.

– Nem.

Tehát nem alakult ki hosszabb barátság.

– Mivel foglalkoznak a szülők?

– Az apa lelkész. Az anya talán nem is dolgozik. A lelkészfeleségeknek, gondolom, sok elfoglaltságuk van otthon. Templomi rendezvények, ilyesmi – mondta Andersson bizonytalanul.

Irene úgy döntött, megpróbál minél többet megtudni Andersson társasági életéről.

– És milyen volt a parti? Úgy értem… egy lelkész házában… Általában elég sokat szoktak inni az ilyen horgászpartikon, nem?

A főfelügyelő elmosolyodott.

– Az biztos! A lelkész végül a verandán dőlt ki, olyan részeg volt! A felesége már órákkal korábban bedobta a törülközőt, és kifeküdt az egyik hálószobában. Egyáltalán nem bírta az alkoholt! Mi, többiek is eléggé felöntöttünk a garatra.

– Sok vendég volt?

Andersson egy kicsit tűnődött, mielőtt válaszolt volna.

– Kilenc, nem, velem együtt tíz ember. Itt kell lehajtani.

Irene lekanyarodott a mellékútra, a főfelügyelő pedig attól kezdve mutatta neki az utat.

– Még néhány kilométer egyenesen, és már ott is vagyunk Norssjönben.

Irene bekapcsolta a tempomatot, miközben agya megpróbálta feldolgozni a hallott információt.

– Egy nagy nyaralóról van szó?

– Nem, átlagosnak mondható. Georgéknak volt egy lakókocsijuk, mi abban aludtunk. Bettan, Georg felesége tanár, egy iskolában tanítanak. Valószínűleg az ő ötlete volt, hogy engem is meghívjanak. Ma már jobb a helyzet, nem találkozunk olyan gyakran, de akkoriban folyton megpróbált összehozni a rém unalmas tanárkollégáival.

– És azon a partin sikerrel járt? – kérdezte Irene.

Andersson csak kuncogott.

Feltűnt a Norssjön felé vezető út. A keskeny, aszfaltozott út két oldalán havas fák sorakoztak. Időről időre láttak egy-két kisebb házat az út mentén vagy egy-egy kavicsos bekötőutat, amely az erdőbe vezetett.

– Lassíts, itt kell lennie valahol – mondta Andersson.

Irene számára minden egyformán bozótosnak tűnt, amerre csak nézett. Elképesztő volt, hogy Anderssonnak annyi év után is ilyen jól működött a memóriája.

– Ott van! Fordulj be!

Az út mellett kézzel festett táblácska jelezte, hogy a „Szerencsés Ház” felé ott kell lekanyarodni. Fehér alapon kopott kék betűk tájékoztatták az érkezőket a keskeny ösvényről. A szebb napokat látott tábla szélére valaki gondosan virágokat is festett.

Irene rákanyarodott az útra, amely tele volt kátyúval. Csakhamar teljesen elnyelte őket a sötét fenyőerdő. Egyszer csak három nyaraló bukkant elő a

rengetegből. Irene lassított, de a főfelügyelő közölte, hogy még nem értek oda. Újabb száz méter kátyúkerülgetés következett. Az út végéhez értek. Irene észrevett egy újabb, téglavörös házat, amelyet kerítés vett körül. Leparkolt a kapu előtt.

Mindketten kiszálltak, és kinyújtóztatták a tagjaikat. A szemerkélő havas eső zizegésén kívül minden csendes volt. A kertben egy viszonylag új, fekete Skoda állt. A kocsi feltűnően koszos volt, a szélvédőre csillag alakú jelet karcoltak. A rendőrök egy mohos, csúszós kövekből kirakott járdán indultak el a ház felé.

Életnek semmi jele nem mutatkozott. A főfelügyelő lenyomta a kilincset, de az ajtó zárva volt.

– Ég a kinti lámpa – jegyezte meg hangosan.

Irene elindult a ház körül, és megpróbált benézni valamelyik ablakon.

Nem kellett sokáig mennie, már az első ablakon belátott az épületbe.

– Főnök! – szólt hátra Anderssonnak.

A főfelügyelő odalépett mellé. Irene az ujjával mutatott a konyhaablakra.

Az egyszerű berendezésű helyiség nyitott ajtaján keresztül beláttak az előszobába. Egy férfi feküdt a padlón. A lábát és a teste alsó részét nem lehetett látni, csak a fejét és a törzsét. Vagyis azt, ami a fejéből megmaradt. A látványból egyértelműen következett, hogy halott. Nyitott dzsekije alatt kilátszott világos színű, véres inge. Az egyik karja a küszöbön hevert. Mellette egy bevásárlószatyor feküdt, amelynek tartalma kiborult a földre.

Andersson odafordult Irenéhez.

– Hívj erősítést. Ez nem öngyilkosság – mondta sötéten.

Második fejezet

Később Andersson főfelügyelő és Irene beszámoltak az osztály többi nyomozójának a gyilkosságról. Irene kezdte a beszámolót:

– A férfi neve Jacob Schyttelius. Még nem sikerült felvenni a kapcsolatot a szüleivel, akik azonosíthatták volna, de a főnöke adott róla személyleírást, amely tökéletesen ráillik. Harmincegy éves. Fél egykor találtunk rá, egy nyaralóban lőtték le. Az egyik cserép alatt rábukkantunk a kulcsra is, és kinyitottuk az ajtót. A holttest az előszobában feküdt, és szemmel láthatóan nem mozgatták a gyilkosság után. Egy nagy kaliberű fegyverrel lőtték mellkason, a szíve mellett érte a golyó. Részben a fejét is szétlőtték. Fegyvert nem találtunk a helyszínen. Amíg a technikusokra vártunk, gyorsan körülnéztünk. A házban két kis hálószoba van, úgy tűnik, az egyiket dolgozószobának használta. Az íróasztalon volt egy számítógép is. Valaki egy jelet festett a monitorra, feltehetően vérrel.

– Milyen jelet? – kérdezte Fredrik Stridh.

– Egy körbe írt csillagról van szó. Svante szerint talán valamilyen mágikus szimbólum, olyasmi, amit a sátánisták és a boszorkányok is használnak a rituáléikon. Már találkozott hasonlókkal például templomi gyújtogatások kapcsán. A laborosok még dolgoznak.

– Sátánisták! Micsoda baromság! – kiáltott fel Jonny Blom.

Irene vállat vont, és Hannu Rauhala felé bólintott, aki szólásra jelentkezett.

– Miért lakott az áldozat egy nyaralóban?

– Az iskola igazgatója szerint nemrég vált el, majd pár évig északon élt, utána költözött csak vissza Göteborgba. Nehéz lakást találni a városban, úgyhogy beköltözött a szülei téliesített nyaralójába. Egész ősszel és télen ott lakott. Utoljára tegnap látták, amikor fél öt körül eljött a munkahelyéről. Egy táskában nedves sportfelszerelést találtunk, úgyhogy lehet, hogy edzeni ment. A pénztárcájában volt egy tagsági igazolvány, még ellenőriznünk kell, tényleg ott volt-e tegnap délután. A Mölndalsvagenen vásárolt ennivalót, majd megkérdezzük a Hemköp közértben, emlékszik-e rá valaki. Az iskola, ahol tanárként dolgozott, Heden közelében van. A szülei nem laknak messze a nyaralótól, de amint már mondtam, őket még nem sikerült elérnünk. Az apja egy Kullahult nevű kis község lelkipásztora. Azon tűnődtünk, mi lenne a legjobb módja a rossz hír közlésének. Normális esetben viszünk magunkkal egy lelkészt, de mi a teendő, ha a rossz hír épp egy lelkésznek szól?

Irene elhallgatott, és végignézett a konferenciateremben ülő kollégáin. Öt óra elmúlt. Jonny Blom szokásához híven félig-meddig szundikált. Amikor bólintott, Irene látta, hogy a feje tetején egyre nagyobb területen ritkul a haj. A gondos frizuraállítás és a zselé délutánra elvesztette hatását. A csoport legfiatalabb tagja ült mellette, élénk tekintettel nézelődött. Fredrik Stridh haja még mit sem vesztett erejéből és sűrűségéből. És ami sokkal fontosabb,

nagyon ügyes és energikus kolléga volt. Irene egyre jobban becsülte. Hannu Rauhala szokásos buddhai nyugalomban ült Irene másik oldalán. Látszólag kívül maradt a történéseken, de Irene tudta, hogy mindent elraktároz az agyában. Felesége, Birgitta szintén az osztályon dolgozott, jelenleg azonban épp gyesen volt otthon. Úgy tervezték, hogy amikor visszajön, Hannu marad majd otthon a fiukkal. Ez az információ néhány napja szivárgott ki, és Andersson főfelügyelő el is komorodott tőle. Mérges motyogásai között olyasmiket lehetett hallani, hogy „a kisbabáknak az anyjukra van szükségük”, meg hogy „a férfiak nem pesztrák”. Tommy Persson sem volt jelen, de ő bármelyik pillanatban megérkezhet. A nap nagy részét egy kihallgatásnak szentelte: egy Ronny ’Speedy’ Olofsson nevű drogdíler meggyilkolásának ügyében nyomozott: Speedy elsikkasztott némi pénzt a kapcsolatától, és mivel az összeg jelentős volt, büntetésként kivégezték.

Speedyt szombat reggel lőtték fejbe, és néhány ornitológus a szemtanúja is volt a történteknek. Két hobbimadarász a gyilkos arcát is látta: hatalmas sebhely éktelenkedett rajta. A személyleírás alapján a nyomozók rögtön tudták, kit kell keresniük. A gyanúsítottat, Asko Pihlainent már többször elítélték erőszakos, valamint droggal kapcsolatos bűncselekményekért, tanúk megfélemlítéséért, illetve autólopásért. Viszont most először került kapcsolatba gyilkossággal. Asko szerint persze semmi köze nem volt az ügyhöz: sosem járt a gyilkosság helyszínén, és mit ad isten, tanúi is vannak arra, hogy a

bűncselekmény időpontjában a szomszédjával kártyázott.

Ez volt a probléma. A szomszéd és két másik nő is egybehangzóan állította, hogy szombat hajnalban Asko velük volt. Ragaszkodtak a tanúvallomásukhoz, így a nyomozás elakadt.

Irene nem irigyelte ezért a feladatért Tommyt. Asko Pihlainen arról volt híres, hogy mindig ragaszkodott az ártatlanságához. Az ellene tanúskodók szinte mindig meghátráltak. Pihlainennek még nem sikerült megtudnia az ornitológusok személyazonosságát, de ez csak idő kérdése volt. Irene felsóhajtott, és megpróbált ismét a saját ügyére koncentrálni.

Megismételte a kérdést.

– Szerintetek kérjünk meg egy másik lelkészt, hogy menjen el Jacob Schyttelius szüleihez?

– Ugyan már! Ha lelkész, nyilván egyedül is elboldogul – horkant fel Jonny.

Hannu ismét szólásra jelentkezett.

– Egy dolog szakmai segítséget nyújtani, és egy másik magánemberként megélni egy ilyen tragédiát.

Fredrik Stridh egyetértően bólintott.

– Pontosan. Mivel lelkész, feltételezhetjük, hogy vallásos.

Amikor a többiek felnevettek, Fredrik elhallgatott, de aztán folytatta a gondolatmenetét.

– Úgy értem, egy vallásos embernek talán még nagyobb szüksége van arra, hogy ilyen helyzetben beszéljen valakivel.

– Fredriknek igaza van. Én is úgy gondolom, hogy vigyünk magunkkal egy lelkészt Schytteliusékhoz – mondta Irene.

Andersson most szólalt meg először.

– A neve Sten. Sten Schyttelius. A felesége nevére nem emlékszem.

Fredrik Stridh csodálkozva nézett rá.

– Ismeri őket?

– Nem igazán. Csak az ismerőseim ismerősei.

A főnök hangsúlyából érezni lehetett, hogy ez a téma tabu. Fredrik értette a kimondatlan üzenetet, és nem tett fel több kérdést. Elgondolkodva nézte a főnökét.

Andersson megköszörülte a torkát.

– Irene, szerezz egy lelkészt, és menj ki vele Schytteliusékhoz. Vigyél magaddal valakit a csapatból.

Fredrik önként jelentkezett, majd Hannura kacsintott.

– Szívesen kisegítek egy kollégát. Hannu ugyanis ma edzésre megy. Találjátok ki, mit fog csinálni!

Olyan huncutul nézett a finnre, hogy Irene kíváncsi lett. A karcsú, szőke finn természetesen jó kondícióban volt, de Irene nem gondolkodott el rajta, vajon mit sportolhat. A többiek találgatni kezdtek. Röpködtek az ötletek a levegőben: erősítés, súlyemelés, szauna, vasember próba, de senki sem találta el.

– Babaúszás! – jelentette be Fredrik.

Hannu arcán halvány pír jelent meg, de a hangja nem árult el érzelmeket.

– Honnan tudod?

– Elvégre nyomozók vagyunk, nem? Komolyra fordítva, Birgitta nemrég telefonált, és megkért, hogy

szóljak neked, ne felejtsd el a mai babaúszást. Bevallom, elfelejtettem átadni az üzenetet, de most pótlom: Ne felejtsd el a babaúszást! – nevetett Fredrik.

A főfelügyelő szólalt meg:

– Rendben, akkor szerezzétek meg a címet, és menjetek el Jacob Schyttelius szüleihez. Én idebent maradok, a média nyilván hamarosan jelentkezni fog.

A szerencse Irene mellé szegődött. A szomszéd falu lelkésze otthon volt. A telefonban nagyon barátságos hangon szólalt meg, Jonas Burmannak hívták, és amikor megtudta, miről van szó, felajánlotta, hogy velük megy, és segít, amikor közlik a rossz hírt a szülőkkel. Részletesen elmagyarázta, hogy jutnak el hozzá. Onnan majd mutatja az utat Kullahultba, ahol Schytteliusék laktak.

A nyomozók különösebb nehézség nélkül megtalálták Burman házát. A kapu előtt egy magas, ösztövér alak állt a szélben. Az időjárás az utóbbi néhány órában elromlott, a szél havat hozott a városra, bár a hópelyhek azonnal elolvadtak, amint földet értek. Irene leparkolt, majd Fredrikkel együtt kiszállt a kocsiból, hogy üdvözölje a lelkészt.

Burman sokkal fiatalabb volt, mint amire a hangja alapján számítani lehetett. Szőke, hosszú haját folyton az arcába fújta a szél. Amikor bemutatkozott Irenének, a keze hideg volt ugyan, de a kézfogása határozottnak tűnt. Vékony ujjai egy zenészre emlékeztették Irenét. A szemüveg lencséje mögül elővillanó barátságos, kék szemekből nyugalom áradt.

Beültek a rendőrautóba, és elindultak. Útközben Fredrik elmondta Burmannak, mit tudtak meg Jacob Schyttelius halálával kapcsolatban. A férfi figyelmesen végighallgatta, és amikor Fredrik befejezte a beszámolót, így szólt:

– Többször találkoztam Jacobbal, nagyon kedves fiatalember. Volt. Számomra felfoghatatlan, miért akarta volna bárki is lelőni. Lehet, hogy betörés volt?

– Nem tudjuk – ismerte el Fredrik. – De megpróbálunk rájönni, ki tette és miért. Pillanatnyilag elképzelésünk sincs. Talán a szülei a segítségünkre lesznek.

– De ugye nem ma este akarják kikérdezni őket? – kérdezte aggódva Burman.

– Csak akkor, ha hajlandóak beszélgetni, máskülönben várnunk kell – mondta Fredrik.

A lelkész rámutatott egy táblára:

– Itt kell elfordulnunk.

A táblán ez állt: Kullahult 2.

Az alkonyi sötétségben messziről feltűnt a fényárban úszó templom. Egy havas domboldalon állt, és az apró városka fölé magasodott.

– A paplak a templom mellett van, kanyarodjunk arrafelé – mondta Burman. A domb alján rátértek egy kavicsos útra. Irene a dombtetőn megpillantotta a temető falát. Az út egyenesen haladt tovább, kis idő múlva maguk mögött hagyták a sírkertet.

Egy havas, parkméretű kertben egyszer csak megpillantottak egy fehér házat. Irene behajtott a kitárt kapun. A kocsi kerekei alatt csikorgott a hó.

– Különös – szólalt meg Jonas. A kocsi megállt, ő pedig körülnézett a kertben. Fújt a szél, és a fák lombját jeges eső zörgette. – Sten és Elsa általában felkapcsolja a kerti világítást, és a házban is sok villanyt égetnek sötétedés után. Itt a templom mögött elég kihalt a környék, szeretik, ha jól ki van világítva a kert – tette még hozzá.

Amikor kiszálltak, éles jégdarabkák csaptak az arcukba. A hatalmas fák és bokrok teljes sötétségbe burkolóztak. A kertet áthatolhatatlannak tűnő fenyősövény szegélyezte. A vaksötét ablakok nem voltak túl hívogatók.

– Lehet, hogy elutaztak valahova? – kérdezte Fredrik.

– Ki van zárva. Mindig szólunk egymásnak, ha valamelyikünk elmegy – válaszolta Jonas.

– Akkor is, ha csak egy napról van szó?

– Igen. Csak egy lelkész van az egyházközségben, úgyhogy megvan az ügyeleti beosztásunk. Bármi történjen is, egyikünk mindig elérhető hétvégén. De egyébként is mindig értesítjük egymást, ha valamelyikünk elutazik, még akkor is, ha az illető éppen nem ügyeletes. Még két egyházközség tartozik ebbe a rendszerbe. Összesen tehát négy lelkészről van szó.

Mielőtt elindultak a széles bejárati ajtó felé, Irene magához vette a zseblámpát, amelyet mindig a kesztyűtartóban tartottak. A nyitott pitvart négy faoszlop tartotta, a kis tető megvédte a lépcsőt a hófúvástól. Olyan volt, mintha egy régi vidéki kúriára érkeztek volna. A bejárati ajtó két szárnyát gyönyörű

faragások díszítették. Irene már nyúlt volna a vaskos kopogtató felé, amikor észrevette, hogy az egyik ajtószárny résnyire nyitva van.

Felkapcsolta a zseblámpát, hogy jobban lássa, van-e valamilyen sérülés a záron. Nem volt. Irene a lámpa segítségével óvatosan kitárta az ajtót.

Mielőtt beléptek volna, a lelkészhez fordult:

– Önmagában az a tény, hogy nyitva van az ajtó, még nem jelent semmit. Ahogy az sem, hogy nem égnek a villanyok, és szemmel láthatóan nincs itthon senki. De a biztonság kedvéért kérem, hogy ne nyúljon semmihez odabent. Ne fogja meg a lépcső korlátját, ne kapcsoljon villanyt, satöbbi. Maradjon a közelünkben. Ismeri a házat belülről?

– Igen – válaszolta Burman, és Irene mögé lépett. Átlépték a küszöböt. Irene körbepásztázta a falat, hogy rátaláljon a kapcsolóra. Amikor megtalálta, a zseblámpa nyelével kattintotta fel a villanyt.

Az előszobát kisebbfajta kristálycsillár világította be. A padlót színes rongyszőnyeg borította. Az ajtó mellett egy faláda állt, amelynek faragott fedelére virágokat, pillangókat és az 1796-os évszámot festették. Gyönyörű darab volt, könnyen lehet, hogy valóban öregebb volt kétszáz évnél is. A fölé akasztott falitükör sem tűnt mai darabnak. A vaskos aranyozott keretbe osztott tükörlapokat helyeztek. Mellette egy régi ingaóra állt, amely súlyos ütésekkel jelezte az idő múlását.

Jonas Burman tölcsért formált a kezéből, és bekiabált a házba:

– Hahó! Sten? Elsa? Jonas vagyok.

Mindhárman feszülten figyeltek. Semmi válasz.

Jonas lemondóan sóhajtott, és a helyiség közepére állt.

– A második szintre vezető lépcső alatt van egy fürdőszoba. Azon a szinten több hálószoba is található, néhány kisebb szoba is, illetve egy külön fürdőszoba és egy vécé. Tőlünk jobbra van az ebédlő és a nappali.

Azzal megfordult, és egy ajtóra mutatott.

– Ez vezet a konyhába. A lépcső melletti ajtó a dolgozószobába nyílik. Ha átmegyünk rajta, a könyvtárba jutunk.

Úgy döntöttek, először a konyhát nézik meg. Tágas, levegős helyiségbe léptek. Irene első pillantásra úgy érezte, mintha visszament volna az időben, de aztán meglátta a modern hűtőszekrényt és a tűzhelyet. A többi bútor, a szekrények mind rusztikus stílusú fából készültek. A gerendamennyezet alatt hosszú, vaskos faasztal állt, Irene tizenkét széket számolt meg körülötte. Minden bútordarabból a múlt illata áradt. Irene csodálkozva fordult Burmanhoz:

– És itt tényleg csak két ember lakik?

– Hát, igen, ez a probléma ezekkel a régi házakkal, hogy borzasztó nehéz befűteni őket, és egy mai modern család nem is népesíti be az épületet. Régebben a lelkész családja népes volt: számtalan gyermek és szolga tartozott a háztartáshoz. Ráadásul a település szellemi központja is a lelkészlak volt, ezért építették őket ilyen nagyra.

Irene nem volt egészen biztos benne, mi folyhatott régebben egy ilyen szellemi központban, de úgy döntött, inkább nem kérdezi meg. A nyomozók gyorsan bekukkantottak a konyhából nyíló apró helyiségbe,

amely annak idején valószínűleg a szolgáló szálláshelye lehetett. Onnan már csak egy helyiségbe vezetett ajtó, a modern gépekkel felszerelt mosókonyhába. A sarokban hatalmas fagyasztóláda búgott. A hátsó kertbe vezető ajtó zárva volt. Irene óvatosan felnyitotta a fagyasztóláda fedelét. Odabent katonás rendben sorakoztak a műanyag tárolóedények és nejlonzacskós csomagocskák. Visszamentek a konyhába, és útközben felkapcsolták a villanyokat.

A nyomozók ezután körülnéztek a Schyttelius házaspár dolgozószobájában és könyvtárában is, és megállapították, hogy a bútorok ott is hasonlóképpen robusztusak és régiek. A könyvtárszoba falait a padlótól a mennyezetig polcok borították. Az áporodott levegőjű helyiségben gyönyörű régi kiadványok sorakoztak.

Következett az ebédlő és a szomszédos nappali. A hatalmas belmagasságú helyiségek roppant hidegek voltak. Irene megértette, miért volt becsukva az előszobába vezető ajtó.

Ebben a két helyiségben sokkal hűvösebbre volt állítva a fűtés. A szoba két oldalán álló cserépkályhákat feltehetően már régóta nem használták. Nem volt túl sok bútor a helyiségben, egy feltűnően hosszú kanapé és egy magas támlájú szék állt a szobában. A fal mellett még néhány hasonló stílusú szék sorakozott. A padlót itt is szőnyeg borította, amely kissé kifakult már, de annak idején gyönyörű lehetett. Az ebédlőben egy fehér színű asztal foglalta el a központi helyet, amely körül hat szék állt. Irene magában megállapította, hogy ha vendégeket hívtak, valószínűleg a konyhában ettek.

Amikor visszamentek az előszobába, szinte kellemes meleg fogadta őket. Felmentek az emeletre, és beléptek az egyik helyiségbe, amely meglepően modern volt. A hatalmas televízió előtt barna bőrkanapé trónolt. A falakról három merev tekintetű, kitömött rénszarvasfej bámult a látogatókra.

– Ez a tévészoba – közölte Jonas.

Szétváltak. Irene balra indult el, a két férfi pedig jobbra. Az első helyiségben biliárdasztal állt, amin Irene kissé meglepődött. A falakon itt is kitömött trófeák díszelegtek, madarak és szarvasok. Az ablak alá néhány széket tettek. Mellettük, és ez okozta a második meglepetést, alkohollal bőségesen felszerelt zsúrkocsi állt. Irene közelebbről is megnézte a választékot, és megállapította, hogy az italok nagy része külföldi márka. Schytteliusék szemmel láthatóan sokfelé utaztak, és mindenhonnan sajátságos szuvenírekkel tértek haza.

Irene odament a szoba másik végéből nyíló ajtóhoz. Volt kulcs a zárban, de nem volt ráfordítva. Ismét a zseblámpa nyelével nyitotta ki az ajtót és kapcsolta fel a villanyt. A mennyezetről törött tejüvegű csillár lógott, amelybe gyenge fényerejű körtét csavartak. Itt is eléggé hideg volt. A bútorzatot néhány tárolószekrény és egy hatalmas íróasztal tette ki. Az asztalon egy felnyitott tetejű laptop volt, Irene elfordította a monitort, hogy lássa, mi van rajta… Először az agya fel sem fogta a képet. Lassan hátrálni kezdett. Valaki egy körbe írt csillagot festett a képernyőre, feltehetően vérbe mártott ujjal.

Harmadik fejezet

– Jonas Burman és jómagam találtunk rá Sten és Elsa Schytteliusra a hálószobájukban. Megpróbáltam megakadályozni, hogy a lelkész is lássa őket, de sajnos elég magas, így átnézett fölöttem. Rögtön elájult. Valóságos vérfürdő volt – mondta Fredrik Stridh.

Elhallgatott, és körülnézett a konferenciateremben. Irenén kívül Andersson főfelügyelő, Tommy Persson és Hannu Rauhala ült az asztalnál. Jonny Blom már hazament, amikor felhívták a rendőrséget a kettős gyilkosság hírével. Hannu is épp a babaúszásra tartott, de amikor megtudta, miről van szó, úgy döntött, visszamegy.

– Amikor lefektettem Burmant a kanapéra, megjelent Irene. Ő egy számítógépet talált, amelynek monitorán ugyanaz a jel volt, amit a tanár házában találtak a főnökkel – folytatta Fredrik.

– Pont ugyanolyan volt a csillag? – vágott közbe Andersson.

Irene bólintott.

– Igen.

Fredrik megköszörülte a torkát.

– Sten és Elsa Schytteliust közelről lőtték fejbe egy nagy kaliberű fegyverrel. Sten Schyttelius vadászni is szokott.

– Ezt honnan tudod? – szólt közbe ismét Andersson.

– Jonas Burman mondta. És a paplak fala tele van trófeákkal. Burman a slättaredi parókián dolgozik két éve, úgyhogy elég jól ismerte a családot. Van egy lányuk is, a neve Rebecka, Londonban él. Vele csak egyszer találkozott, valami karácsonyi vacsorán, azt hiszem.

– Azonnal küldenünk kell hozzá valakit – fakadt ki Irene.

– Miért? – kérdezte Andersson.

– Mert ez történt a családjával. Már csak ő van életben. Nem ismerjük az indítékot, de úgy tűnik, valaki ki akarja irtani a Schyttelius családot.

– De ő Londonban él – mondta a főfelügyelő.

Most Tommy Persson vágott közbe:

– Úgy tűnik, a szülők nagyjából ugyanakkor haltak meg, mint a fiuk. A gyilkosnak legalább egy nap előnye van, mostanra már Londonban lehet.

A főfelügyelő érthetetlen motyogásba kezdett, de aztán bólintott.

– Rendben, igazatok van. Meg kell tudnunk a címét, és kapcsolatba kell lépnünk a londoni kollégákkal. Elintézed, Hannu?

Ez inkább parancs volt, mint kérdés. A főfelügyelő bólintott Fredriknek, hogy folytassa.

– Dulakodásnak semmi jele nem volt a fürdőszobában. Irenével együtt úgy gondoljuk, álmukban érte őket a halál. Mindkét holttest feje a párnán nyugodott – vagyis inkább az, ami a fejükből megmaradt. Mindkettőjüket szemből lőtték le.

– A szomszédok nem hallottak semmit? – kérdezte Andersson.

– Ugyanazzal a problémával szembesültünk, mint a nyaralóban. A templom mellett nem lakik senki. A paplak a templomdomb mögött van, úgyhogy eléggé félreeső helyen áll – mondta Irene.

– Találtunk egy lehetséges fegyvert – tette hozzá Fredrik.

Ez a hír új volt a főfelügyelőnek, aki türelmetlenül kiáltott fel:

– És ezt csak most mondod?! Milyen fegyvert?

– Egy 1900-as Husqvarnát. Az ágy alatt hevert. Láttam, hogy kilóg a csöve, de persze nem nyúltam hozzá.

– Értem. Tehát a jó öreg Husqvarna – sóhajtott Andersson.

Irene tudta, miért sóhajt a főnöke. Ha lőfegyverekről van szó, akkor Svédországban elsősorban a sokféle típust felvonultató Husqvarna az első számú választás. Sajnos a gyilkosságok és az öngyilkosságok esetében is ez a legnépszerűbb fegyver.

– Svante Malm felhívott, mielőtt visszaértünk volna a kapitányságra. A technikusok a lelkész dolgozószobájában találtak egy Zugil típusú, nyitott fegyverszekrényt – folytatta Fredrik a beszámolót.

– Az emeleti vagy a földszinti dolgozószobában? – kérdezte Irene.

– Ott, ahol a számítógép is van, a felső szinten. Svante azt ígérte, hogy eljön és elmondja, mit találtak pontosan. Két laboros még a nyaralóban dolgozik, de ma este ők is végeznek.

– Hány éves volt a Schyttelius házaspár? – kérdezte Tommy.

– A férfi hatvannégy, a felesége hatvanhárom. A lelkész most nyáron akart nyugdíjba menni – válaszolta Fredrik, majd belepillantott a jegyzeteibe. – Megkérdeztem Jonas Burmant, hány éves lehet Rebecka, de nem tudott biztos választ adni. Azt mondta, körülbelül huszonöt.

– És mit csinál Londonban? – érdeklődött Irene.

– Számítógépes tanácsadóként dolgozik, legalábbis Burman szerint.

– Az a Burman sokat segített – jegyezte meg Andersson.

– Igen. Sokkot kapott, de megpróbált válaszolni a kérdéseimre. Rendes fickó.

– És mit mondott még? – kérdezte Tommy.

– Nem sok mindent. Szerinte a diakonisszával kellene beszélnünk. Ő évekig dolgozott Schytteliusszal. A neve… Börjesson – mondta Fredrik, miután sikeresen kikereste a nevet a jegyzetei közül. – Aztán ott vannak még a lelkészi hivatal munkatársai, akikkel szintén beszélhetünk.

– Rendben. Négy embert már kiküldtem Kullahultba, akik körbejárják a szomszédokat. Két másik ugyanezt csinálja Norssjönben. Ha találnak valamit, telefonálnak. A holnapi eligazítás után ti hárman kimentek Kullahultba, hogy többen legyetek, Hannu és Jonny pedig Norssjönbe indul – közölte a főfelügyelő, majd véget vetett a megbeszélésnek.

Az öreg Saab műszerfalába épített óra 22 óra 41 percet mutatott, amikor Irene leállt a garázs előtt. A sorházakhoz tartozó garázsok maguk is hosszú sort

alkottak. Irene kinyitotta a nehéz garázsajtót, és behajtott a kocsival. Nem mintha attól félt volna, hogy a tizenhárom éves csotrogányt ellopják, csupán attól tartott, nagyon hideg lesz reggel.

Miközben visszacsukta az ajtót, a hátában és a vállaiban érezte a fáradtságot. Elhatározta, hogy másnap megpróbál beiktatni egy kis edzést. Aztán rájött, hogy szinte lehetetlen lesz az ötlet megvalósítása: az információszerzés valószínűleg egész délután tart majd, sőt belenyúlhat az estébe is. Így már csak a reggeli kocogás marad, bár ez a lehetőség nem dobta fel, hiszen nem volt korán kelő fajta. Az igazat megvallva rettenetesen fáradtnak érezte magát reggelente, de ha csak ez az egyetlen időpont maradt, akkor mit lehet tenni?

Ha az ember elmúlt negyvenéves, fegyelmezetten kell kezelnie a testmozgás ügyét. Irene mindig büszke volt arra, hogy megtartotta jó formáját, és ha csak tehette, rendszeresen mozgott. Húsz évvel korábban megnyerte a ju-jitsu Európa-bajnokságot, ami biztosította hírnevét az ulriksdali rendőrakadémián. Egy év múlva megismerkedett Kristerrel, és szinte azonnal teherbe esett. Az ikrek születése után az alakja kikerekedett, de hamarosan visszanyerte a terhesség előtti formáját. Az utóbbi időben hetente egyszer erősített, néhányszor kocogott, vasárnaponként pedig rendőrnőknek tartott ju-jitsu edzést.

Ugyanakkor egyre nehezebben tudott időt szakítani a mozgásra. A régi sérülések is gyakrabban sajogtak, futásnál már térdvédőt kellett hordania. De ha nem edzett rendszeresen, sem lelkileg, sem testileg nem

érezte jól magát: így a reggeli kocogás maradt az egyetlen esélye a feladatokkal telezsúfolt hétköznapokon.

Amikor kinyitotta a lakásuk bejárati ajtaját, Sammie üdvözölte lelkesen. Örömmel ugrálta körül, és amikor Irene lehajolt, hogy megsimogassa az aranybarna szőrmókot, az megpróbálta megnyalni az arcát. A kutyákban az a legjobb, hogy bármikor jön haza az ember, mindig örülnek. Sosem szidnak le, amikor késel, gondolta Irene.

Krister cédulát hagyott az asztalon, amely arról szólt, hogy a hűtőben van vegetáriánus lasagne. Irene felsóhajtott. A Huss család étrendje régebben tökéletes volt Irene véleménye szerint, de néhány éve Jenny vegetáriánus lett. Ezzel egy időben Krister is úgy döntött, hogy fogyókúrába kezd, és egy idő múlva lelkesen magáévá tette a lányuk étkezési szokásait. Így alakult ki a jelenlegi rendszer: a család hetente háromszor vegetáriánus ételt fogyasztott, a többi napon pedig húst vagy halat. Utóbbi napokon Jenny a maradékon élt vagy főzött magának valamit. Irene ismét hangosan felsóhajtott, és vágyakozva gondolt egy nagy, véres steakre, amit illatos fokhagymás krumplival körítenek.

A konyhapultnál állva ette meg a mikróban melegített lasagnét, és ivott hozzá egy pohár tejet. Egy gyors zuhany után felment az emeletre. Amikor kinyitotta a lányok szobáját, látta, hogy már békésen szuszognak az ágyukban. Már csak fél év maradt a középiskolából. Utána nyilván hamar el fognak költözni otthonról. Irene szíve összeszorult a

gondolatra. Akkor egyedül maradnak Kristerrel és Sammie-vel a házban.

Amikor betipegett a hálószobába, hallotta, hogy Krister hangosan szuszog az ágyban, és bármelyik pillanatban elkezdhet horkolni. Sammie természetesen befészkelte magát az ágy közepére Irene oldalán. A hátán feküdt, mancsai az égnek álltak, és úgy tett, mintha aludna. Irene fáradt volt ahhoz, hogy csellel vívja meg a csatát, ehelyett határozottan letette a kutyust a padlóra. Sammie sértődötten ment ki és feküdt le a tévé előtti szőnyegre.

Amikor Irene becsukta a szemét, felváltva jelentek meg a paplakban és a nyaralóban látott véres képek a szeme előtt. Ki akarta kiirtani a Schyttelius családot? Miért? És vajon Rebecka Schyttelius is veszélyben van? A józan ész azt diktálta, hogy igen, de az is lehet, hogy Londonban biztonságban van. Miért rajzolta a gyilkos vérrel azt a jelet a számítógép monitorára?

A kérdések még sokáig ott kavarogtak Irene fejében, aztán nagy nehezen elaludt.

Negyedik fejezet

Svante Malm úgy nézett ki, mint aki egy szemhunyást sem aludt az elmúlt huszonnégy órában. Mindig vidám, hosszúkás arcán most fáradtság tükröződött, még a szeplői is halványabbak voltak. Pislogott és néhányszor beletúrt ősz szálakkal tarkított vörös hajába. Ha ennek az volt a célja, hogy megpróbáljon valamiféle frizurát kialakítani a zabolátlan tincsek erdejében, akkor csúfos kudarcot vallott. Egyre inkább úgy festett, mint egy túlkoros punk.

Mindnyájan öregszünk, és egyre jobban lestrapálódunk, gondolta Irene. Szerencsére itt van nekünk Fredrik. A fiatalemberre pillantott. Fredrik egyenes háttal ült, és Irene megítélése szerint feltűnően élénk volt. Világoskék pamutingje jól illett a szeme színéhez, a teste kellemes illatú testápolót és arcszeszt árasztott. Bár Irene nem sokkal korábban zuhanyozott a reggeli kocogás után, nem érezte magát ilyen frissnek és üdének.

Svante Malm úgy viselkedett, mint aki kezdeni szeretne. Megköszörülte a torkát, és megszólalt:

– Beszéltem Åhlénnel, bármikor befuthat. Ő majd elmondja, mit találtak a nyaralóban. Én arról beszélnék, mire jutottunk eddig a paplakban. Stridner professzor nagyon kedves volt, és személyesen jött el a helyszínre. Azt mondta, a házaspár kevesebb, mint huszonnégy órája halott. A hálószobában hideg volt, alig tizenhét fok, és ez természetesen lassítja a

folyamatokat. Megígérte, hogy mihamarabb elvégzi a boncolást is.

Elhallgatott, és ivott egy korty kávét. Irene észrevette, hogy amikor felemelte a csészét, a keze enyhén remegett. A laborosok emberhiánnyal küszködtek, mivel ebben az évben az influenza még mindig tombolt. Ketten a városi rendőrségen dolgoztak, helyettest nem lehetett szerezni.

– Az áldozatok szemből kapták a golyót: egyet-egyet a homlokuk közepébe. Ha nagy kaliberű lőszerrel közvetlen közelről lőnek fejbe valakit, nem éppen apró lyuk a végeredmény. A koponya hátsó fala szétroncsolódott, azonnal meghaltak. Dulakodásnak nincs nyoma. A sérülés mértékét figyelembe véve az ágy alatt talált puska lehetett a gyilkos fegyver. Nem voltak rajta ujjlenyomatok, valaki gondosan letörölgette őket, bár a gyilkos valószínűleg amúgy is kesztyűt viselt.

– És hogy jutott be? – kérdezte Andersson.

– Amikor Irene és Fredrik megérkezett a helyszínre, nyitva találták az ajtót. A kulcs benne volt a zárban.

Tommy halkan füttyentett, majd így szólt:

– Szóval a gyilkosnak kulcsa volt a házhoz!

– Az nem biztos – felelte Andersson. – Irene és én találtunk egy kulcsot a lépcső melletti egyik cserepes növény alatt. A paplaknál is volt pótkulcs valahol eldugva?

Irene megpróbált visszaemlékezni, de Fredrik megelőzte.

– Volt egy nagy kerámiaedény a lépcsőfeljáró mellett. Tűlevelek voltak benne, azt hiszem. Lehet, hogy van alatta egy kulcs.

A főfelügyelő bólintott, majd vállat vont. Nem lehet biztosra venni, de előfordulhat, hogy a család szokása volt pótkulcsot dugni a virágcserepek alá. Ez a svéd családoknál egyébként is megszokott.

– A ház többi része érintetlennek tűnik. És persze ott van a számítógép. A laborban csináltunk egy gyors tesztet. A kérdéses rajzot vérrel készítették. Később azt is megtudjuk, kinek a vérével. Amikor bekapcsoltam a gépet, nem indult el. Sípolt, amikor benyomtam a gombot, de a monitor sötét maradt. Behoztuk ide, Ljunggren ért a számítógépekhez. Åhlén is behozta a nyaralóban talált gépet, mielőtt idejöttem, megpróbáltam azt is elindítani, azonban ugyanaz történt, mint korábban. Sípolt egyet, de ez sem indult el.

Svante előhúzott néhány polaroid képet egy borítékból, és átadta őket Tommy Perssonnak.

– Itt vannak a rajzról készült fényképek.

A nyomozók gyorsan szétosztották a fotókat. Irenében kellemetlen érzéseket keltett a körbe rajzolt ötágú csillag. Svante „nyaraló”, illetve „paplak” felirattal látta el a képeket. Amennyire meg lehetett ítélni, a két rajz teljesen egyforma volt.

– Ezt a csillagot pentagramnak hívják. Olyan ötágú csillagról van szó, amelyet egy vonallal meg lehet rajzolni. Az egyik ága felfelé áll, kettő lefelé, kettő pedig oldalra.

Svante felállt. Lehúzta a vetítővásznat a mennyezetről, és bekapcsolta a projektort. Kék tollal rajzolt egy ötágú csillagot.

– Ez egy pentagram. Észrevesztek valamilyen különbséget?

– Igen. A monitorokon fordítva vannak – mondta Fredrik.

– Pontosan. Akkor most megfordítom a rajzomat.

Svante egy gyors mozdulattal 180 fokkal megfordította a rajzát.

– Látjátok, hogy változott meg a kép? Most két csúcs mutat felfelé, egy pedig lefelé. Ha így rajzoljuk meg, akkor egy mágikus szimbólumot kapunk. Már korábban is találkoztam vele. Most pedig besatírozom a két felső csúcsot és az alsót is.

Piros tollal pillanatok alatt beszínezte a csillag közepét és a szárakat. A többiek egy olyan háromszöget láttak, amelynek két csúcsa felfelé, egy pedig lefelé mutat. Svante megint kortyolt egyet a kávéjából.

– Ez az ördög arca, két szarvval és a kecskeszakállal.

Elhallgatott, és figyelte a hatást. A nyomozók meglepődtek, de Andersson főfelügyelő egyszer csak felugrott:

– Mi az isten haragjáról beszélsz? Az ördög arca?! Hülyéskedsz velünk?

Svante mosolyogni próbált.

– Nem, dehogy. Amint már mondtam, én már találkoztam ezzel a szimbólummal. Kétszer templomi gyújtogatásnál, egyszer pedig egy gyilkosságnál. A gyilkossági ügyet nem oldottuk meg, de minden jel arra

utalt, hogy sátánista áldozatról van szó. A „lila gyilkosságra” gondolok. Emlékeztek rá?

Fredrik kivételével mindenki bólintott. Svante ránézett a fiatalemberre.

– Igen, te még túl fiatal vagy ahhoz, hogy emlékezz rá. Több mint húsz éve történt.

– Egy lakásban találtuk meg az áldozatot. A szomszédok hívták ki a rendőrséget, amikor furcsa szagot éreztek a nyári melegben. Amikor kiérkeztünk, a lakás teljesen rendben volt. Az előszoba, a konyha, a nappali teljesen normálisnak tűnt. De a hálószoba maga volt a borzalmak kamrája. A falak, a padló, a mennyezet feketére volt festve. Az ablakokon is vastag, fekete függöny lógott. A pasas rengeteg szimbólumot akasztott fel a falra, ostorokat, maszkokat. Mindenhol gyertyatartók álltak, de a gyertyák is feketék voltak. A szoba közepén egy nagy kerámiatál állt, amibe különféle tárgyakat tettek. Csontokat, hajszálakat, állati szőrcsomókat, kígyóbőrt és még mit tudom én, mit találtunk benne. Az áldozat az ágyon feküdt, átvágták a torkát. A gyilkos fegyvert nem találtuk meg, de valószínűleg egy széles pengéjű vadászkés lehetett. A gyilkos egy pentagramot rajzolt a férfi hasára.

– És miért hívták lila gyilkosságnak? – kérdezte Fredrik.

– A férfi csak egy lila köpenyt viselt, alatta teljesen meztelen volt.

– És az fontos, hogy lila volt a köpeny? Jelent valamit ez a szín? – kérdezte Irene.

– A fekete miséken fekete, fehér és vörös az uralkodó szín, néha esetleg egy kis ezüst. Amikor

vöröset használnak, az mindig inkább lilásvörös. A pentagram köré rajzolt kör egy saját farkába harapó kígyó szimbóluma. Hogy ez pontosan mit jelent, azt nem tudom.

– A szomszédok nem hallottak semmit? – kérdezte ismét Irene.

Amikor ez a gyilkosság történt, helyettesítő járőr volt Angered utcáin, úgyhogy mindössze annyit tudott az esetről, amennyit az újságok megírtak.

– Semmit. De épp a nyári szabadságolások ideje volt, úgyhogy az emberek elmenekültek a városból. A pasas magának való volt, afféle különc. Ritkán beszélt a szomszédokkal, de nem is zavart senkit. Kivéve akkor, amikor már szaga volt…

– Tehát azt akarod mondani, hogy sátánistákat keresünk, akik lelkészeket ölnek? De akkor miért ölték meg a fiukat? Ő tanár volt, nem pap. És a papné? – kérdezte Jonny.

Svante fáradtan vonta meg a vállát.

– Én nem azt mondom, hogy a gyilkos sátánista. Én csak azt mondom, hogy a monitoron lévő szimbólum okkultista és sátánista szertartásokon használatos.

Rámutatott a kék csillagra, amit a projektorral kivetített.

– Olyan templomajtókon és templomokon is láttam őket, amelyeket sátánisták gyújtottak fel. Egyszer elkaptuk az elkövetőket. Amikor a kålltorpi öreg templom leégett, két fiú és két lány volt a gyújtogató. Ők azt mondták, hogy sátánisták, és az ördög tiszteletére csinálták. A nyomozás során felbukkant egy idősebb vezető személye is. Ő rendelte el a

gyújtogatásokat, de sosem tudtuk elkapni, mert a gyerekek nem tudták se az igazi nevét, se azt, hogy hogy néz ki.

– Azt azért tudniuk kellett, hogy néz ki! – ellenkezett Jonny.

– Nem. Mindig ezüstszínű álarcban volt, amikor találkoztak. Volt egy „templomuk”, ahogy ők nevezték, egy régi raktár Ringönben. Tökéletes rejtekhely. A kongregációhoz körülbelül tíz fiatal tartozott, és ennek a négynek jutott az a megtiszteltetés, hogy felgyújthatta a kérdéses templomot. A tűz után sem mi, sem a kongregáció többi tagja nem hallott a vezetőjükről többet, mintha az az ember eltűnt volna a föld színéről. A gyerekeket a szociális gondozók vették kezelésbe, és ez a konkrét gyülekezet feloszlott. De lehet, hogy alakult egy másik. Talán ugyanez a vezető tért vissza, és újra kezdte az egészet? Nem tudhatjuk.

– Vérrel írták a pentagramot ott is? – kérdezte Tommy Persson.

– Igen. A gyerekek megöltek egy macskát, és a gyújtogatás előtt felrajzolták a jelet. A másik templomtűznél egy hörcsög vérét használták.

– Melyik volt az a másik eset, ahol láttad ezt a jelet?

– A norssjöni nyári templomnál.

– Norssjönben! De hát ott van Schytteliusék nyaralója! – kiáltott fel Irene.

Svante Malm bólintott.

– Pontosan. De a templom a tó túloldalán volt, és két éve égett le. Egy kis fatemplomról van szó, amit csak nyáron használtak, nem volt benne se villany, se fűtés.

– Akkor nem lehetett rövidzárlat a tűz oka – jegyezte meg a főfelügyelő.

– Nem. A szemtanúnk, aki este kint evezett a tavon, éjfél körül hangokat hallott a templom irányából. Azt mondta, olyan volt, mintha énekelt volna valaki. Egy kicsit később lángok csaptak fel az épületből, és alakok tűntek fel a tűz fényében. A tanú szerint táncoltak. Egyébként a férfi már hetven is elmúlt és szívproblémái voltak. Úgy gondolta, semmit sem tehet a tűzzel, inkább hazasietett, és felhívta a tűzoltókat. De mire megérkezett a segítség, az épület gyakorlatilag teljesen leégett. Érdekes módon az ajtó megmaradt, azon láttam ezt a felfordított pentagramot másodszor életemben.

– Hörcsögvérrel felfestve? – kérdezte a főfelügyelő.

– Igen. A rituálék során gyakran kerül sor állatáldozatra. A paplakban van még egy holmi, ami sátánista kapcsolatokra utal. A hálószobában fejjel lefelé lóg a feszület. A sátánisták gyakran használnak fordított kereszteket a fekete miséiken. Lehet, hogy a kereszt korábban is ott volt a hálószobában, és a gyilkos fordította meg.

Irene megpróbálta összerakni a hallottakat. Még nem alakult ki benne a teljes kép. Szólásra jelentkezett, és amikor Svante biccentett felé, feltette a kérdését:

– Lehetségesnek tartod, hogy valaki sátánista rituálé keretében fejbe lövi az áldozatait?

– Nem. A kés vagy kard használata ezekben az esetekben fontos elem, és az áldozatokra is gyakran festenek vagy rajzolnak különféle szimbólumokat. Ezek a jelölések arra utalnak, hogy az áldozatok már az

ördög tulajdonát képezik. A sátánisták hisznek a vér erejében: vért isznak és véráldozatokat mutatnak be. Persze a tegnapi helyszínek is véresek voltak, de semmi jel nem mutatott arra, hogy sátánista rituálék keretei között ölték volna meg Schytteliusékat.

– Kivéve a pentagramokat és a feszületet – tette hozzá Tommy.

– Pontosan.

Svante elnyomott egy ásítást. Kopogtattak, és kinyílt az ajtó. Svante kollégája, Åhlén dugta be kopasz fejét a nyíláson, majd odament Svante mellé. Irene tudta, hogy a férfi alig fiatalabb nála pár évvel, de korai kopaszodása és elhízott alakja miatt sokkal idősebbnek tűnt. Különben Bosse Åhlénnel kapcsolatban az volt a legérdekesebb dolog, hogy hét gyermeke volt, akik közül a legfiatalabb alig múlt néhány hónapos. Talán ez volt a legfőbb oka annak, hogy a férfi mindig fáradtnak tűnt, de nyilván az éjszakai műszak sem múlt el nyomtalanul.

A laboros levette a szemüvegét és megdörzsölte a szemét. A piszkos lencséket hasonló állapotban lévő köpenyébe törölgette. Miután visszatette a szemüveget az orrára, beszélni kezdett.

– Itt a jelentés a norssjöni nyaralóban végzett vizsgálatról. Az áldozatot közvetlen közelről lőtték le egy nagy kaliberű fegyverrel. Egyet a mellébe és egyet a fejébe lőttek. Amikor megtaláltuk, rajta volt a cipője és a kabátja. Ezekkel kapcsolatban nem találtunk semmi rendkívülit. Egy közértes nejlonzacskó, egy sporttáska edzőfelszereléssel és egy ételhordó doboz hevert mellette. Minden jel arra mutat, hogy az áldozatot

abban a pillanatban lőtték le, amint belépett a házba. Az ajtó kifelé nyílik, ő pedig befelé esett az előszobába. A gyilkosnak így nem kellett megmozdítania a holttestet ahhoz, hogy kimehessen. Dulakodásnak semmi nyoma. A helyszínen és annak környékén nem találtunk fegyvert. Ma még alaposan átnézzük a nyaralót.

– Ljunggren megnézte már a számítógépet? – kérdezte Svante Malm.

– Igen. Teljesen tönkrement. Nem működik. Úgy hisszük, valaki a Pentagon-módszerrel formattálta a merevlemezt.

– Milyen Pentagon-módszerrel? Magyarázd el! – sürgette a főfelügyelő Åhlént.

– Ha meg akarjuk semmisíteni a merevlemezen lévő információt, akkor van szükség erre az eljárásra. Egyébként elégethetjük, összezúzhatjuk, kalapáccsal darabokra törhetjük, de mindez haszontalan, ugyanis mindig lehetséges valamennyi adatot visszaszerezni a darabokból.

– Ki a fene tudna ilyesmit csinálni? – kérdezte Andersson.

– Például néhány ügyes hacker. Ljunggren azt mondta, van egy norvég cég, amely kifejezetten erre szakosodott. Persze, rengeteg pénzbe kerül az ilyesmi, de néha megéri. Általában hozzájuk küldik el azokat a számítógépeket, amelyek tűzben sérülnek meg.

– Tehát a merevlemezen tárolt információtól nagyon nehéz megszabadulni. A Pentagon szerint, amelynek gépein nyilván szupertitkos anyagok vannak, egyetlen módon lehet eltüntetni adatot: ha

formattáljuk a lemezt. Ez a program felülírja a korábbi információkat. A biztonság kedvéért többször is el kell végezni a műveletet, és akkor aztán lehetetlen helyreállítani a fájlokat. Általában, ha törlünk valamit, a tényleges információ, vagyis a véletlenszerűen írt nullák és egyesek még ott maradnak. A törlés vagy az egyszerű formattálás valójában csupán megsemmisíti a hozzájuk vezető utat, vagy másképpen a „térképet”. Elméletileg így visszaszerezhető az információ, ha az ember tudja, hogy mit keres.

– Na, és honnan az isten csudájából szerez valaki ilyen formattáló programot? – kérdezte Tommy.

– Számítógépes szaküzletekben lehet hozzájutni, és gondolom, az internetről is le lehet tölteni néhányat. Ezzel a szoftverrel bárki eltüntethet bármit egy merevlemezről, mivel a nullák és egyesek felülírják az eredeti adatokat. Ha a rendszerszoftvert ezután visszatelepíti a gépre, az újra működni fog, de a merevlemez tökéletesen üres lesz.

– Mennyi ideig tart a teljes merevlemez törlése?

– Ljunggren szerint általában egy-két óráig, attól függően, mekkora a lemez teljesítménye.

Tommy elgondolkodva ráncolta össze a homlokát. Hirtelen felcsillant a szeme, és gyorsan megkérdezte:

– Találtatok valamilyen formattáló programot tartalmazó lemezt a nyaralóban?

– Nem.

Tommy Svante Malmhoz fordult.

– És ti a paplakban?

A technikus megrázta a fejét.

– Tehát a gyilkosnak még egy-két órán át a helyszínen kellett maradnia, amíg elvégezte a formattálást.

– Vagy még volt ideje a gyilkosság előtt megcsinálni. Jacob Schytteliust akkor lőtték le, amikor este hazaért. Lehet, hogy a gyilkos már nappal bejutott a házba, és akkor bőven volt ideje hackerkedni – jegyezte meg Fredrik Stridh.

– Lehet, hogy nem vitte magával lemezen, csak letöltötte az internetről – tette hozzá Åhlén.

– Tehát csupán annyit tudunk, hogy a gyilkosnak sikerült működésképtelenné tennie a számítógépet mindkét helyszínen – fogalmazta meg a gondolatait hangosan Irene.

– És megjelölte őket az ördög képmásával – tette hozzá Tommy.

– Az ördög…! – kiáltott fel mérgesen Andersson. – Ez zsákutca. Egy lelkésznek nyilván semmi köze a sátánistákhoz.

– Ez nem biztos. A norssjöni nyári templomot sátánisták gyújtották fel. És Schytteliusnak a tó mellett van a háza – mondta Irene.

– Úgy érted, hogy Schyttelius maga is sátánista volt, és ő gyújtotta fel a templomot? – kérdezte Jonny Blom.

– Természetesen nem. Én csak azt mondom, különös, hogy a templom Schytteliusék házának közelében volt. Ráadásul a templom ajtajára festett szimbólum megegyezik azzal, amit a monitorokon találtunk.

– Kivéve, hogy azt nem emberi, hanem hörcsögvérrel festették fel – morogta maga elé Andersson.

– A kérdés az, van-e valamilyen kapcsolat. Svante szerint pentagramokat különféle rituálék közben használnak. Lehetséges, hogy az a személy, aki a pentagramot rajzolta a monitorokra, nem tudott a templom ajtajára festett jelről – folytatta Irene a hangosan gondolkodást.

– Mondtam, hogy ez zsákutca! A pokolba a számítógépekkel, a véres szimbólumokkal meg a hasonló ostobaságokkal! Koncentráljunk a gyilkosságokra! – kiabált Andersson.

Irene aggódni kezdett, amikor látta, milyen vörös a főnöke arca. Jól tudta, mennyire utálja, ha nincs semmilyen konkrét nyom, amin elindulhatnának, ezúttal pedig tényleg minden csak találgatásnak tűnt. Voltak olyan esetek, mint ez is, amikor nem volt sem egyértelmű indíték, sem egyértelmű nyom, és ilyenkor a nyomozóknak az volt az érzésük, hogy a gyilkos játszik velük. Irene nem volt benne egészen biztos, hogy ezúttal is ilyen üggyel állnak szemben. Talán a gyilkos üzenni próbált valamit? Ennek persze ellentmond az a tény, hogy elnémította azokat a „szemtanúkat”, amik valamilyen segítséget jelenthettek volna: a számítógépeket.

Andersson nagyot sóhajtott, hogy lenyugtassa magát.

– A boråsi rendőrséggel megbeszéltük, hogy mi folytatjuk le a nyomozást ebben az ügyben. Az egyházközség területének nagy része a mi

fennhatóságunk alá tartozik, nem beszélve arról, hogy egy nehéz, bonyolult esetről van szó. Irene, Tommy és Fredrik kimegy Kullahultba, és kikérdezi a templomi személyzetet a szomszédokkal együtt. Jonny és Hannu azokkal fog beszélni, akik a nyaraló környékén laknak. Ott hamarabb fogtok végezni, úgyhogy utána csatlakozhattok a többiekhez Kullahultban. Az eddigi beszélgetések során szemmel láthatóan nem merült fel semmi fontos, de azért beszéljetek még azokkal a rendőrökkel is, akik kikérdezték a környéken lakókat. Öt óra körül találkozzunk itt. Én egy óra múlva fogadom a sajtót. Utána beszélek Georggal, azzal az igazgatóval, aki Jacobot alkalmazta az iskolában. Aztán valószínűleg jó ötlet lenne elővenni a lila gyilkossággal és a norssjöni templom leégésével kapcsolatos anyagot. Megpróbálok beszélni Yvonne Stridnerrel is

Az utolsó mondat után Andersson ismét nagyot sóhajtott. A többiek megértően bólintottak. Yvonne Stridner professzorral, a patológia vezetőjével nem volt könnyű szót érteni.

Ötödik fejezet

Másnap szemerkélő esőre ébredtek a göteborgiak. Éjszaka hét fok közelébe emelkedett a hőmérséklet, de a tavasz leheletét még egyáltalán nem lehetett érezni. A Landvetter-tó fölött ködfátyol lebegett, ami elmosta az ég és a föld közötti határvonalat. Minden egyetlen szürkésfekete ködfolttá változott.

A jelzés nélküli rendőrautó lefordult Kullahult felé. Az utcákon szinte senki sem járt. Miután a nyomozók megkerülték a templomdombot, egy feliratra bukkantak, amely a közösségi ház felé irányította őket. Az épület egy egyszintes, sárga színű, lapos tetős ház volt, amelynek stílusa az 1960-as éveket idézte.

Irene felhívta a kullahulti közösséget, mielőtt elindultak volna. Rut Börjesson diakonissza vette fel a kagylót. Annak ellenére, hogy a hangján érződött a visszafojtott sírás, készséges és roppant gyakorlatias volt. Megígérte Irenének, hogy összehívja a közösségi házba az érintett tagokat és minden alkalmazottat, hogy megkönnyítse a nyomozók dolgát. Irene közölte vele, hogy három rendőr érkezik majd, így a beszélgetés gyorsan és hatékonyan lezajlik. Úgy gondolta, nem lesznek túl sokan az alkalmazottak, hiszen mégiscsak egy kisebb településről van szó. Kissé meglepődött, amikor a házban tíz ember várt rájuk.

Egy magas, vékony, feketébe öltözött nő közeledett felé. Vékonyszálú, ősz haját rövidre vágva hordta, és nem festette. Vastagkeretes szemüvege mögött kisírt,

könnyes szemek néztek Irenére. A nő kinyújtotta jéghideg kezét, és mindegyik rendőrrel egyenként kezet fogott. Ezután közölte, hogy Rut Börjessonnak hívják, és a diakonisszai feladatokat látja el. Bemutatta a kollégáit is.

Az első egy hasonlóan magas, vörös hajú nő volt. Valószínűleg elmúlt már ötven, de az alakja imponáló, az arca pedig még mindig gyönyörű. „Jó karban lévő ötvenes” mondták volna róla tréfásan. Rut Börjesson elmondta róla, hogy ő a közösség könyvelője, Louise Måårdh.

– Két å-val – mosolygott Louise, és kezet nyújtott.

Irene maga is 180 centiméter volt cipő nélkül, és Louise csaknem ugyanennyi lehetett. Meglepődött, hogy egy olyan nő, aki fotómodell is lehetett egykor, most egy templomi közösség könyvelőjeként dolgozik. A dolog magyarázatra lelt, amikor a nő melletti sötét hajú férfi Bengt Måårdhként mutatkozott be. Ő volt Louise férje, a ledkullai egyházközség segédlelkésze. Ennek ellenére Irene szerint Louise nem úgy nézett ki, mint egy pap felesége. A feltételezéseim nyilván hibásak, gondolta magában. Szemei előtt inkább egy kissé duci, pirospozsgás asszony jelent meg, akinek mindig süteményillata van, és aki boldogan kínálgatja a varrogató asszonyokat ezekkel a süteményekkel. Louise Måårdh inkább olyan valakinek tűnt, aki a golfpályán tölti a szabadidejét, nem a konyhában.

A férjéről ugyanezt lehetett volna elmondani. Magas, karcsú férfi volt, határozott arcvonásokkal. Sötét haja, amely imitt-amott őszült csupán, jól illett napbarnított arcbőréhez. Irene egy pillantást vetett

Louise arcára, és megállapította, hogy a Måårdh család nemrég volt síelni, és valószínűleg nagyon jó idejük volt.

Bengt Måårdh tekintetében szomorúság bujkált. Mindkét kezével megfogta Irene kezét, és egy bizarr pillanatig a nyomozónő azt hitte, együttérzését fogja kifejezni a halálesetek miatt. Ehelyett azonban a férfi alig hallhatóan motyogott valamit arról, milyen elképzelhetetlen, hogy Schytteliusék többé nem lesznek közöttük, nem beszélve a fiukról... A hangja elakadt, megrázta a fejét, de nem engedte el Irene kezét. Amikor végül Irene óvatosan véget vetett ennek a számára kényelmetlen szituációnak, Bengt Måårdh zavartan kért elnézést.

Jonas Burman következett. Röviden üdvözölték egymást. Irene észrevette, hogy a fiatal lelkész sápadt ugyan, de határozottabbnak tűnik, mint legutóbb.

Az alacsony, sötét bőrű nőt az oldalán Rosa Marquesnek hívták. Valószínűleg még nem volt negyvenéves, és nagyon jól beszélt svédül, a figyelmes hallgató azonban némi akcentust azért észrevehetett a beszédén. A diakonissza közölte, hogy a paplakot és a közösségi házat is ő takarítja.

A helyiségben volt még egy házaspár. A hatvanas éveikben járhattak, és a templom sekrestyéseiként mutatkoztak be. Siv és Örjan Svensson volt a nevük, ők gondoskodtak a templomi ceremóniákkal kapcsolatos teendők elvégzéséről mind Kullahultban, mind pedig Ledkullában. A férfi alacsony és vékony volt, a felesége teltkarcsú. Na, meg is van a fahéjas süti készítője, gondolta magában Irene.

Hirtelen előlépett egy energikus férfiú kockás ingben és munkásnadrágban.

– Stig Björk, temetőőr – közölte mosolyogva. Kék szeme körül ráncokba gyűrődött a bőr a mosolya nyomán. Hófehér fogsora szinte világított cserzett arcbőréhez képest. Nyilvánvaló volt, hogy sok időt tölt a szabadban. Sötét hajában szintén előtűnt egy-egy ősz hajszál. Irene szerint körülbelül negyvenéves lehetett. A férfi valószínűleg észrevette, hogy a vigyora nem helyénvaló, mert csakhamar el is oldalgott, és az előtte álló férfi háta mögül kukucskált ki.

Az illető férfi eddig a falnak támaszkodott, de most előlépett. Bengt Måårdhhoz hasonlóan ő is fekete inget és fehér papi gallért viselt, de az ingen kívül egy rövid, fekete, blézerhez hasonló kiskabát is volt rajta. Elmondása szerint ő is segédlelkészként dolgozott Bäckaredben, és Urban Bergnek hívták.

A kézfogása száraz és hűvös volt. Egész lénye magabiztosságot, merevséget és önuralmat sugárzott. Őszesszőke hajában tökéletes volt a választék, a feje tetején alig látható kopaszodó folt tűnt elő. Bengt Måårdh és ő körülbelül egyidősek lehettek.

Már csak egyetlen nő maradt, akit nem mutattak be a rendőröknek. Egy alacsony, kecses teremtés, akinek nehéz volt megsaccolni a korát, valahol huszonöt és harmincöt között lehetett. Hosszú, szőke haját bőrpánt fogta fel, így láthatóvá váltak gyönyörű arcvonásai. Hatalmas, világoskék szemét hosszú pillák tették még szebbé. Kozmetikumnak nyoma sem volt rajta. Sötétkék vászonruhában és lapos sarkú fekete csizmában volt. Amikor a temetőőr rápillantott, Irene

látta, hogy elismeréssel néz végig rajta. Talán több is volt a pillantásában. Még a visszafogott Urban Berg szeme is mintha megcsillant volna, amikor ránézett erre az apró teremtésre.

– A nevem Eva Möller, kántor vagyok és orgonista – mondta a nő halk, dallamos hangon.

Irene mindig úgy gondolta, hogy a kántor egyben a templom orgonistája is, de ahogy Eva Möller kihangsúlyozta a dolgot, abból az derült ki számára, hogy ez talán nem mindig van így.

Az ajtó melletti hangosan nyikorgó széken is ült egy termetes férfi, akit Nils Bertilssonnak hívtak. Félállásban Bäckaredben, félállásban pedig Slättaredben dolgozott sekrestyésként. Viseltes fekete öltönye szűk volt rá, egy hatalmas zsebkendővel törölgette kopasz fejét és homlokát. Amikor felállt, hogy bemutatkozzon, Irene látta, hogy majdnem olyan magas, mint ő, de legalább kétszer annyit nyom.

Felosztották a jelenlévőket, Irenének Rut Börjessonnal, Måårdhékkal és a takarítónővel, Rosa Marquesszel kellett beszélnie.

– Bemehetnek az én irodámba – ajánlotta Louise Måårdh.

Kinyitott egy üvegajtót, amely egy kellemes irodába vezetett. Az ablakpárkányon két apró amarillisz díszelgett a sárga függönyök között, amelyek az íróasztalon álló, tulipánokkal teli vázával együtt a tavasz érzetét keltették, bár az időjárás alapján akár november is lehetett volna. A falat a göteborgi színház *Nyomorultak* című előadását reklámozó plakát díszítette.

Irene úgy döntött, a diakonisszával kezdi. Megkérte Rut Börjessont, hogy kövesse az irodába. A fekete ruhás nő leült egy kényelmesnek tűnő karosszékbe, és mindkét kezével a karfákat szorította.

Irene rutinkérdésekkel kezdett. Megtudta, hogy a nő ötvennyolc éves, férjnél van, nincs gyermeke, és tizenhét éve dolgozik Kullahultban.

– Már akkor is itt volt, amikor Schyttelius lelkész idekerült? – kérdezte Irene.

– Vezető lelkész. Sten Schyttelius vezető lelkésznek jött ide pontosan húsz évvel ezelőtt. Tehát már előttem is itt volt.

Irene rájött, hogy meglehetősen hiányosak az ismeretei a svéd egyházi tisztségek terén. Óvatosan folytatta:

– Ő volt a többi lelkész főnöke?

– Igen. Ledkullában, Bäckaredben és Slättaredben is van lelkészhelyettes. Mivel Kullahult a legnagyobb egyházközség, a vezető lelkész mindig is itt volt.

A diakonissza minden kérdésre korrekten válaszolt, de már olyan erősen szorította a karfákat, hogy kifehéredtek a kézízületei. Irene úgy érezte, valamiért fel van háborodva. Ha ennyi ideig együtt dolgozott a főnökével, bizonyára nagyon jól ismerte. Irene ezért úgy döntött, másfelé tapogatózik.

– Feltételezem, jól ismerte Elsa Schytteliust.

– Igen. Az évek során sok időt töltöttünk együtt.

– Milyennek írná le őt?

A diakonissza arcára bizonytalanság ült ki.

– Nagyon… kedves volt. Visszafogott… Nagyon kedves és barátságos, már amikor jól volt.

– Tehát amikor jól volt, akkor kedves volt. Milyen betegsége volt?

– Nagyon kellemetlen dolog... depressziója volt. Folyton változott az állapota. Úgy tűnik, már gyerekkorában is ebben a betegségben szenvedett, és amikor megszülettek a gyermekei, rosszabb lett az állapota.

– Amikor rosszabbul volt, hogyan viselkedett?

– Olyankor teljesen visszavonult. Nem akart senkivel sem találkozni, és nem volt energiája bármit is csinálni. Volt, hogy fel sem kelt.

– Ön ismerte Jacobot és Rebeckát?

– Természetesen. Amikor idekerültem, Jacob tinédzser volt, Rebecka pedig épp elkezdett iskolába járni. Csodálatos gyerekek. Külsőre Jacob inkább az anyjára hasonlít, de a természete inkább az apjáé. Volt. Épp Rebecka ellentéte.

– Rebecka is depressziós?

– Nem, de ő is egy kissé visszafogott. Jacob nagyon nyitott és életvidám volt, ugyanúgy, mint Sten. És valaki meggyilkolta...

Az önuralma elfogyott, és felzokogott. Irene megvárta, amíg egy kicsit megnyugszik, aztán megkérdezte:

– Tud még néhány további kérdésre válaszolni?

Rut Börjesson bólintott, és kifújta az orrát. Vékony, remegő hangon szólalt meg:

– Nagyon szeretnék segíteni.

– Van bármilyen elképzelése vagy sejtése arról, mi állhat a gyilkosságok hátterében? – kérdezte Irene.

A diakonissza szemmel láthatóan elgondolkodott a kérdésen, majd megrázta a fejét.

– Nincs. Teljesen érthetetlen.

– Mondott bárki is a családból olyasmit, ami arra utalt, hogy valaki megfenyegette őket?

Rut Börjesson ismét eltűnődött egy kicsit, végül így szólt:

– Az egyetlen dolog, ami eszembe jut, amit Sten mondott tavaly nyáron. Miután azok a sátánisták felgyújtották a norssjöni templomot, Sten megpróbálta kideríteni, ki a felelős a történtekért. Mondhatni szinte megszállottá vált ebben az ügyben.

Elhallgatott, megtörölte a szemét és kifújta az orrát. Irene észrevette, hogy remeg a keze.

– Egyik délután valami miatt beszélnem kellett vele. Nem jött ide, úgyhogy én kerestem fel otthon. Elsa engedett be, és emlékszem, jól látszott, hogy éppen az egyik rosszabb időszakát éli. Amikor megkérdeztem, hol van Sten, felmutatott az emeletre. Azt mondta, a férje fent van a biliárdszoba mögötti irodában. Igazából…

Mielőtt folytatta, aggódva pillantott Irenére.

– Igazából nem is tudtam, hogy van még egy irodája odafent. De érthető, persze, hiszen a földszinten lévő nagyon ódivatú és túlságosan nagy. Kopogtam, mert be volt zárva az ajtó. Sten kiszólt, hogy várjak egy pillanatot. Amikor kinyitotta az ajtót, a számítógépre mutatott. Közölte, hogy a sátánisták után nyomoz. Amennyire megértettem, az interneten talált valamit. Azt is hozzátette, hogy óvatosnak kell lennie, mert a dolog kezd veszélyessé válni.

– Elmondta, milyen értelemben?

– Nem, csak annyit, hogy veszélyes lehet. Nagyon ijesztőnek találtam az egészet. Ki tudja, mire képesek azok az őrültek?!

– Úgy tűnt önnek, hogy Schyttelius tart a sátánistáktól?

Rut Börjesson elgondolkodott, majd így szólt:

– Tart? Nem is tudom... azt mondta, hogy az ember nem lehet elég óvatos.

– Be volt kapcsolva a számítógép?

– Igen. Odamentem az íróasztalhoz, mert ki kellett terítenem azokat az iratokat, amelyeket alá kellett írnia. Emlékszem, hogy egy nagyon szép kép volt a képernyőn. Színes halak úszkáltak egy korallzátonyban.

Tehát Schyttelius bekapcsolta a képernyővédőt, mielőtt kinyitotta volna az ajtót. Vajon tényleg veszélyes volt az az információ a neten? Irene magában megjegyezte, hogy majd beszélnie kell valakivel, aki ért ehhez.

– Nem tudja, a lelkész vajon tovább folytatta a kutatást a sátánisták után?

– Igen. Jacob sokat tud... tudott a számítógépekről, és egy hónappal ezelőtt ő is itt járt, hogy segítsen Stennek.

– Elnézést, hogy közbevágok, de itt a közösségi házban is használták a számítógépet? – kérdezte Irene Louise Måårdh gépére mutatva.

– Nem, csak a paplakban. Áthívtak kávézni. Elsa éppen elég jól érezte magát, és szólt, hogy menjek át hozzájuk délután. Jacob is ott volt, amikor odaértem.

Elsa említette, hogy egész délelőtt a számítógép előtt ültek, Sten pedig utalt rá, hogy Jacob és ő valami fontos dologra bukkant. Megkérdeztem, hogy a sátánistákkal kapcsolatban-e, és Sten bólintott.

– Csak bólintott? Nem mondott semmit?

– Nem. De összenézett Jacobbal, mintha valami titkos összeesküvők lennének.

Összeesküvők. Apa és fia a sátánisták után nyomoz, akik felgyújtották a kápolnát. Rut Börjesson szerint a lelkész megszállottá vált ebben az ügyben. Lehet, hogy rábukkantak valamire? Igaz, hogy a gyilkosságok nem kifejezetten utalnak a sátánisták módszereire, ám a monitorra rajzolt jel és a lefelé fordított kereszt mindenféleképpen jelzésnek tekinthető. Mivel Sten és Jacob Schyttelius a neten kutatgatott, érthető, miért kerültek a pentagramok a gépek monitorára.

– Vajon sokan tudták, milyen nyomozást folytatnak? – kérdezte Irene a diakonisszát.

Rut Börjesson megrázta a fejét.

– Nem hiszem. A tűz után beszélt arról, hogy a bűnösöket fel kell kutatni és példásan meg kell büntetni, de az idő múlásával más fontos dolgokkal is foglalkoznia kellett. Ami azt illeti, eléggé meg is lepődtem, amikor megtudtam, hogy még mindig kutat utánuk.

– És az csak véletlen volt, hogy ön megtudta ezt?

– Igen.

Amíg Irene leírta a hallottakat, egyikük sem szólt semmit. Végül a nyomozó úgy döntött, áttér egy másik témára, és békén hagyja a sátánistákat egy időre.

– Milyen volt Schyttelius személyisége?

A diakonissza szomorú arckifejezése egy pillanat alatt eltűnt. Szinte felvillanyozódott.

– Nagyon mély hite volt és jó szíve. Nem volt könnyű neki Elsa betegsége miatt, de sosem panaszkodott. Gondoskodott a gyerekekről és végezte a munkáját. A takarításban volt segítségük, de egyébként Sten szinte mindent egyedül csinált. Szeretett például főzni, és kedvelte a jó borokat. Vadászni is szokott. Minden évben kivett néhány nap szabadságot, hogy szarvasvadászatra menjen.

– És Jacob inkább az apjára hasonlított?

– Igen. Kivéve, hogy talán nem főzött olyan jól, de ő is szokott vadászni. Nagyon kedves, barátságos fiatalember volt. Az utóbbi néhány évben mindketten sokat dolgoztak a svéd ökumenikus gyermekfalvak ügyén. Elsősorban Sten, de tavaly ősszel Jacob is csatlakozott hozzá.

– Konkrétan mi volt a feladatuk?

Miközben Rut mindezt elmesélte, kipirult az arca.

– Segélyszállítmányokat vittek háború vagy katasztrófa sújtotta területekre, főleg Afrikába. Szükséget szenvedő gyerekeken segítettek. Több svéd keresztény szervezet is létrehozott olyan falvakat, ahol árvaságra jutott gyerekeket helyeztek el, összesen van körülbelül tíz ilyen település. Nagyrészt önkéntesek végeznek ezzel kapcsolatban munkát, de Sten és Jacob is teljes erőbedobással dolgozott. Az utazás és a szállás költségét az egyházközség fizette, de más ellenszolgáltatást nem kaptak a munkáért.

– Rebecka is besegített?

– Nem. Ő már két éve Londonban él, számítógépes szakember, azt hiszem, valamiféle tanácsadó. Nem gondolom, hogy aktívan részt venne az egyház munkájában.

– És mi a helyzet Elsával? Ő is dolgozott ezen a területen?

– Nem. Elsának bőven elég volt megküzdenie a saját betegségével.

Irene észrevette, hogy Rut elfáradt, úgyhogy véget vetett a beszélgetésnek. Kikísérte az első tanút, és megkérte Rosa Marquest, hogy jöjjön be az irodába.

Rosa alacsony, teltkarcsú nő volt. Sűrű, fekete hajából fonott copfot csinált, amely leért egészen a derekáig. Az arca kifejezetten csinos volt, széles száján az látszott, hogy bármelyik pillanatban képes nevetésre fakadni, pillanatnyilag azonban sem sötétbarna szeme, sem a szája nem mosolygott, csupán szomorúság ült a tekintetében.

A beszélgetésből kiderült, hogy Rosa harmincnyolc éves, négygyermekes édesanya. Az elmúlt négy évben nem került különösebben közeli kapcsolatba Schytteliusékkal, hetente egyszer takarított csupán náluk. Sosem találkozott a gyerekeikkel, mert mindketten felnőttek és elköltöztek már, mire ő odakerült a parókiára. Mellékesen megemlítette Elsa Schyttelius betegségét is. Amikor a lelkész felesége rosszul volt, bezárkózott a hálószobába, és olyankor Rosa nem takaríthatott nála.

– Minden héten kitakarította az egész házat? – kérdezte Irene.

– Nem. Csak a földszinti helyiségeket. Ha szükséges volt, akkor néha az emeleti szobákat is.

– És honnan tudta, mikor szükséges?

– A lelkész szólt.

– Takarított az emeleti dolgozószobában is?

Rosa felvonta a szemöldökét.

– A dolgozószoba a földszinten van.

– Sten Schytteliusnak volt egy kisebb dolgozószobája az emeleten is. Ahol számítógép is volt. A biliárdszoba mögött.

Rosa csodálkozva nézett. Végül határozottan megrázta a fejét.

– Nem. Abban a szobában sosem takarítottam. Mindig zárva volt az ajtaja.

Négy év alatt Rosa Marques sosem takarított abban a szobában. Irenének eszébe jutott, hogy volt egy fegyverszekrény is a helyiségben. Érdekes lenne megtudni, miféle fegyvereket tartottak benne. Vajon azért volt mindig zárva az a szoba? De ha a törvényeknek megfelelően a szekrény maga zárva volt, szükségtelen volt bezárni a szoba ajtaját is.

– Emlékszik rá, mi volt a hálószoba falán?

– Kereszt. Egy gyönyörű kereszt – válaszolta Rosa.

– Egy kereszt volt a falon?

– Igen, mindig meg is néztem, amikor takarítottam. Nagyon szép. Schytteliusné mondta, hogy nagyon régi, Olaszországból származik.

– És mekkora? – kérdezte Irene, elsősorban kíváncsiságból.

– Körülbelül ekkora – válaszolta Rosa, és a kezével nagyjából negyven centimétert mutatott. – Jézus alakja ezüstből készült – tette hozzá.

Ez volt tehát az a kereszt, amit a gyilkosság után fejjel lefelé fordítottak. Vajon ez fontos tény? Irene nem volt biztos benne. Talán maga a gyilkos akarta fontosnak feltüntetni a dolgot.

Måårdhék közül Irene elsőként Louisét szólította a dolgozószobába. A könyvelő az asztal túloldalán álló karosszékbe ült le, és halványan elmosolyodott.

– Nem is emlékszem, mikor ültem utoljára ebben a karosszékben – mondta tűnődve.

– Nekem mindegy, hol ülök. Szeretne cserélni? – kérdezte Irene.

– Nem, dehogy! Csak arra utaltam, hogy az ember néha észre se veszi igazából a megszokott környezetét.

Louise Måårdh hátradőlt, és keresztbe tette karcsú lábait. Az arca komoly volt, a tekintetében szomorúság bujkált, de nem volt annyira elkeseredve, mint a diakonissza. Fekete, hajszálcsíkos kosztümje és hófehér selyemblúza szigorú külsőt kölcsönzött neki. A nyakában csillogó gyöngysor valóban elegánssá tette a megjelenését.

Vonzó nő volt, aki egy falusi lelkész felesége lett. Hihetetlen, gondolta Irene.

Ezúttal is általános kérdésekkel kezdődött a beszélgetés. A házaspárnak két fia volt, az egyik huszonöt, a másik húszéves. A család már csaknem tíz éve lakott Kullahultban, Bengt végig a ledkullai egyházközség segédlelkészeként dolgozott.

– És ön végig a könyveléssel foglalkozott? – kérdezte Irene.

– Igen. Amikor még egy kisvárosban laktunk, egy kisebb cégnek könyveltem, de amint ideköltöztünk, megüresedett ez az állás, és Sten megkérdezte, érdekel-e. Gondoltam, kipróbálom, aztán itt maradtam.

– Eszembe jutott valami. Ha az idősebb fiuk huszonöt éves, talán jól ismerte Rebecka Schytteliust.

– Hát persze. Osztálytársak voltak középiskolában.

– Sok időt töltöttek együtt?

– Nagyon különböző a személyiségük. Per szeret szórakozni, mindig sok barát vette körül. Rebecka sokkal visszafogottabb. Már középiskolában is inkább számítógépezett.

Louise hirtelen felállt.

– Várjon csak! Megmutatom.

Odament az íróasztalához, és kihúzta az egyik fiókot. Két nagyméretű, színes boríték volt benne.

– A két évvel ezelőtti karácsonykor készült képek. Én hívattam elő ezeket a fotókat, aztán meg is feledkeztem róluk.

Nézegetni kezdte a fényképeket, majd egyet-egyet letett az asztalra. Amikor mindkét kupacot átnézte, már vagy tíz fotó hevert az íróasztalon.

– Idén karácsonykor Rebecka nem jött haza. Azt hiszem, influenzás lett. De két évvel ezelőtt itt volt. Nálunk az a szokás, hogy az összes lelkész családja együtt reggelizik karácsony napján a közösségi házban a reggeli istentisztelet után. Persze a többi itt dolgozó is csatlakozhat, ha akar. Mindkét fiam itthon volt,

úgyhogy elvittem magammal a fényképezőgépet a reggelire.

Miközben beszélt, elrendezgette a képeket Irene előtt. Amikor elkészült, így szólt:

– Az első képeken a Schyttelius család látható, aztán ott van a mi családunk is, végül pedig a többiek.

Irene most látta először a Schyttelius családot épen és egészségesen. Sten Schyttelius a négy képből hármon mosolygott. A negyediken nevetett, miközben egy pohár snapszot emelt a magasba Bengt Måårdh egészségére.

– Karácsony napján csupán ez az egy istentisztelet a lelkész egyetlen feladata? – kérdezte Irene.

– Nem. Van még délben és este is egy. Miért kérdezi?

– Sten Schyttelius és a férje pálinkát iszik reggel.

– Csak egész keveset, a heringhez. Ne aggódjon, a déli istentiszteletig kiment a hatása. A feladatokat egyébként ilyenkor megosztják a lelkészek, egynek túl sok lenne.

Sten Schyttelius magas, jó kiállású férfi volt. Hatalmas keze, amellyel a pálinkáspoharat tartotta, inkább tűnt egy kétkezi munkás, mint egy pap kezének. Irene az arcát is érdekesnek találta, legjellegzetesebb vonása talán a hatalmas, húsos orra. Magas volt a homloka, ősz haját felfelé fésülve hordta. A képeken úgy tűnt, mosolya őszinte. Amikor a kamerába nézett, a szeme szinte alig látszott a körülötte kialakult ráncoktól.

A lelkész mellett ült a felesége. Életteli férje mellett halványnak tűnt. Sötétkék blézere és álló nyakú,

szürke blúza is erősítette ezt a képet. Ritkás, ősz haját rövidre vágatta, a tincsek laposan simultak a fejbőréhez. Irenének az jutott az eszébe, hogy Elsa egy kicsit hasonlít Ruthoz, de a diakonisszába valahogy mégis több élet szorult. Elsa Schyttelius élettelen volt. Az egyik képen éppen a fényképezőgép lencséjébe nézett. A tekintete üres, az arckifejezése merev volt. Lehet, hogy éppen az egyik rosszabb időszakát élte akkor karácsonykor?

Elsa mellett egy fiatal nő ült, valószínűleg Rebecka Schyttelius. Ő is magas volt, ezért az anyja még színtelenebbnek és kisebbnek tűnt mellette. Rebecka az apjára hasonlított. Nem volt olyan nagytermetű, mint ő, de a csontozata jól láthatóan hasonlított Stenére. Világosbarna kosztümöt és sárga garbót viselt. Sötét, sűrű haja a válláig ért. A homloka körül laza, göndör tincsek tekeredtek. Abból ítélve, amit Irene a fényképeken látott, nem volt kisminkelve, de saját színei is elég markánsak voltak ahhoz, hogy kiemeljék a vonásait. Amikor Irene a lány arcára nézett, egy ötvenes évekbeli mediterrán filmcsillag jutott az eszébe. Nem illett bele a huszonegyedik század anorexiába hajló szépségideáljainak sorába, de szép nő volt.

– Rebecka bizonyára magas – fordult oda Irene Louiséhoz.

– Egyforma magasak vagyunk. Százhetvennyolc centiméteresek – válaszolt a nő.

Amikor látta, hogy Irene meglepődik a pontos válaszon, elmosolyodott.

– Éppen erről beszélgettünk reggeli közben. Az egyik londoni üzletben vásárolta azt a szép világosbarna kosztümöt. Hosszú Sally a neve, azt hiszem. Nyilván ön is tudja, milyen nehezen tudnak a magas nők ruhát venni maguknak – tette hozzá.

Irene bólintott. Jól ismerte a problémát. Louise szépen kimanikűrözött mutatóujját az egyik képre tette:

– Jacob itt ül Per mellett. Jacob és Rebecka egyforma magasak.

Jacob Schyttelius a fényképezőgépbe nézett, mosolygott, és nagyon lazának tűnt. Világosbarna haja és karcsú termete volt. Irene nem fedezett fel semmilyen hasonlóságot közte és az apja vagy a nővére között, az anyjával inkább tűntek hasonlónak. A testvéreknek egyedül sötét szemöldökük és barna szemük volt közös.

Az utolsó három képen Irene felismert néhány arcot azok közül, akikkel az imént találkozott a közösségi házban, de jó néhány olyan ember is jelen volt, akit még sosem látott.

– Ők kik? – kérdezte Louisét.

– A templomi közösség alkalmazottai. A titkárnő, asszisztensek, gyermekgondozók, szabadidő-szervezők, az alsó tagozat igazgatója, három alsós tanár – mutatta be őket a nő szép sorjában.

– Gyermekgondozók? Titkárnő? Őket is az egyház alkalmazza? – kérdezte Irene csodálkozva.

– Van egy keresztényiskola-előkészítőnk és egy ifjúsági programunk. Errefelé az egyház elég fontos munkáltató. Én pedig megpróbálom előteremteni a

pénzügyi eszközöket hozzá. A templomokat, közösségi házakat, parókiákat és egyéb ingatlanokat is fel kell újítani időnként. Én fizetem ki a számlákat, a béreket, és én végzem a könyvelést is.

Irene sosem gondolt úgy az egyházra, mint munkáltatóra, amelynek jelentős gazdasági ereje van, de a jelek szerint tévedett. És Sten Schyttelius volt az egész társaság, egyházközség vagy akárhogy is hívják, főnöke. A főparancsnok.

– Tehát a pénzügyekért ön felelős, de Schyttelius lelkész volt a főnök. Milyen volt munkaadónak?

Louise először gondolkodott el hosszasabban, amióta beszélgettek. Aztán bizonytalanul megszólalt:

– Sten nagyon kellemes ember volt, de főnökként voltak bizonyos… rossz oldalai. Már a nyugdíjazás közelében járt, így érthetően kissé ódivatú és autokrata személyiség volt. Néha nehéz volt vele, nagyon hamar felbosszantotta magát. A nőket elsősorban személyi titkárnőnek tartotta, nem pedig egyenrangú kollégának. Voltak harcaink. Az a nő, aki előttem dolgozott ebben a pozícióban, itt hagyta a munkáját. Pletykáltak zaklatásról is, de aztán elcsendesedtek a hangok. Stennek a tanácstagokkal is voltak konfliktusai, az új igazgatóval sem jöttek ki valami jól.

Miközben Louise beszélt, az egyik boríték lecsúszott az öléből és a földre esett. A fotók kiestek belőle. Irene lehajolt, hogy segítsen összeszedni őket. Az első képen megakadt a tekintete.

A kép bal oldalán Sten Schyttelius egy tele töltött pálinkás poharat emelt a magasba. Bengt Måårdh középen ült, félig elfordulva a lelkésztől. Az egyik

karjával átölelte Eva Möllert, és odahajolt hozzá, hogy a fülébe súgjon valamit. A nő gyönyörű volt piros, csipkedíszítéses ruhájában, és mosolygott azon, amit hallott. Irenének úgy tűnt, a segédlelkész megragadta az alkalmat, hogy bekukkantson Eva dekoltázsába.

Louise Måårdh észrevette, hogy Irene figyelmesen nézegeti a férjéről készült képet, de nem szólt semmit. Kinyújtotta a kezét, hogy elkérje Irenétől a leesett fotókat.

– Köszönöm – mondta aztán.

– Tud arról, hogy a Schyttelius család valamelyik tagját megfenyegették?

Louise megrázta vöröses haját.

– Nem. Sosem hallottam ilyesmit.

– Beszélt valaha önnek Sten sátánistákról?

– Igen. Amikor felgyújtották a nyári kápolnát. Nagyon dühös volt.

– Beszélt róluk az utóbbi néhány hónapban is?

– Emlékeim szerint nem. Inkább csak a tűzeset utáni hónapokban.

– Tudott arról, hogy a lelkész megpróbálta levadászni a sátánistákat az interneten?

– Az interneten? Nem, ez új információ számomra – mondta Louise őszintén csodálkozva.

– Nos, akkor pillanatnyilag nincs több kérdésem.

Bengt Måårdh arcán különös kifejezés ült, amikor leült a székre. Összefonta a mellén a karjait, és fürkészőn nézett Irenére. A nyomozónő megint azt érezte, hogy azért van itt a pap, hogy vigaszt nyújtson neki, mintha talán ő lenne az, aki vigaszra szorul. Az érzés abszurd

volt, de mégis valóságos. Talán attól alakult ki benne, hogy a lelkésznek együtt érző, meleg barna szeme volt. Aztán rádöbbent, hogy a lelkész a hivatásának megfelelően viselkedik. Bengt Måårdhot arra tanították, hogy így cselekedjen, ha baj van: együttérzést kell sugároznia a másik ember felé. Valószínűleg működik is olyanoknál, akik valóban rá vannak szorulva. Főleg talán a nők. Kinek ne lenne szüksége egy kis együttérzésre manapság? Mindnyájan vigasztalásra vágyunk.

Amikor a lelkész halkan megszólalt, Irene visszazökkent a valóságba.

– Kész vagyok válaszolni bármilyen kérdésre. Ha bármit tehetek azért, hogy Sten, Elsa és Jacob gyilkosa előkerüljön, szívesen állok a rendelkezésükre.

Azzal hátradőlt, de karjait továbbra is összefonva tartotta.

– Hallott valaha arról, hogy bármelyiküket megfenyegették? – kezdte Irene.

– Nem, soha. Ki akarta volna bántani őket? A világ legcsodálatosabb emberei voltak, és…

– Beszélt önnek Sten Schyttelius a sátánistákról? – vágott közbe Irene.

– A tűzeset után közvetlenül sokszor beszélt róluk. A drága Stent könnyű volt felbosszantani, de nem volt haragtartó ember. Ennek ellenére a sátánistákra és a követőikre nagyon dühös volt. Bocsásson meg a szavaimért, de úgy gondolta, a rendőrség nem tesz meg mindent az ügy érdekében. Néha úgy beszélt, mintha ő maga akarta volna elkapni őket – mosolyodott el Måårdh.

– Említette az utóbbi néhány hónapban, hogy még mindig keresi őket? – kérdezte Irene.

Bengt meglepődött.

– Egyáltalán nem! Én tavaly nyárról és őszről beszéltem. Az utóbbi fél évben egy szót sem hallottam sátánistákról. Stennek más munkája volt, és ezek lekötötték az ideje nagy részét. Nagyon érdekelték a svéd ökumenikus gyermekfalvak. Ez a téma a szívügye lett, és arra gondolt, hogy a nyugdíjazása után még több időt fog ennek szentelni.

– Úgy hallottam, Jacob szintén segített.

– Igen. Tavaly ősszel együtt utaztak el. Sten már nem volt fiatal, úgyhogy nyilván jólesett neki, hogy Jacob is vele ment.

– És Jacobot elengedték a munkahelyéről tanítási időben?

A lelkész egy kissé elbizonytalanodott.

– Ősszel mindenesetre el tudott menni. Azt hiszem, talán betegállományban volt. Mint azt már biztosan hallotta, tavaly nyáron vált el.

Ez újdonság volt Irene számára, de azért bólintott, mintha csak nyugtázná az információt.

– A feleségével Norrlandban laktak. A neje is tanár volt.

– Voltak gyermekeik?

– Nem. Csupán két évig voltak házasok.

– A válás miatt költözött délebbre?

– Igen, hiszen odafönt nem ismert senkit.

– Ősszel már be is költözött a norssjöni nyaralóba?

– Igen. Jacob mindig nagyon figyelmes volt. Valószínűleg nem akarta megterhelni a szüleit a

problémáival. Különösen Elsára volt tekintettel. Nem tudom, mondták-e már önnek, hogy Elsa depressziós volt.

– Igen, tudok róla. Milyen embernek tartotta Elsa Schytteliust?

Bengt először úgy nézett Irenére, mint aki nem érti a kérdést, de aztán eltűnődött, és válaszolt.

– Nos, kedves nő volt, de nem volt feltűnő jelenség. Sten nagyon szerette a társasági életet, míg Elsa utálta a hangoskodást. Néha felbukkant az összejöveteleken, de többnyire csak csendesen üldögélt.

– Sosem beszélgetett az emberekkel?

– De igen, persze, hogy beszélgetett, de kevésszavú ember volt.

A lelkész egyszer csak előrehajolt, és Irene szemébe nézett. A hangja és a tekintete is őszinte aggodalmat árult el.

– Beszéltek már Rebeckával?

– Igen. Egy angol rendőr és egy angliai svéd szervezet lelkésze értesítette a történtekről. Nem volt könnyű megtalálni, mivel nemrég költözött el.

– Így van. Sten ősszel mondta is, hogy el fog költözni.

– Mondott esetleg mást is?

– Annyit, hogy a számítógépes cég, amelynél Rebecka dolgozik, elég jól prosperál. Sten azt is említette, hogy a lánya új lakása elég nagy, különösen, hogy London belvárosában található. Rebecka örült, hogy kibérelhette.

– Nyilván nem volt olcsó.

– Gondolom, nem, de a számítógépes üzletágban a pénz általában nem probléma. Jó tudni, hogy Rebeckának jól mennek az ügyei.

– Ön tíz éve ismeri őt. Számított rá, hogy ilyen sikeres lesz?

– Őszintén szólva, nem. Jól tanult, de mindig is magának való, komoly lány volt, távolságtartó. A középiskola alatt magányos volt, de amikor elköltözött, és számítógépekkel kezdett foglalkozni, mintha felszabadult volna. Szinte kivirágzott. Csak karácsonykor találkoztunk a hagyományos reggelinél, de feltűnt, milyen sokat változott az évek során.

– Milyen értelemben változott meg?

– Boldogabbnak, beszédesebbnek tűnt. És a külsején is látszott a változás. A ruháin, ilyesmin. A barátairól beszélt, és Elsa elmondta Louisénak, hogy van egy fiú is az életében. De a kapcsolatnak vége lett, mielőtt Londonba költözött volna. Lehet, hogy ezért költözött el? Azt tudom, hogy Sten és Elsa sosem találkozott a fiatalemberrel.

– Ezt honnan tudja?

Bengt csodálkozva húzta fel a szemöldökét.

– Hát, természetesen megkérdeztem Elsát. Ő mondta, hogy egyikük sem látta a fiút. Aztán azt is elmondta, amikor vége lett. Néhány hónap múlva Rebecka elköltözött Londonba. De aztán arról is pletykáltak, hogy ott is lett egy új fiúja. Louise szerint itt járt múlt nyáron, de nem tudom, mi igaz ebből.

– Louise találkozott vele esetleg?

– Nem, csak hallotta. Talán jobb lenne tőle magától megkérdezni.

Irene bólintott, és már épp fel akarta tenni a következő kérdést, amikor hirtelen eszébe jutott valami.

– Nem tudja, Rebecka segített esetleg az apjának a sátánistákkal kapcsolatos nyomozásában az interneten?

Bengt Måårdh csodálkozva nézett rá.

– Fogalmam sincs! Stennek volt pár ötlete azzal kapcsolatban, hogyan fogja megtalálni a bűnösöket, de sosem hallottam, hogy az interneten kereste volna őket.

Mások nem így vannak ezzel, gondolta magában Irene. Ha Rebecka is részt vett a nyomozásban valamiféleképpen, talán a birtokában van néhány hasznos információ. Vajon ő is veszélyben van? Nem kizárt. Hála istennek, az angol rendőrség azt ígérte, odafigyelnek rá.

Irene úgy döntött, témát vált.

– Ki lesz most a lelkész? – kérdezte.

– Az állást már néhány hete meghirdették, mivel Sten nyugdíjba készült. Urban Berg és jómagam is pályáztunk. Természetesen más jelentkező is van, de valószínűleg egyikünket választják majd meg. Megvan a megfelelő korunk és tapasztalatunk. Urbannak ugyan van némi problémája, ami esetleg ellene szólhat.

Irene természetesen feltette a nyilvánvaló kérdést:

– Milyen jellegű problémája?

– Sajnos gondja van az itallal. Kétszer is elítélték ittas vezetésért, ez a szomorú helyzet. Urban néhány éve özvegyült meg, azután fordultak rosszabbra a dolgok.

Bengt Måårdh együttérzéssel nyilatkozott a kollégája problémájáról, de Irenének úgy tűnt, van valami más is a hangjában. Ha Urbannak tényleg van ilyen gondja, az nagyban növeli Bengt esélyeit az állásra. Akkor Louise lesz a lelkészfeleség. Valami azt súgta Irenének, hogy ez jobb pozíció, mint a segédlelkész feleségének lenni.

– Jonas Burman nem pályázta meg az állást? – kérdezte aztán, de csak azért, hogy időt nyerjen a következő kérdés megfogalmazásáig.

Bengt elmosolyodott, és Irene észrevette, hogy vonzó a mosolya.

– Ó, Jonas még fiatal egy ilyen pozíció betöltéséhez – mondta, majd egy pillanatra elhallgatott, mielőtt folytatta volna. – Lábra keltek bizonyos pletykák... Jonas harmincegy éves, de még sosem látták hölgytársaságban... Valaki azt kezdte suttogni róla, hogy homoszexuális, de én nem hiszem, szerintem inkább csak prűd. Mi több, a zsinat tagja.

Irene egy pillanatra elgondolkodott rajta, vajon a zsinatnak köze van-e a sátánizmushoz, de aztán gyorsan rájött, hogy ez elég valószínűtlen.

– Mi az a zsinat? – kérdezte, és eléggé tudatlannak érezte magát.

Bengt Måårdh nem tűnt meglepettnek. Jelentőségteljesen elmosolyodott, majd közölte:

– Egy lelkészi csoport a svéd egyházon belül, tagjai ortodoxabbnak tartják magukat nálunk. Leginkább arról híresek, hogy ellenzik a női lelkészeket.

– Ön is egyetért velük ebben?

– Nem.

– És Sten Schyttelius?

– Nem… közvetlenül nem. De jobban kedvelte a férfi kollégákat. Elég ódivatú nézeteket vallott a nők egyházban betöltött szerepével kapcsolatban.

– Tehát nem volt a zsinat tagja?

– Nem.

– Hogy reagált volna Schyttelius arra, ha megtudta volna, hogy Burman homoszexuális?

Bengt egy kicsit gondolkodott, mielőtt válaszolt volna.

– Nem helyeselte volna. Nagyon határozott véleménye volt a homoszexualitásról, számára ez elfogadhatatlan volt. Tavaly vitáztunk is emiatt. Volt két nő, akik élettársi kapcsolatba léptek, és a kullahulti templomban akartak hűséget fogadni egymásnak, de Sten hallani sem akart róla. Egyértelműen kinyilvánította, hogy a homoszexualitás Isten ellen való vétek. Az Úr azért teremtett férfit és nőt, hogy örömet leljenek egymásban, és gondoskodjanak a gyermekeikről.

Irene érezte a pap hangjából, hogy egyetért néhai főnöke véleményével. Úgy döntött, egyelőre annyiban hagyja a dolgot.

– Hallottam, hogy Sten és Jacob Schyttelius szeretett vadászni. Önt is érdekli ez a sport?

– Nem.

– A többi lelkészről mit tud?

– Tudtommal egyikük sem vadászik.

Irenének nem jutott eszébe több kérdés, úgyhogy megköszönte a lelkésznek a segítséget. Måårdh felállt és határozottan megszorította Irene kezét. Sok

szerencsét kívánt a nyomozáshoz, és kifejezte reményét, hogy a gyilkos hamarosan kézre kerül.

A három rendőrtiszt talált egy pizzériát nem messze a Konsumtól. Választhattak a négy bent lévő asztal közül, mivel a többi vendég inkább elvitelre vásárolt. Igyekeztek a legmesszebb kerülni a pulttól, de nem azért, mert azt gondolták, a pizzás esetleg kihallgatja a beszélgetésüket, hanem, hogy egyáltalán tudjanak beszélgetni. Az alkalmazottak egy virágos hifi torony mellett dolgoztak, amely elképesztő hangerővel ontotta magából a török popzenét.

Éhesek voltak, úgyhogy először csendben megették a pizzájukat. Ebédidő után aztán megfogyatkoztak a vevők, de a hangerő ugyanaz maradt.

Irene előrehajolt, de közben vigyázott rá, nehogy belekönyököljön a tányérján lévő maradékba. Tommy és Fredrik is ugyanígy tett. Így legalább valamelyest hallották egymást.

– Én elég tiszta képet kaptam az áldozatokról. Sten Schyttelius vidám, extrovertált, társaságkedvelő ember volt és a fiához hasonlóan kedvelte a vadászatot. Amikor a felesége depresszióval küzdött, ő vezette a háztartást is. Autokrata, régi vágású embernek tartották, ez elsősorban főnöki szerepében nyilvánult meg. Előítélettel viseltetett a nőkkel szemben. Egyébként Bengt Måårdh elmondta, hogy ő és Urban Berg pályáztak az állására, és azt is megemlítette, hogy Urbannak alkoholproblémái vannak: kétszer is rajtakapták ittas vezetésen.

Tommy vigyorgott.

– Micsoda pletykafészkek! Urban Berg meg arról számolt be nekem, hogy Bengt Måårdh szoknyapecér. Szerinte egy nő sem lehet biztonságban mellette.

Irene folytatta.

– Måårdh szerint arra gyanakszanak, hogy Jonas Burman homoszexuális. Sten Schyttelius sosem viselte volna el ezt, ellenezte, hogy homoszexuálisok a gyülekezet tagjai legyenek. Ja, és Jonas Burman a zsinat tagja.

– Úgy érted, a varró szakköré? – nevetett fel Fredrik.

– Látom, te se tudod, mi az a zsinat. Én megkérdeztem. Bengt Måårdh szerint azok a lelkészek tartoznak oda, akik vallásosabbak, mint a többiek. Azt hiszem, az ortodox szót használta. És ami a legfőbb, a női lelkészek létét is ellenzik.

– Undorító! Gazemberek! – mondta Tommy, és mókásan forgatta a szemét.

– Elsa Schyttelius a jelek szerint a depressziójának köszönhetően csak egy kis szürke árnyék volt a férje nyomában. Kíváncsi vagyok, Hannu mit talált róluk, vannak-e élő rokonaik, akikkel beszélhetnénk.

– Ami a rokonokat illeti, Jacob szimpatikus fiatalembernek tűnik, de igazából senki sem ismerte túl jól. A válása után visszaköltözött Göteborgba, és az ideje nagy részét a szüleivel töltötte. Ha az ember ismét szabad, nem akar egy kicsit szórakozni? – kérdezte Fredrik agglegénylogikával.

– Lehet, hogy ezt tette, de még a válás előtt – mondta pikírten Irene.

– Lehetséges. Beszélnünk kellene a volt feleségével – mondta Tommy.

– És Rebeckával is – tette hozzá Irene.

– Pontosan, de az nem lesz könnyű. Nem merjük azt kérni tőle, hogy jöjjön ide, és ha el is jön, védelmet kellene neki biztosítanunk – mondta elkomolyodva Tommy.

A többiek bólintottak, Irene folytatta:

– Megkérdeztem Louise Måårdhot arról a pletykáról, miszerint Rebeckának barátja van Londonban, aki tavaly nyáron eljött Kullahultba. Louise szerint az egész nem több szóbeszédnél. Sem ő, sem más nem látta a fiatalembert. Valaki nyilván azt állította, hogy Rebecka megjelent vele a parókián, de ezt senki sem tudta megerősíteni. Amikor tavaly karácsonykor a lány hazajött, nem volt vele senki.

– Valakinek beszélnie kell vele. Talán tud valamit, ami közelebb vihet minket az indítékhoz – mondta Tommy.

– A pentagramok és a felfordított kereszt alapján sátánisták lehettek. Egy hónappal ezelőtt a diakonissza hallotta, hogy Sten Schyttelius még mindig nyomoz a gyújtogatók után. Az interneten keresgélt, és azt mondta, veszélyes dolgot csinál – mondta Irene.

– Veszélyes dolgot? Hát, lehetséges. A számítógép mindig hátrahagy bizonyos nyomokat. Néhány évvel ezelőtt még nem lehetett lekövetni őket, de ma már igen – mondta Fredrik.

– És könnyű? – kérdezte Irene.

– Nem hiszem. De a szakemberek és a hackerek nyilván tudják, hogyan kell.

Átgondolták a hallottakat. Végül Irene szólalt meg.

– Furcsa. Csak a diakonissza hallotta, hogy a lelkész sátánistákról beszél, akkor is csupán véletlenül. A többiek azt mondták, hogy Sten Schyttelius csak a tűzeset után kereste az elkövetőket a sátánisták között.

– Beszéltem azzal az Eva nevű kántorral. Szerinte Sten Schytteliusnak rejtett mélységei voltak. Amikor így fogalmazott, talán arra gondolt, hogy titkos nyomozást folytatott? – spekulált Tommy.

A másik két nyomozónak sem volt jobb ötlete ennél.

– Talán még egyszer vissza kéne mennünk a paplakba. A laborosok már valószínűleg végeztek – javasolta Irene. Kimentek a kocsihoz.

– Be akarok menni a földszinti könyvtárba – közölte Irene.

Beléptek a könyvespolcokkal zsúfolt helyiségbe. Érezhető volt a por és a doh szaga. Fredrik tüsszentett. Irene elgondolkodva állt egy ideig. Végül döntött.

– Ez a szoba nem tűnik olyannak, mint ahol valaki nemrég dolgozott. Inkább olyan, mint egy múzeum. Sten Schyttelius nyilván az emeleti dolgozószobát használta.

Felmentek az emeletre. Svante Malm bukkant elő a hálószobából.

– Tudtok várni tíz percet?

– Persze – válaszolt Tommy.

A biliárdszobában semmi sem változott. Irene önkéntelenül összehúzta magát, amikor elment a kitömött állatfejek alatt. Úgy érezte, üvegszemükkel vádlón tekintenek le rá.

Fredrik megállt a feltöltött zsúrkocsi mellett, és elismerően füttyentett.

– Nem annak az Urban nevű fickónak vannak problémái az alkohollal?

– Ha ez a zsúrkocsi Urbané lenne, az üvegek valószínűleg üresek lennének. Már ha Bengt Måårdh igazat mondott – válaszolta Irene.

Beléptek a dolgozószobába. Az íróasztal üres volt. A számítógépet elvitték, csak a nyoma maradt a poros asztallapon. A fegyverszekrény ajtaja nyitva volt, és Irene látta, hogy bár üres, eredetileg hat fegyvernek volt benne hely.

– Tele volt a szekrény? – kérdezte.

– Nem tudom. Meg kell kérdeznünk Svantét – mondta Tommy, és kiment.

A polcokon bibliák, más könyvek, egyházi folyóiratok, a kullahulti templomi közösség hírlapja, pecsétek, egy lyukasztó és más dokumentumok voltak. Az egyik dobozt felirattal látták el: Svéd Ökumenikus Gyerekfalvak. Irene nézegetni kezdte a tartalmát, de Tommy visszajött.

– Öt puskát és nagyon sok lőszert találtak a szekrényben. Mindent elvittek a laborba. A szekrényben eredetileg hat puska volt, beleértve a gyilkos fegyvert is. Az az érdekes, hogy amikor a laborosok ideértek, nyitva találták a szekrényt. A kulcs benne volt a zárban. Ahogy a bejárati ajtóé is – mondta.

– A fegyverek nem voltak szétszedve? – kérdezte Irene.

– Nem. Ha a szabályoknak megfelelő szekrényben tartják őket, akkor szükségtelen. Igaz, hogy a szekrényt viszont nyitva hagyták…

– Úgy tűnik, a gyilkos tudta, hol vannak a kulcsok – jegyezte meg Irene.

– Vagy lehet, hogy a Schyttelius család nyilvánvaló helyeken tartotta a kulcsait. Emlékeztek a virágcserép alatti kulcsra… – mondta Tommy.

Irene bólintott, és tovább lapozgatott az iratok között. A dobozban több különböző gyermekfalu dokumentumait tartották. Az árvák szállást, étkezést és oktatást kaptak ezekben a falvakban, valamint nagy mennyiségű hagyományos svéd vallási ismeretet is tanítottak nekik. Irene elgondolkodva nézegette azt a képet, amelyen egy csapat lehajtott fejű, sötét bőrű gyerek állt kezeit összekulcsolva egy oltár előtt. A fiatal, szőke lelkész áldásra nyújtotta a kezét. Pillantása a gyerekek feje fölött nyugodott. A képaláírás így szólt: „A gyerekek kíváncsiak, és hálásan fogadják be Isten igéjét.”

Az egyszerű, jól karbantartott épületekben a gyerekek ételt kaptak, orvosi vizsgálatra vitték, iskolába járatták őket különböző szervezetek támogatásával. A munkát önkéntesek segítették.

Irene elgondolkodott. Apa és fia együtt dolgozott ezen a nemes célon. Miért ölték meg ilyen brutálisan ezt a két melegszívű embert? Nem beszélve a félénk feleségről, aki szemmel láthatóan a légynek se tudott volna ártani.

– Végeztünk a hálószobában – kiáltott be Svante az ajtón.

Irene visszatette a papírokat a dobozba, és felrakta az egészet a polcra. Mielőtt kiment volna, a küszöbről még visszanézett. Nyilvánvalóan használták a helyiséget, mégis nagyon személytelen volt, kivéve a kitömött madarakat a falon. Sem festmények, sem fotók, sem semmilyen dekoráció nem volt a szobában. Még a hálószoba is viszonylag egyhangú volt, szinte spártai stílusban berendezve. A kétszemélyes ágy mellett egy-egy éjjeliszekrény állt, ezenkívül két magas támlájú szék, egy kis fésülködőasztal és egy kopott, kék-fehér szőnyeg alkotta a berendezést. Itt sem voltak képek a falon.

Az ágyneműt és a matracokat már elvitték, de a világos tapétán még ott éktelenkedtek a hatalmas vérfoltok. A kereszt továbbra is fejjel lefelé lógott a két ablak között. Maga a feszület fekete fából, Jézus teste pedig ezüstből készült. Kitárt karjaival és lehorgasztott fejével a Megváltó törékenynek és gyámoltalannak tűnt.

Mintha olvasott volna Irene gondolataiban, Tommy megszólalt:

– Ösztönösen vissza szeretném fordítani.

Irene bólintott, de úgy hagyták a feszületet, ahogy volt.

– A sátánisták félelmet akarnak kelteni bennünk azzal, hogy ellopják a vallási szimbólumainkat.

– Szerintem ez nem a teljes igazság. Megvannak a saját jelképeik. Hol használ a keresztény egyház pentagramokat? A szimbólumoknak pontosan akkora erejük van, amekkorát tulajdonítunk nekik. A megfeszített Jézus a keresztény egyház legfontosabb

jelképe, ezért ennek van a legnagyobb ereje is. Ha egy hindu látná ezt a feszületet, semmit sem mondana neki.

Irene bizonytalanul szólalt meg.

– Én nem vagyok különösképpen vallásos, szinte sosem járok templomba. Az ikrek nem akartak konfirmálni, úgyhogy erre nem is került sor. De igazad van, nekem is... elég kényelmetlen a látvány.

– Pontosan. És akkor meg is érted, miért használnak a sátánista szertartásokon olyan szimbólumokat, amelyek ki vannak fordítva. Nyilván az a céljuk, hogy nevetségessé tegyék a keresztény jelképeket és rituálékat. Azt akarják közölni, hogy van bátorságuk megszentségteleníteni a legszentebb szimbólumokat, mert nem törődnek a szokásokkal, sem az egyházzal, ugyanakkor ellopják a kigúnyolt jelképek erejét.

Amikor Irene ránézett a feszületre, önkéntelenül is megborzongott.

Hatodik fejezet

Andersson főfelügyelő meglehetősen fáradtnak tűnt az esti megbeszélésen. Amikor Irene meglátta, milyen táskás a szeme és néhány óra alatt mennyit mélyültek a ráncai, komolyan aggódni kezdett miatta. Végül is a főnök nem volt már messze a nyugdíjtól, érthető, ha kimerültnek tűnt.

– A sajtó nem hagy békén! Ki sem tehetem a lábam az épületből, és már szólnom kellett a központosnak, hogy ne kapcsoljon be ismeretlen hívást. Továbbra sincs semmi információnk a sátánistákról meg a többi hülyeségről, és fogalmam sincs, mikor lesz!

Felvette a kávésbögréjét, és nagyot kortyolt a forró italból. A bögre felirata arról tanúskodott, hogy ő a főnök. Az egyik karácsonyra kapta, és szinte gyermeki örömmel használta.

– Újra beszéltem Georggal.

Irene először nem tudta, ki az a Georg. Aztán eszébe jutott, hogy a főfelügyelő unokatestvérét hívják így. Ő volt Jacob Schyttelius főnöke.

Georg szerint Jacob Schyttelius jó tanár volt, kedvelték a diákok. Informatikát és testnevelést oktatott és még mit is?

Andersson matatni kezdett a papírjai között, és végül előhúzott egy gyűrött noteszt. Fáradt vonásai felderültek, amikor némi lapozgatás után rábukkant a hiányzó információra.

– Itt van! Informatika, torna és matek. Elsőtől hetedik osztályig. Nincs túl nagy különbség egy elsős és egy hetedikes között? Az én időmben…

Elhallgatott, és ismét belepillantott a noteszba.

– Tavaly ősszel helyettes tanárként kezdett, és tavasszal kapott kinevezést. Minden szempontból jól teljesített, és Georg meg volt elégedve vele. Az iskola ökumenikus jellegű, úgyhogy Jacob családi háttere előny volt számára.

– Mit jelent az, hogy ökumenikus? – kérdezte Fredrik.

– Ó, ezt én is megkérdeztem. Azt jelenti, hogy mindenféle felekezetből járnak oda diákok, például keresztény szíriaiak, pünkösdista oroszok stb.

Irene jelentkezett szólásra.

– Azért mentünk ki mi ketten Norssjönbe, mert az unokatestvére telefonált. Jacob miatt aggódott, aki nem ment munkába és nem vette fel a telefonját sem. De emlékszem, azt is mondta, hogy az igazgató szerint Jacob depressziós lehetett. Miért gondolt erre?

– Jacob ősszel betegállományban volt depresszió miatt. Valószínűleg a válása volt az oka – válaszolta Andersson.

Egy válás valóban okozhat depressziót, különösen Jacob genetikai hajlamával.

– De azóta már több mint hat hónap telt el, és újra munkába állt. Miért tért vissza a depressziója? – tette fel a kérdést Irene.

A főfelügyelő arcszíne vörösödni kezdett, és a hangja is ideges volt.

– Nem vagyok én lélekbúvár, honnan a fenéből tudjam? Miért? Nem térhet csak úgy vissza a depresszió?

Irene bólintott. Talán a főnöknek igaza van.

Andersson borúsan nézett a jegyzetfüzetébe.

– A kórboncnokunk hívott nemrég. Jacob Schytteliust először a mellkasán lőtték meg mindössze néhány méterről. A második lövés szétloccsantotta a fejét, ezt egészen közelről adták le, amikor már a földön feküdt. A golyót a padlóban találták meg. Mindkét lövés külön-külön is halálos volt. A lelkészt és a feleségét a homlokukon érte a golyó. Ezek is halálosak voltak, mivel a gyilkos nagy kaliberű lőszert használt. A sérülés jelentős ilyen esetben. A golyókat elküldték a laborba, de Stridner úgy gondolja, ugyanarról a fegyverről van szó. A ballisztikai vizsgálatok még nem készültek el.

– Érdekes, hogy Jacobot két órával a szülei előtt lőtték le.

– Mit csinált a gyilkos két órán át? – kérdezte Irene.

– Formattálta a merevlemezt – mondta Fredrik.

– Bumm-bumm! Egy lövés a mellkasba, egy a fejbe. Bumm-bumm! Két lövés a házaspárnak. A Husqvarna 1900-asba öt lőszer fér. A gyilkos értett a fegyverekhez. A paplakban nem telhetett el túl sok idő a két lövés között, mert az áldozatok meg se mozdultak – gondolkodott hangosan Tommy.

– Egy Mauser típusú puskát egy másodperc alatt fel lehet húzni, ha valaki ért hozzá. Szerintem először Stent lőtte le, aztán Elsát – mondta a főfelügyelő.

– Ez elképzelhető. De nem lehetünk benne biztosak – mondta Tommy.

– Azért is valószínű, mert Elsa tele volt altatóval. Stridner mondta.

Irene valamiféle megkönnyebbülést érzett. Még ha ébren is lett volna Elsa az utolsó néhány másodpercben, valószínűleg túlságosan kába lehetett ahhoz, hogy felfogja, mi történik vele.

– Ellenőriztem a fegyvertartási engedélyeket. A szekrényben lévők Sten Schyttelius tulajdonában voltak, míg az ágy alatti Husqvarna Jacob neve alatt volt regisztrálva – mondta Hannu.

– A nyaralóban is van fegyverszekrény? – kérdezte Irene.

Hannu megrázta a fejét.

– Akkor Jacob nyilván az apja szekrényében hagyta a saját fegyverét. Csak a véletlen műve, hogy a gyilkos éppen azt választotta ki – mondta Tommy.

– Nagyon valószínű. De ez azt jelentené, hogy a gyilkos a parókián vette magához a fegyvert és a lőszert, csak utána ment le Jacobhoz a nyaralóba. Két óra múlva pedig megint visszajött, hogy lelője Stent és Elsát. Az a kérdésem, miért nem látta senki, hogy elvitte a fegyvert? Akkor még mindketten éltek, ráadásul tudjuk, hogy egész délután és este ki se mozdultak a paplakból – vetette közbe Irene.

– Talán már korábban elvitte a fegyvert. Akár néhány nappal előbb – mondta Tommy.

– Szerintem az nagyon kockázatos lett volna. Sten Schyttelius könnyen észrevehette volna a hiányt, és…

Kopogás szakította félbe a beszélgetést. Åhlén dugta be a fejét az ajtónyíláson.

– Érdekes dolgot találtunk a nyaralóban – közölte, amikor belépett. Az egyik kezében egy vászonzsák volt, benne egy nejlonzacskóba tett könyv.

– Ez egy sátánizmusról szóló könyv. Angolul van. A hálószobában találtuk, a faburkolat mögött, egy doboz lőszer társaságában.

Letette a könyvet Andersson elé az asztalra, és elővett egy másik nejlonzacskót. Irene rápillantott a benne lévő lőszeres dobozra. A Norma 30-06-os volt a legelterjedtebb nagyméretű lőszer.

– Olyan nagy a rejtekhely, hogy egy puska is elfér benne? – kérdezte Tommy.

– Egy talán, annyira azért nem nagy.

– De a könyv elfért – mondta Irene.

Megfogta a vastag könyvet. Anton LaVey *A Sátán egyháza* című kötetéről volt szó. Åhlén rábökött a könyvre.

– Ljunggren felismerte a szerző nevét. Az USA egyik sátánista szervezetének vezetője. Talán Svante többet tudna erről mondani, de már hazament. Másfél napja nem aludt.

Ahogy valószínűleg te sem, gondolta Irene. De az is lehet, hogy a rendőrségi labor békésebb hely volt, mint egy gyerekekkel teli otthon.

– Ujjlenyomatok? – kérdezte a főfelügyelő.

– Vannak. Jacob Schytteliusé és másoké is. De elmosódottak, és valószínűleg még a könyvesboltból származnak, ahol a könyvet vették. Schyttelius sok

ujjlenyomatot hagyott rajta. Bizonyára elolvasta az egészet. Sok részt aláhúzott benne.

– Itt maradhat? – kérdezte Irene.

– Nem. Még nem végeztünk vele. De amint lehet, visszahozom.

A nyomozóknak be kellett érniük ennyivel. A technikus visszatette a két nejlonzacskót a zsákba és elment.

Egy darabig senki sem szólalt meg, aztán Andersson megköszörülte a torkát.

– Ez megváltoztat egy-két dolgot. Lehet, hogy Jacobnál volt egy puska a nyaralóban lőszerrel együtt, ahogy egy könyv is a sátánisták egyik vezetőjétől. Vajon miért?

Hannu volt a leggyorsabb.

– A puska jelentheti azt, hogy félt.

– Igen. Máskülönben a szabályok értelmében az apjánál kellett volna tartania a fegyvert. Erre szolgál a speciális, zárható fegyverszekrény.

Irene bólintott.

– Mivel Jacobot ölték meg először, valószínűnek tűnik, hogy a gyilkos megtalálta a rejtekhelyen lévő puskát, és azt használta. Aztán magával vitte a töltött fegyvert a paplakba, és lelőtte a házaspárt is. Mennyi golyó volt még a puskában?

A főfelügyelő belenézett a jegyzeteibe.

– Három.

– Akkor ezek szerint újratöltötte a fegyvert Jacob és a szülei meggyilkolása között – folytatta Irene, majd Hannuhoz fordult. – Mikor vásárolta Jacob a puskát?

– Tavaly júniusban.

– A szarvasvadászat októberben kezdődik, nem?

– Lehet, hogy gyakorolni akart, mielőtt vadászatra indult ősszel. De az is lehet, hogy Hannunak van igaza, és veszélyben érezte magát – mondta Tommy.

– De ki fenyegette meg? És honnan tudta a gyilkos, hogy Jacob ott rejteget egy puskát a falborítás mögött?

– Elképzelésem sincs.

– A puska ügyében elakadtunk. De azon továbbra is gondolkodhatunk, vajon miért rejtette el a könyvet – tette hozzá Andersson.

– Azért, mert egy sátánista írta? Nem nézték volna jó szemmel, miután mindenki tudta, hogy segít az apjának a gyújtogatók felkutatásában.

– Lehetséges. De az a véleményem, minél hamarabb ki kell kérdeznünk Rebecka Schytteliust – mondta Andersson.

– Beszéltem Glen Thomsennal a londoni rendőrségtől. Ő a kapcsolattartónk, aki segít szemmel tartani Rebeckát. A lány nincs valami jól. A hírek teljesen letaglózták, és egyáltalán nem javul az állapota. Talán holnap kiengedik a kórházból. Tegnap azt mondta Thomsennak, fogalma sincs, mi lehetett az indíték.

– Találtunk más rokonokat is?

– Sten Schytteliusnak van egy tizennégy évvel idősebb nővére. Marienstadban él egy idősek otthonában. Teljesen leépült. Nem volt férjnél és nincsenek gyerekei. A másik nővére két évvel ezelőtt halt meg mellrákban. Ő tíz évvel volt idősebb az öccsénél. Neki két fia is van, az egyik Stockholmban él,

a másik itt, Göteborgban. Az előbbi holnap érkezik, és a testvérével együtt idejön két órára.

– És Elsa részéről?

– Elsa egyke volt. Van néhány unokatestvére, de még nem értem el őket. Úgy tűnik, mindegyikük sokkal idősebb, mint a papné.

– Rendben. Tommy és Irene elmegy Londonba, hogy beszéljen Rebeckával – mondta a főfelügyelő.

Tommy bizonytalanul nézett.

– Lehetséges, hogy ez jövő héten történjen meg?

– Igen. Hagynunk kell, hogy egy kicsit felépüljön. Egyikőtök kerítse elő Jacob Schyttelius elvált feleségét, és beszéljen vele.

Tommy odahajolt Hannuhoz, és halkan a fülébe súgta:

– Találtál róla valamit?

Hannu halványan elmosolyodott. Bizonyos kérdések olyan butuskák voltak, hogy nem is volt érdemes válaszolni rájuk.

– Sosem jártam még Londonban. És te?

– Én igen. 1974-ben részt vettem egy nyelvtanfolyamon. De csak annyit tanultam, hogy jó sok sört kell inni. És volt ott egy vörös hajú, Patrícia nevű lány, aki megtanított...

Tommy szándékosan nem fejezte be a mondatot. Jelentőségteljesen felhúzta a szemöldökét, és halkan füttyentett.

Irene szüleinek sosem volt annyi pénzük, hogy ilyesféle nyelvtanfolyamokra küldjék a lányukat. Ha jól emlékezett, 1974 nyarán jégkrémet árult a

Drottningtorgeten. Igazából be sem jelentették, mert nem volt még tizenöt éves.

Tommy egy oldalfolyosóra mutatott.

– Benézek Hannuhoz. Ő tudja az infókat Jacob exfeleségéről.

Irene elment a saját dzsekijéért. Hosszú, nehéz nap volt mögöttük, de úgy érezte, sokat haladtak. Bárcsak találnának valamilyen indítékot a gyilkosságokra. Lehetséges, hogy több indíték is volt? Aligha. Minden jel arra mutat, hogy Jacob fegyverével követték el az összes gyilkosságot. Mindkét helyszínen formattálták a merevlemezeket és vérrel rajzoltak pentagramot a monitorokra. Ráadásul a lelkészék hálószobájában lefordították a keresztet, és Jacobnál találtak egy sátánista könyvet a rejtekhelyen.

Irene épp belebújt a dzsekijébe, amikor lemerevedett a mozdulat közben. A könyv nem sátánista tanokról szólt, hanem a sátánizmus egyik alapítója írta. Ha Jacob többet szeretett volna megtudni a sátánista eszmékről, akkor egy olyan könyvet olvas, amely objektíven ír erről a témáról. Az a könyv, amelyet az egyik alapító írt, a legkevésbé sem lesz hitelesen tényszerű.

Tommy egy papírlapot lobogtatott a kezében.

– Jó híreim vannak! Elköltözött Norrlandból, és most Karlstadban lakik. Karácsony előtt költözött, és visszavette a lánykori nevét.

– És hogy hívják?

– Kristina Olsson. Most akkor… lássuk csak… harmincnyolc éves.

– Ezek szerint idősebb, mint Jacob?

– Hét évvel. Az nem túl sok.

– Nem, de azért ez nem szokványos.

– Talán nem. Gondolod, hogy holnap tudsz vele beszélni? Nekem van egy tippem a Speedy-gyilkosság ügyében, aminek utána akarok nézni.

– Persze. Add csak ide a papírt.

– Szia, szívem! – üdvözölte Krister a nappaliból. A háttérben az esti híradó főcímzenéje ment, majd egy drámai férfihang számolt be a legújabb spanyolországi robbantásokról.

Sammie lelkesen üdvözölte Irenét, és megpróbálta meggyőzni, hogy senki az ég adta világon nem foglalkozott vele egész nap. A szőre azonban elárulta: a kis szőrmók bundája fényesen csillogott, nyilván valaki kikefélte. A mancsai még nedvesek voltak a séta után, az etetőtálkája alján pedig néhány szem száraz eledel árválkodott. Irene megcsókolta a kutyus orrát.

Ezután felmelegítette a tűzhelyen talált zöldséglevest, és készített néhány finom májas szendvicset savanyúsággal megpakolva. Tudta, hogy a hűtőszekrényben lennie kell még egy doboz sörnek is, és rövid keresgélés után rá is bukkant. Mindent feltett egy tálcára, és bement a nappaliba. Nem tetszett neki, hogy két televíziójuk is legyen, de ha a férje és ő valami mást szerettek volna nézni, mint az MTV-t vagy a másik zenei csatornát, akkor kénytelenek voltak a másik készüléket bekapcsolni. A csatornaválasztás volt az egyetlen téma, amiben a lányok tökéletesen egyetértettek, és az ízlésük egyáltalán nem egyezett a szüleikével.

Krister szórakozottan csókolta meg a feleségét üdvözlésképpen, miközben fél szemmel a tévére sandított. Irene túlságosan éhes volt ahhoz, hogy szóvá tegye az érzelemmentes gesztust, és szinte egy szempillantás alatt megette a tálca tartalmát.

Sammie megpróbált alultápláltnak és szerencsétlennek tűnni, de Irene hidegszívűen megtartotta magának a szendvicseket.

– Jó nézni, ahogy eszel, szívem – mondta Krister.

Amikor az üzleti élet hírei jelentek meg a képernyőn, Krister már nem figyelt oda.

– Délután ettem egy kis pizzát, és azóta néhány csésze kávén kívül semmit – válaszolta Irene.

– Szerencséjük van a kollégáidnak, hogy bőven volt kávétok, különben riadót kellett volna fújniuk. Figyelem! Figyelem! Vészhelyzet!

Krister jellegzetes dialektusban beszélt. Safflében nőtt fel, a családja még mindig ott élt.

– Kedves tőled.

Irene egyébként megpróbálta csökkenteni a koffeinfogyasztását, de nem nagyon járt sikerrel. Fáradt és ideges lett. Mivel azt mondják, hogy az ember erényei és gyarlóságai nagyjából egyensúlyban vannak, ő pedig nem dohányzott és nem is ivott, úgy döntött, a kávézás az ő bocsánatos bűne.

Krister nevetett a saját tréfáján, de aztán elkomolyodott.

– Tudnod kell, hogy Katarina alig evett valamit. Körülbelül tíz szem borsót és ugyanannyi bébi répát halászott ki csupán a levesből.

– Miért? Általában jól eszik. Az edzés sokat kivesz belőle.

– Fejébe vette, hogy elindul a Miss Nyugati Parton.

– Micsodán??? Úgy hangzik, mint egy szépségverseny.

– Az is. Jelentkezett, és beválasztották valami helyi fordulóba. Ha nyer, bekerül a döntőbe.

Irene döbbenten ült, és megpróbálta felfogni, amit a férje közölt vele. Sosem jutott eszébe, hogy szépségversenyen induljon, és az a gondolat, hogy az egyik lánya ezt akarja tenni, épp oly furcsa volt számára. Azt el kellett ismernie, hogy Katarina csinosabb, mint ő volt ennyi idősen, de hogy szépségversenyre menjen?! Bár sejtette a választ, azért megkérdezte:

– És miért nem eszik?

– Azt mondja, túlságosan kövér.

Túlságosan kövér??? Katarina alkatilag az anyjára hasonlított, száznyolcvan centiméter magas volt, de valószínűleg tíz kilóval könnyebb nála. Irene maga is karcsú nő volt, és véleménye szerint a lánya a soványság határán mozgott.

– Hol van?

– Edzésen. Bármelyik pillanatban itt lehet.

Irene a vacsorával együtt próbálta megemészteni a hallottakat. Hirtelen eszébe jutott valami.

– Holnap valószínűleg Karlstadba kell mennem, de estére hazaérek.

– Ühüm – válaszolta a férje, de már a helyi híreket hallgatta.

Hetedik fejezet

Irene a Nils Ericson téren szállt fel a safflei buszra. Így nem csak sokkal olcsóbb volt az út, de kevésbé fáradt el, mint ha vezetnie kellett volna, igaz, a menetrend miatt visszafelé kénytelen lesz vonattal utazni. Úgy gondolta, pihenni és olvasgatni fog útközben. Felszerelkezett a *Göteborg Post* aznapi számával, egy könyvvel, egy termosszal és két szendviccsel, majd pontban tíz órakor felszállt a buszra. A nap gyönyörűen sütött le a városra. Igaz, nem volt túl meleg, mindössze 5 fokig emelkedett a hőmérő higanyszála, mégis érezni lehetett a tavasz leheletét. Talán már nem kell sokat várni az első igazi tavaszi napra!

Az út során nem volt ideje sem újságot, sem könyvet olvasni, mert szinte azonnal elaludt, és csak akkor ébredt fel, amikor a busz kihajtott a säfflei autóbusz-pályaudvarról. Zsibbadt ujjakkal öntött magának egy kis kávét, és mohón megitta a termosz kupakjából. Már csaknem ebédidő körül járt, jólesett a két szendvics. Amikor kiitta a maradék kávét, felidézte a Jacob volt feleségével folytatott telefonbeszélgetést.

Fél nyolckor telefonált, a nő két csengetés után fel is vette a telefont.

– Igen? – mondta gyenge, bizonytalan hangon.

– Irene Huss rendőrnyomozó vagyok. A volt férje és a szülei ellen elkövetett gyilkosságok ügyében nyomozok. Szeretnék találkozni önnel ma vagy holnap.

Sokáig csönd volt. Irene már-már aggódni kezdett a nő miatt, sőt azt hitte, talán letette a telefont.

– Nem szeretnék – válaszolta egyszer csak Kristina Olsson.

Pár másodperc múlva szipogni kezdett. Irene kínosan érezte magát, de folytatnia kellett a beszélgetést.

– Megértem, hogy mindez felkavarja, de tényleg nagyon fontos kérdéseket kellene feltennem. Borzasztó ez a három gyilkosság, és egyelőre semmilyen konkrétummal nem rendelkezünk. Maga ismerte Jacobot, és...

– Nem tudom! Nem tudom!

Úgy hangzott, mint egy kétségbeesett segélykiáltás. Irene nem volt benne biztos, hogy Kristina Olsson jól érzi magát. Úgy döntött, minél előbb találkozni fog vele.

– Mi lenne alkalmasabb önnek? Ma vagy holnap délután?

Megint hosszúra nyúlt a csönd. Aztán lemondó sóhajtás hallatszott, és a vékony hang szinte suttogva válaszolt.

– Ma két óra után.

A busz kerülgette a parkoló taxikat, majd beállt a karlstadi pályaudvarra. Mivel Irenének fogalma sem volt arról, merre lehet a Sundstavägen, taxiba szállt. A kocsi egy háromszintes, sárga épület előtt állt meg. A ház nem volt túl jó állapotban, de a környék már fejlődésnek indult. Irene megnyomta a névtábla melletti gombot. Amikor odafent felvették a

kaputelefont, Irene bemondta a nevét. Senki se válaszolt, de a kapuzár berregni kezdett. Lift nem volt az épületben, úgyhogy gyalog kellett felmennie a harmadik emeletre.

A legfelső szinten Kristina Olsson már a nyitott ajtóban várt rá. Irene megdöbbent, amikor megpillantotta az ajtónyílásban álló nőt. Rebecka és Jacob szinte alig hasonlított egymásra, nem úgy Jacob és a volt neje. Akár testvérek is lehettek volna. Ugyanaz a magas, karcsú termet, ugyanaz a sötétszőke haj. Később Irene arra is rájött, hogy nem csupán Kristina és Jacob közt volt hasonlóság: a fiatalember gyakorlatilag anyja fiatalkori képmását vette feleségül.

Kristina Olsson vállig érő haját egy copfba kötötte a tarkóján. Nem festette az arcát, halovány, sápadt bőre hibátlan volt. Szeme körül sötét karikák húzódtak. A halvány rózsaszín pulóver is kihangsúlyozta sápadtságát. A szürke szoknya sem segített sokat a helyzeten, bár Irene csodálkozva látta, hogy a nő mindezek mellett egy rikító narancssárga papucsot visel.

Kristina megpróbált egyenesen állni, és egy mosolynak látszó grimaszt erőltetett az arcára. Amikor kezet nyújtott Irenének, jól látszott, hogy remegnek az ujjai. Irene érezte, hogy a nő keze jéghideg és élettelen, mintha valóban egy halott kezét fogná meg.

Kristina oldalra lépett, hogy beengedje a nyomozónőt. Irene orrát azonnal megcsapta a tisztítószer illata. A fogason egy sötétkék gyapjúkabát és egy zöld tollkabát lógott. Alattuk egy pár magas

szárú barna és egy lábközépig érő fekete csizma állt. A kalaptartón Irene egy fekete gyapjúsapkát is látott.

Az előszobában színes rongyszőnyeg borította be a padlót. Irene úgy érezte, ismerős a mintája. Amikor beléptek a nappaliba, és meglátta a dohányzóasztal alatti párját, rájött, hol látott már hasonlót. Ugyanaz a személy készítette az itt lévő szőnyegeket is, mint aki a kullahulti paplak előszobájában látottat.

Irene leült a kissé kényelmetlen, sárga, selyemkárpitú kanapéra. Kristina egy hasonló szék karfájára telepedett le. Furcsa bútorok ezek egy viszonylag fiatal nő otthonában, gondolta Irene.

– Nagyon szépek a szőnyegei, amikor rájuk süt a nap – kezdte a beszélgetést.

– Igen – érkezett a minden különösebb érzelmet nélkülöző válasz.

Irene sóhajtott, és rátért a lényegre.

– A nyomozást az bonyolítja, hogy nem találtunk még indítékot. Önnek nincs valami elképzelése?

Kristina megrázta a fejét, és Irene látta, hogy könnyek borítják el a szemét. Vajon miért ilyen ideges? Ennyire felkavarja érzelmileg, ha a volt férjéről van szó?

A lapok még nem írtak semmit a pentagramokról, de csak idő kérdése, és valaki úgyis kiszivárogtat valamit a sajtónak. Irene úgy döntött, beszél Kristinának a sátánista vonalról.

– Tudott arról, hogy Jacob segített az apjának a sátánisták felkutatásában az interneten keresztül?

Kristina hátrahőkölt, és tágra nyitotta a szemét. Úgy tűnt, mondani akar valamit, de aztán csak szomorúan bólintott.

– Tudna mondani erről valamit?

Kristina ismét bólintott, mint egy jól nevelt kislány, aztán halkan beszélni kezdett.

– Az apja állt elő az ötlettel, miután felgyújtották a nyári kápolnát. Úgy értem, a sátánisták…

Nem fejezte be a mondatot, csak kétségbeesve nézett Irenére. Most először beszélt olyan hosszan, hogy Irene meghallotta az északi dialektus nyomait. Kristina folytatta:

– Betegállományban vagyok itthon… a gyilkosságok óta…

– Ön is részt vett ebben a keresésben?

– Nem. Én nem értek a számítógépekhez.

Kristina hangja elhalkult, majd ölében összekulcsolt kezeit kezdte bámulni.

– Kapcsolatban maradt Jacobbal a válás után?

– Nem.

– Elsával vagy Stennel sem találkozott?

– Nem.

Furcsa volt látni, mennyire összetört Kristina, bár állítása szerint az elmúlt kilenc hónapban nem volt már kapcsolatban a férje családjával.

– Mikor beszélt utoljára Jacobbal?

– Tavaly júliusban. Miután mindennek vége lett…

– És mikor hallott utoljára a szüleiről?

– Tavaly júniusban. Az apja felhívott, és nagyon… szomorú volt, mert… mert akkor…

Megint szipogni kezdett. Képtelen volt kimondani azt a szót, hogy „elváltunk”. A beszélgetés fontos ponthoz közeledett, amit nem lehetett megkerülni.

Irene hagyott a nőnek néhány pillanatot arra, hogy összeszedje magát, majd megkérdezte:

– Miért váltak el?

Kristina kiegyenesedett, és nagyot sóhajtott.

– Mert ő nem akart gyereket.

Irene nem egészen erre a válaszra számított. Kristina nem nézett rá, inkább valahol a feje fölötti egyik tapétapontot szuggerálta. Alsó ajkát beharapta, hogy ne remegjen jobban.

– De hiszen tanár volt! Biztosan szerette a gyerekeket – mondta csodálkozva.

– Igen, de sajátot nem akart.

Furcsa. Irene agyában vadul cikáztak a gondolatok.

– Nem volt egy másik nő az életében? – kérdezte bizonytalanul, mert semmi más nem jutott eszébe.

– Nem.

Kristina ismét lehajtott fejjel ült, mintha csak a büntetését várta volna.

Irene észrevett egy fali díszt a televízió fölött. Krisztust ábrázolta, akit fény övezett, és aki áldásra nyújtja a karjait. Irene oldalra nézett, és a félig nyitott ajtón belátott a hálószobába. Az ágy fölött egy egyszerű fakereszt lógott, különben a falak csupaszak voltak.

– Ezt a gyönyörű díszt maga hímezte?

– Én.

– Honnan valósi a családja?

– Vilhelminából. De elég sokat költöztünk. Apám lelkész volt.

– Lelkész? Pünkösdista?

– Nem, mi laestadiánusok voltunk.

Irene nem nagyon emlékezett az iskolai hittanórákra, de rémlett neki valami arról, hogy Norrlandban alapítottak egy közösséget az 1800-as években. Ők voltak azok, akiknél nem lehetett függöny az ablakokon? Kristina lakásában gyönyörű csipkefüggönyök lógtak.

– Azt mondja, „voltak”. Ez azt jelenti, hogy már nem azok?

– Nem. A nővérem otthagyta a gyülekezetet, és belépett a svéd protestáns egyházba. Itt dolgozik Karlstadban, ő is lelkész.

– Ezért költözött ide?

Kristina tűnődött egy percig, aztán bólintott.

– Őt is Olssonnak hívják?

– Igen. Kerstin Olssonnak. Nem ment férjhez.

– A szüleik még Norrlandban élnek?

– Az apám már meghalt. Az anyám a bátyám közelében él Vitangi külvárosában.

– Vannak még testvérei?

– Nincsenek.

Irene önkéntelenül is vett egy nagy levegőt, mielőtt feltette volna a következő kérdést.

– Maga vagy Jacob akart elválni?

– Én.

Kristina megint a kezeit bámulta.

– Azért, mert nem akart gyereket? – tisztázta Irene.

Kristina bólintott, de nem nézett fel.

Irene úgy érezte, képtelenség jól kérdezni ettől a nőtől. És még ha sikerült volna is, a válasz szinte

teljesen reménytelennek tűnt. Mit titkol Kristina? Vagy csak megijedt? Irene egyszerűen nem értette őt.

Irene visszasétált a városközpontba. Követte az útjelző táblákat, és az ösztöneire hallgatott. A nap gyönyörűen sütött, bár már kezdett veszteni az erejéből, és nem adott igazán meleget. Göteborgban néhány fokkal hidegebb volt, mint itt. Elsétált egy csillogó tavacska mellett. A parton hápogó kacsákat és gágogó vadlibákat látott. Nem tudta, hogy hívják ezt a tavacskát. Bár Krister családja Säflében lakott, és Irenéék is több hetet töltöttek nyaranta az anyósáék sunnei nyaralójában, ő maga csupán háromszor járt Karlstadban. Igazán kár.

Miközben az utcákat rótta és a kirakatokat nézegette, rájött, milyen éhes. Még másfél órája volt a vonat indulásáig, ami éppen elég volt arra, hogy egyen valamit.

Egyszer régen Krister, ő és a gyerekek elmentek ebédelni egy helyes kis étterembe. Úgy rémlett neki, a Stora Torget mellett volt valahol. A patinás városháza közelében lehetett, de mintha be kellett volna menni az egyik mellékutcába. Az emlékei homályosak voltak, de végül sikerült rátalálnia az épületre. A neve Kälaren Munken volt.

Amikor belépett az ajtón és lement a lépcsőn, felismerte a pincehelyiséget. Sok kanyargó folyosó volt odalent. Utolsó ittléte óta már felújították az éttermet, de a hangulata szerencsére nem változott meg.

A pincér odakísérte egy fehér abroszos asztalhoz. A napi specialitást ajánlotta neki, ami grillezett ponty,

mandulás burgonya és snidlingszósz volt. Irene elfogadta a javaslatot, és rendelt még egy pohár sört is. Úgy érezte, a Kristina Olssonnal töltött idő után megérdemel egy kis alkoholt. A házi kenyérfalatkák olyan frissek voltak, hogy a vaj elolvadt rajtuk. Irene elégedettséget érzett, és megpróbált nem gondolni a beszélgetésre. Majd a vonaton...

Vajon Kristina Olsson pszichés beteg? A válasz nyilván nem, de mégis... úgy tűnt, az idegösszeomlás szélén áll, ha nem volt máris túl rajta. Egy laikus ezt nehezen tudta megállapítani.

Talán titkol valamit? Irene szinte biztos volt benne, hogy erről van szó. De mit titkolhat? És főleg, miért? Mitől fél?

Irene rájött, hogy nem kérdezte meg Kristinát, fél-e valakitől. Hogy felejthetett el egy ilyen nyilvánvaló dolgot? Talán nem is annyira nyilvánvaló, hiszen Kristina már kilenc hónapja semmilyen kapcsolatban nem volt az exférjével és annak családjával.

Esetleg a múltjában van valami, amitől tart? Mint egy fundamentalista szekta tagjai, ő és a testvérei nyilván szigorú vallásos nevelést kaptak. Úgy tűnik azonban, Kristina és a nővére kiszabadították magukat a gyerekkoruk hitvilágából. De még így is mélyen vallásosak lehetnek. Kristina lakásának berendezése a keresztény hit szimbólumait viselte, némi aszketizmussal ötvözve. És persze vannak függönyei.

Irene megígérte magának, hogy utánanéz a laestadiánusoknak egy lexikonban. Személy szerint őt

nem érdekelték különösebben a vallás kérdései. A Huss család sem volt kevésbé vallásos, mint a svéd családok többsége. Keresztelőkre, esküvőkre, temetésekre elmentek a templomba, máskülönben nem. Irene már többször érezte a nyomozások alatt, hogy nagyon tudatlan ezekkel a kérdésekkel kapcsolatban.

Ráadásul ott volt a sátánizmus, ami szemben állt a keresztény és laestadiánus eszmékkel, a zsinattal meg a jó ég tudja, még mivel. Milyen fontos ez a szembenállás? A jelek ott voltak, de vajon jelentenek is valamit?

A kérdések ott rajzottak a fejében. Válaszok azonban nem voltak.

Amikor leszállt a vonatról, a központi pályaudvaron a következő főcímeket látta az újságárusnál: EXTRA HÍREK! SÁTÁNISTA NYOMOK A HÁRMAS GYILKOSSÁG ÜGYÉBEN!

Nyolcadik fejezet

Andersson főfelügyelő szörnyű hangulatban volt. A péntek reggeli eligazításon sötéten nézegette a csoport tagjait. A jelenlévők egyike sem tűnt bűnösnek, és ő nem is gyanúsított senkit, de az határozottan idegesítő volt, hogy nem okolhatott egyetlen konkrét személyt.

Svante Malm épp pár perce csatlakozott a csapathoz, kezében egy laborjelentéssel.

– Az a furcsa, hogy nem korábban történt.

A főfelügyelő sarkon fordult, és mérgesen megkérdezte.

– Ezt meg hogy érted?

– Szenzációs hír. A lelkész családját sátánisták gyilkolták meg. Mézesmadzag az esti lapoknak. Akárki szivárogtatta is ki az infót, valószínűleg jól keresett vele.

Andersson még mindig vörös volt a dühtől, és érthetetlen szavakat mormogott. Miután vett néhány mély lélegzetet, megkérte Svantét, mondja el, mit találtak a laborosok.

Svante leült, és belenézett a papírokba, amelyeket magával hozott.

– A pentagram elemzése befejeződött. A nyaralóban lévő monitorra Jacob Schyttelius vérével festették fel a rajzot, ahogy sejtettük. Megtaláltuk az eszközt is: az íróasztal alatti szemetesbe egy véres ecsetet dobtak.

Elhallgatott, és elővett néhány újabb papírlapot, amit a többi fölé helyezett.

– A paplakban talált pentagram vizsgálata meglepő eredményt hozott. A csillagot Sten vérével, a kört pedig Elsáéval rajzolták. Itt is ecsetet használt a gyilkos, amit az egyik fiókban találtunk meg.

– Hagyott a gyilkos valamilyen nyomot? – kérdezte Irene.

– Eddig úgy tűnik, hogy nem. Persze, van egy csomó hajszál és szövetdarab mindkét helyszínen, de egyelőre semmi gyanús. A paplak padlóján találtunk egy kis kerti földet, de azt sem feltétlenül a gyilkos hozta be a házba. A lelkész, a felesége vagy akár ti is lehettetek.

– Lábnyomok se voltak, semmi ilyesmi? – kérdezte reménykedve Andersson.

– Semmi. Sem testnedvek, sem semmilyen idegen anyag.

– Mit értesz az alatt, hogy idegen anyag? – kérdezte Fredrik Stridh.

– Olyan anyag, amit a sátánista rituálék alatt szoktak használni. Füst, különböző narkotikumok, alkohol, állatok vére, ilyesmi. Rengeteg vér volt, de csupán az áldozatoké.

A nyomozókat elgondolkodtatta, milyen kevés nyom maradt a helyszíneken. Irene nem tudott magyarázatot adni erre, hiszen az áldozatok meggyilkolásának módja miatt rengeteg vér és emberi szövet fröcskölt szerteszét. Feltett még egy kérdést.

– Az most már biztos, hogy ugyanazzal a fegyverrel ölték meg mindhármukat?

– Igen. Minden lövést abból a puskából adtak le, amely Sten és Elsa Schyttelius ágya alatt hevert. A

lőszer is ugyanaz a típus volt mindkét esetben. Norma 30-06-os. Ujjlenyomatok nincsenek a fegyveren.

Svante összeszedte a papírjait, és visszatett mindent a vászonzsákba. Felállt, bólintott, és kisietett az ajtón. A főfelügyelő újra visszaült a helyére.

– Telefonált egy férfi, aki nem lakik messze Schytteliusék nyaralójától. Közvetlenül az utolsó kanyar után van a háza. Amikor hétfőn este 11 körül kivitte a kutyáját sétálni, látta, hogy egy sötét színű kocsi parkol az erdei úton.

Andersson bekapcsolta a projektort, de a vásznat nem húzta le. Egy kézzel rajzolt térképet vetített ki a falra.

– Itt az a kavicsos út, amely Schytteliusék nyaralójához vezet. Itt van maga a nyaraló. A kocsi egy kicsit lejjebb parkolt az út szélén. Több ház nincs errefelé, csak faszállításra használják az utat. A technikusok találtak keréknyomokat, de az utóbbi napokban hullott csapadék szinte teljesen elmosta őket. Ugyanez történt a lábnyomokkal is.

– A szemtanú felismerte a kocsi márkáját? – kérdezte Hannu.

– Nem. Nem ment közelebb, csak negyven-ötven méterre állt tőle. A kutya valószínűleg a dolgát végezte. A férfinél volt egy zseblámpa, hogy lásson az úton, de a kocsi túl messze volt ahhoz, hogy több részletet is kivehessen.

Andersson rámutatott a szaggatott vonalra, amely a nyaralótól ellentétes irányba vezetett.

– Erre megy az ösvény, a kocsi pedig itt állt. A szemtanú szerint egy kisebb modell volt, talán Mazda

vagy valami hasonló. Fekete, sötétkék vagy sötétzöld lehetett. Úgy rémlik neki, svéd rendszámtáblája volt.

– De nem egészen biztos benne? – kérdezte Irene.

– Nem. Csak hátulról látta a kocsit, ami egy fenyőfacsoport mellett állt. A főútról nem is látszott, csak akkor tűnt elő, ha valaki az ösvényen sétált.

– Tehát valaki el akarta rejteni – összegezte Irene.

– Nagyon úgy néz ki. Lemértem a távolságot egy rendes térképen is, és ha valaki az úton megy, akkor majdnem egy kilométer a távolság a kocsitól a nyaralóig. A legrövidebb út persze nem ez. A kérdés csak az, vajon az aljnövényzet sűrűsége miatt át lehet-e vágni az erdőn. Ha igen, akkor légvonalban alig kétszáz méter a távolság. Valakinek meg kellene néznie közelebbről.

Fredrik feltette a kezét, majd Irene is lassan követte a példáját. Eszébe jutott az a hatalmas kupac papír, ami az íróasztalán várakozott... Egy kicsit feljebb tette a kezét, hogy a főfelügyelő lássa, milyen érdeklődő a norssjöni terepviszonyokat illetően.

Valaki kopogott, és egy rendőrnő dugta be a fejét rajta.

– Telefon Huss nyomozónak. A lelkészgyilkosságról van szó.

Az ajtó becsukódott, Irene pedig felállt, hogy átmenjen az irodájába. Kapcsolták a hívást, és legnagyobb meglepetésére Louise Måårdh volt a vonal túloldalán. A nő azonnal a lényegre tért.

– Olvastam az újságokban arról a szimbólumról. Hogy is hívják? Pentagram. Eszembe jutott, hogy

láttam mostanában egy ilyen jelet. Mégpedig Eva Möller autójában.

Ha figyelte Irene reakcióját, valószínűleg csalódás érte. Irene hangja semmilyen érzelmet nem árult el.

– Eva Möller autójában? És a kocsiban hol? – kérdezte.

– A sebváltón. A kóruspróbákra szoktunk együtt menni. Amúgy is elmegy a házunk előtt, és fel szokott venni, ha rossz az idő. Karácsony után vettem észre a sebváltó fogantyúját, és meg is kérdeztem tőle, miért cserélte le a régit. Eva nevetett, és azt mondta, karácsonyra kapta valakitől.

– És hogy néz ki az a fogantyú?

– Fekete, a pentagram pedig ezüstszínű.

– Köszönöm az információt. Utánajárok.

Amikor Irene letette a telefont, üres tekintettel bámult maga elé, de a gondolatai szélsebesen cikáztak a fejében. Egy pentagram a sebváltón? Lehetséges, hogy Eva Möller nem tudja, mit jelent ez a szimbólum? Ennek elég kicsi az esélye. Először felmerült, hogy a Schyttelius családnak van valami köze a sátánistákhoz, most meg Eva Möller... a legelképesztőbb nyom!

Tommy elviharzott mellette a folyosón, miközben vidáman bekiabált hozzá:

– A dolgok kezdenek alakulni a Speedy-ügyben!

Irene egy pillanatra eltűnődött, miért visz magával egy videókamerát, de amikor Fredrik megjelent kezében a kocsikulcsokat csörgetve, elvesztette a gondolatot.

Elindultak Boråsvägen felé.

– Eva Möller egyig nem ér rá beszélni velünk. Zenetanár, órát tart.

– Előtte vagy utána ebédeljünk?

– Előtte. Akkor legalább elütjük az időt egyig. Előtte még úgy is ellenőriznünk kell a paplak és a nyaraló közti területet.

Lekanyarodtak a norssjöni útra, de ezúttal nem fordultak el a kis kék táblácskánál, mint első alkalommal. Néhány száz méter után egy erdei úthoz érkeztek. Itt nem volt semmilyen útjelző tábla. Fredrik lelassított, és rátért egy keskeny útra, ami inkább ösvénynek tűnt. A kocsi nagyokat zökkent a gödrökben.

– Még egy kis autóval se lehet könnyű itt végigmenni – jegyezte meg Fredrik, miután a Saab alja többször nekiütődött a földnek.

Mindkét oldalon sűrű volt az erdő. Az évtizedekkel korábban telepített fenyőfák alatt idővel sűrű aljnövényzet fejlődött ki. Akárkié is volt a terület, nem fordított túlságosan nagy gondot a karbantartására. Kissé odébb azonban Irene észrevett egy kis tisztást, mintha ritkult volna a fák addig szabályos sora.

– Ez lesz az – mondta Fredrik, és megállt egy sűrű növésű fenyősövény mellett.

A két nyomozó közelebb sétált, miközben igyekeztek a lábuk alá nézni. Több régi keréknyomot is észrevettek, többségük nehéz teherautóktól származott, de volt néhány személyautó hagyta nyom is.

– Most már tudjuk, miért parkolt le itt. Nem is lehet ennél tovább menni.

Fredrik oda mutatott, ahol a fenyőfák kezdődtek. Az út egy hatalmas gödörben végződött, amely tele volt vízzel. Nyilvánvaló volt, hogy bármelyik autó azonnal elakadt volna a sárban.

Irene visszament a kocsihoz. Amikor odaért ahhoz az ösvényhez, ahol a szemtanú sétált, megfordult, hogy visszanézzen. Az erdei út elkanyarodott, és a Saab sem látszott teljesen onnan. Az a kisméretű kocsi, amit a férfi látott, még közelebb parkolt a fákhoz. Irene sóhajtott, és magában egyetértett a szemtanúval. Lehetetlen volt kivenni a rendszámtáblát, és nemigen lehetett megállapítani a kocsi márkáját sem. Ráadásul a mai kocsik kísértetiesen hasonlítanak egymásra.

Irene visszament Fredrikhez, aki elgondolkodva állt a gödör szélén.

– Azt hiszem, én megpróbálnék kijutni a tisztásra. Inkább, mint hogy átvágjak ezen az aljnövényzeten. A szélén talán könnyebb átjutni – mondta.

– Ha elég messze elnyúlik a nyaraló irányába, akkor egyetértek. Nézzük meg közelebbről.

Megkerülték a sáros gödröt, és gyalogolni kezdtek a tisztás felé. Időnként megálltak és körülnéztek. A tisztás keskeny volt és viszonylag hosszú.

– Itt körülbelül száz métert lehet gyalogolni, de aztán elő kell venni a bozótvágó kést – mondta Fredrik.

Elég nehezen jutottak előre. A talaj nedves és süppedős volt, minden lépésnél elsüllyedtek. Irene velúrcsizmájára alapos tisztítás várt. Fredrik félcipőben

volt, ő még rosszabbul járt. Az egyetlen megfelelő lábbeli a gumicsizma lett volna.

Megálltak a tisztás szélén, a növényzet áthatolhatatlannak tűnt.

– És most hogyan tovább? Bárcsak tényleg lenne egy bozótvágó késünk! – sóhajtott Fredrik.

– Szerintem csináljuk azt, amit a kutyám csinálna – javasolta Irene.

– És mi lenne az?

– Kövessük a vadcsapást.

Kicsivel arrébb Irene észrevett egy nyílást a fenyőfák között. Mellette nagy halom szarvasürülék hevert.

– Valószínűleg levezet a tóhoz, mert az állatok inni szoktak legelés után. Kövessük a nyomokat, és nézzük meg, milyen közel jutunk a nyaralóhoz – mondta Irene.

Össze kellett görnyedniük, és szét kellett választaniuk az útjukba álló ágakat és hajtásokat. Azt is figyelniük kellett, hová lépnek. Irene többször is megcsúszott a nyálkás gyökereken.

– Szerencse, hogy még nincsenek kullancsok – morgott Fredrik.

Irene épp válaszolni akart, amikor valami belement a szájába. Köpködni és krákogni kezdett, mert azt hitte, hogy egy ragacsos pókhálóba akadt bele. Undorodva törölgette a száját, és sikerült elcsípnie a betolakodót. Mielőtt lerázta volna az ujjáról a szálat, rápillantott. Meglepve látta, hogy nem pókhálóról van szó. A fény felé tartva megpróbálta megállapítani, mibe akadt bele.

Egy vékony, zöld színű gyapjúszálat tartott a hüvelyk és a mutatóujja között, amely mindössze három-négy centiméter lehetett.

– Mi az? Miért álltál meg? – kérdezte idegesen Fredrik.

Éppen a hajából próbálta kiszedegetni a leveleket és kisebb gallyakat. Úgy tűnt, a reggelente használt hajzselé ideális felületet képezett a haján a tűlevelek számára.

– Egy gyapjúszál. Valaki járt már itt előttünk. Nem lehetett túl régen, mert még nem fakult ki, és nem is piszkos.

Megmutatta Fredriknek a zsákmányt. A fiatal rendőr elismerően füttyentett.

– Figyeljünk, hátha találunk többet is belőle.

Irene húsz méterrel arrébb máris talált egy másik szálat. Ez azonban piros volt. Egy sűrű bokor egyik külső ágán akadt fenn.

Irene megállt, és rámutatott.

– Ez vállmagasságban van. És körülbelül ugyanolyan hosszú, mint a zöld. Honnan származhatnak?

– Szerintem egy alacsony embert keresünk, aki maximum százhatvan centiméter magas, és olyan sapkát visel, amelyen egy zöld és egy piros pompon van.

Irene felnevetett, és elővett egy kutyaürülékes zacskót a zsebéből. Óvatosan beletette a két gyapjúszálat, és lehajtotta a szélét. A technikusok talán tudnak kezdeni vele valamit.

Az ösvény tovább vezette őket a tó felé. Számításaik szerint, ha ötven métert mennek a tó partján, majd befordulnak a sűrűbe, a nyaralónál bukkannak ki az erdőből.

Legnagyobb megkönnyebbülésükre a tó mellett egy kisebb homokos partszakasz várta őket, és egy keskeny gyalogút vezetett felfelé az erdőbe. A vége körülbelül tíz méterre volt a nyaralótól.

– Valószínűleg az itt lakók alakították ki, hogy könnyebben lejussanak a tóhoz – mondta Irene.

– Lehet. De ha valaki hamarabb lekanyarodik róla, és átugrik a kerítésen, már bent is van Schytteliusék telkén. Senki sem látja meg. Megnézzük?

Fredrik már sarkon is fordult, és indult visszafelé. Harminc méter után megállt.

Irene is látta, amit ő. A málnabokrok között alig kivehetően újabb ösvény nyílt, amely a nyaraló rothadó fakerítése mentén vezetett a tó felé. A kerítés egy helyen szinte teljesen hiányzott.

– Akár be is léphetünk – mondta Fredrik. Úgy is tettek, de közben alaposan megnézték, hova lépnek.

– Ha a gyilkosunk is erre jött hétfőn, a talaj még fagyott volt. Azóta persze már esett, és a fagyott felső réteg is megolvadt. Neki nem volt ilyen nehéz dolga, mint nekünk – mondta Irene.

– Gondoljunk a kocsi helyére és az ösvényekre. Tudta, hogy úgy juthat el ide, hogy senki sem látja meg. Minden azt bizonyítja, hogy ismerte a terepet.

Fredriknek igaza volt. A gyilkosságokat előre kitervelték, és a gyilkos pontosan tudta, hogyan jut el a nyaralóhoz, majd a paplakhoz.

Hátrasétáltak az épület mögé. A Schyttelius család egy nagy üveges verandát épített a kert felőli oldalon. Szóval itt üldögélt Andersson a homárbulin tizenhét évvel ezelőtt. Irene megfordult, és lenézett a tó felé. A lombok között megpillantotta a víztükröt.

– Kár, hogy nem nyúlik le a telek a tóig. Akkor a kilátás miatt biztosan kivágták volna a növényzetet – jegyezte meg.

– Nyilván bosszantotta őket.

– Valószínű.

– Az úton menjünk vissza? Úgy hosszabb…

– …de gyorsabb – fejezte be Irene a mondatot.

Megálltak egy hotdog árusnál, és ettek, mielőtt elmentek volna Eva Möller házához. Irene zsebében ott volt az útbaigazítás. Meglepődött, amikor megtudta, hogy a kántor egyedül él az erdő közepén, ahogy a nő nevetve fogalmazott, a semmi közepén. Először a landvetteri templom felé kellett menni, majd le kellett kanyarodni néhány kisebb útra.

A landvetteri templomra könnyen ráakadtak, de a kis utat már trükkösebb volt megtalálni. Egy kavicsos úton haladtak fokozatosan felfelé. Eva Möller útbaigazítása szerint át kellett menniük egy dombon, és onnan már csak egy ugrás volt a ház. A fenyőfák errefelé nem nőttek olyan sűrűn, és néhány lombhullató fa is akadt közöttük.

– Valami széthasadt tölgyfa után kell jobbra fordulni – bogarászta Irene a jegyzeteit.

– Már látom – mondta Fredrik, és egy hatalmas fára mutatott. A koronája szinte alig volt már meg, a

megmaradt néhány ág a szélrózsa minden irányába mutatott. Az egyik oldalán egyáltalán nem voltak ágai, mivel csak a törzs fele maradt épségben. Miután elmentek mellette, rákanyarodtak egy hepehupás földútra.

– Hogy tud valaki ilyen helyen lakni? – csodálkozott ismét Irene, miközben a műszerfalba kapaszkodva dülöngélt. Lassan haladtak előre.

Nemsokára feltűnt egy vörös színű ház. Az erdő ezen a helyen három oldalról vette körbe az épületet, de a nyugati oldal tiszta volt. Mindent elárasztott a napfény. Egy viszonylag új, piros Honda mellé parkoltak. Mivel a ház a dombtetőn állt, csodálatos kilátás nyílt a környékre. Irene és Fredrik kiszállt az autóból, majd egy pillanatra megálltak, hogy körülnézzenek. Irene még Eva Möller kocsijába is belesett. Louise Måårdhnak igaza volt: a sebváltón egy fekete fogantyú volt ezüstszínű pentagrammal a közepén.

Kinyílt a kékre festett bejárati ajtó, és kilépett rajta Eva Möller. Földig érő, világoskék ruhát viselt bő ujjakkal, amelynek nyakkivágását és alját sötétkék hímzés díszítette. A ruha színe pompásan illett a nő szeméhez. Szőke, vállára omló haja ragyogott a napfényben.

– Ügyesen idetaláltak – mondta nevetve.

A szívélyes mosoly és a házból kiszálló csodálatos kávéillat jó érzésekkel töltötte el Irenét. Felakasztották a kabátjaikat, és lehúzták sáros cipőiket. A konyhába belépve csodás látvány fogadta őket: a halványsárga függönyökön táncolt a napfény, amely beragyogta az apró helyiséget. A konyha vidéki stílusban volt

berendezve, a nyers fenyőszín uralkodott. A felszerelés nagy része szintén újszerű volt. Mosogatógépe nem volt Eva Möllernek, de a régi vastűzhelyet szemmel láthatóan megtartották a felújítás után is. Fölé egy apró csecsebecséket tartó polc került. Középen állt egy háromlábú vasedény, mellette egy gyönyörű üvegkehely és egy öklömnyi lila kő kettévágva. A kő belsejében látható kristályok érdekesen csillogtak, amikor rájuk sütött a nap. A tárgyak előtt egy félméteres üvegbot feküdt, a polc másik végén pedig egy kisebb, kerek, üvegből készült papírnehezék állt. A falba erős vaskampókat vertek, amelyeken két gyönyörű tárgy lógott: egy faragott nyelű kétélű kés és egy régimódi asztali kés, amelynek csontból készült a nyele. A napfény megcsillant az éles pengéken.

Eva Möller apró, aranyszegélyes csészéket készített elő a kávénak, az ablakpárkányról pedig egy tányér fahéjas csiga került elő. A sárga-fehér kockás asztalterítő frissen volt vasalva. Az asztal közepén egy halványkék porcelántál állt, amelyben kék szellőrózsák virítottak.

Eva Möller hellyel kínálta a rendőröket. A kávé illata mennyei volt. A fahéjas csigákkal is megkínálta őket.

– Vegyenek nyugodtan, van még belőle bőven. Sajnos kávésüteménnyel nem szolgálhatok – mondta szabadkozva.

– Nagyon finom – közölte Fredrik tele szájjal.

A kántor rávillantotta kedves mosolyát, és a szemébe nézett. Irene észrevette, hogy Fredrik egy pillanatra abbahagyja a rágást. Eva Möller továbbra is mosolygott, miközben odament a tűzhelyhez, hogy

visszategye a kávéskancsót. Fredriknek nehezére esett levennie róla a szemét. Nagy erőfeszítések árán végül ismét a kávéscsészéjére koncentrált, és hangosan nyelve megette a maradék fahéjas csigát.

Irene észrevette Fredrik megváltozott viselkedését. A temetőőrből, Stig Björkből és Urban Berg lelkészből pontosan ugyanilyen reakciókat váltott ki a nő szerdán, amikor elbeszélgettek a templomi társaság tagjaival. Berg persze egy kicsit nagyobb önuralmat tanúsított. Szerdán Tommy kérdezte ki Evát. Vajon rá is hatottak a bájai? Irene elég jól ismerte Tommyt ahhoz, hogy megkérdezze tőle.

– A kék szellőrózsák nagyon szépek – kezdte Irene a beszélgetést.

Eva Möller elmosolyodott.

– Igen. A Földanyától vettem őket kölcsön. Amikor elvirágoznak, visszateszem őket. És talán elvehetek helyettük néhány szál kankalint.

– Amiket újra visszaültet, ha majd levirágoztak – mondta Irene.

– Igen. Miért akartak újra beszélni velem? – kérdezte Eva Möller.

Mivel Fredriknek tele volt a szája fahéjas csigával, Irene válaszolt.

– Ki kell egészítenünk az első nyomozati anyagot néhány részlettel. A kép kezd összeállni, de mindig felmerülnek újabb és újabb kérdések. Azt reméljük, ön segíthet megválaszolni néhányat ezek közül.

– Örömmel segítek, ha tudok – mondta a kántor.

Irenének eszébe jutott valami, amit még Tommy mondott. Úgy döntött, azzal kezd, és a pentagrammal kapcsolatos kérdést későbbre hagyja.

– Az a kollégánk, akivel szerdán beszélt, említette, hogy mondott valamit Sten Schytteliusszal kapcsolatban. Úgy fogalmazott, hogy rejtett mélységek voltak benne. Elmondaná, hogyan értette ezt?

Eva Möller hosszan, elgondolkodva nézett Irenére, mielőtt válaszolt volna.

– Sten személyiségének több oldala is volt, ahogy mindannyiunkénak. Társaságkedvelő volt, el tudta engedni magát, és sosem utasított vissza egy italmeghívást, de ő maga ritkán hívott vendégeket. Valószínűleg Elsa betegsége miatt alakultak így a dolgok. Ha a munkájáról volt szó, rendkívül konzervatív felfogásúnak mutatkozott – a lelkészi hivatásában és az egyházi pozícióját illetően egyaránt. Fényes miseruha, kiszidolozott gyertyatartók, és Sten boldogan énekelte a liturgiát. Ha tömjénezni is lehetett volna, valószínűleg azt is imádta volna. Ez volt a két legszembetűnőbb arca. De néha az volt az érzésem, hogy van valami más is. Valami sötét… valamilyen titok… talán valamiféle szomorúság. Nem is tudom igazából.

– Kedvelte őt mint embert?

Eva Möller nem siette el a választ.

– Elfogadtam olyannak, amilyen. Öreg volt már, nyugdíjba készült. Nem voltak nehézségeink egymással, mert hagyta, hadd tegyem a zenével és a kórussal kapcsolatban azt, amit jónak látok. Igazából ő sem avatkozott az én dolgomba, és én sem az övébe.

– Mióta dolgozik kántorként ebben a gyülekezetben? Ugye így nevezik?

– Templomi társaság. Majdnem négy éve. Őszintén szólva, ez a ház csalt ide.

– Először megvette a házat, aztán kapott állást? – kérdezte Irene.

– Igen. Szerencsém volt. Egy ismerősömtől vettem meg nagyon kedvező áron. Ő teljesen felújította az épületet, de aztán rájött, hogy sosem lesz elég ideje ahhoz, hogy itt legyen. Nyaralónak akarta használni, de a felesége nem tudta elképzelni, hogy egy erdőben töltse a szabadságát. Én viszont, amint megláttam, úgy éreztem, hogy ez az én otthonom.

– Akkor már árulták?

– Nem. De tudtam, hogy az enyém lesz.

Fredriknek egy árva kérdése sem volt. Rágcsálta a fahéjas csigákat, és bámulta a bájos kántort. Irenét egy kissé idegesítette a kollégája passzivitása. Úgy döntött, előáll a látogatásuk valódi céljával.

– Gondolom, olvasta a lapokban, hogy pentagramokat találtunk a gyilkosságok helyszínén. Mindkét helyen a számítógép monitorára rajzolták őket az áldozatok vérével.

Eva Möller bólintott.

– Ma reggel beszéltem Louise Måårdhdal. Említette, hogy a maga autójában látott egy pentagramot a sebváltón. Megmondaná, miért tette oda?

Irene legnagyobb meglepetésére Eva Möllerből kitört a nevetés. Amikor sikerült lecsillapodnia, még mindig vidáman azt mondta:

– Egy barátomtól kaptam karácsonyra. Szerinte bennem túl sok a tűz és a szél. A pentagram a föld eszköze. A stabilitást jelképezi. Azért kaptam a fogantyút, hogy a földön járjak. Vagyis inkább az úton.

Irene csalódottan vette tudomásul, hogy a magyarázat ilyen egyszerű. Vagy talán mégsem?

– Miért vezet egy kántor olyan kocsit, amiben az ördög arca van a sebváltón? – kérdezte hangosan.

Eva Möller azonnal elkomorodott.

– Ó! A monitoron lévő pentagramok fejjel lefelé álltak?

– Igen.

– Akkor sátánista célokra használták. A pentagram önmagában nagyon erőteljes szimbólum, de csak a sátánisták fordítják meg. Az én pentagramom nem úgy áll. De…

Eva összeszorította a száját, és Irene szemébe nézett. Hirtelen felállt, és odament a tűzhely fölötti polchoz. Levette a papírnehezéket, majd a melléhez szorítva visszasétált a konyhaasztalhoz.

– Ez az én pentagramom – mondta. Letette az üvegtárgyat Irene elé, és intett neki, hogy nézze meg közelebbről. Irene akkor látta, hogy nem egyszerű nehezékről van szó. Egy üvegkupolát tartott a kezében, amelynek az aljára egy pentagramot vésztek.

– A pentagram önmagában nem a gonosz szimbóluma, de mint minden mágikus kelléknek, ennek is nagy az ereje, amit rossz módon is használhatnak. Könnyű megfordítani, és puff, máris ott az ördög arca.

Azzal megfordította a kupolát, és máris kirajzolódott a korábban megismert szimbólum. A sátán képmása bámult Irenére. Egy üvegdémon. A szó beleitta magát Irene elméjébe, bár azt nem értette, miért. A pentagram ereje attól függ, hogyan használja az ember, és hogy hisz-e benne. Eva Möller szemmel láthatóan hitt benne. Bolond volt, vagy csak a divatos ezoterikus áramlatoknak hódolt?

– Hogyan egyezteti össze a kántori munkájával, hogy hisz a pentagram erejében? – folytatta Irene.

A nő őszintén meglepődött.

– Nincs közük egymáshoz. Én zenész vagyok. Szeretem a munkám, szeretem a templomot, mert szent energiákkal van tele. De a pentagram erejét is érzem. Fontos eszköz.

Eszköz? Miféle eszköz? Irene hirtelen idegesítőnek találta Eva Möllert, ahogy rebegteti a szempilláit és mindenféle ezoterikus marhasággal próbálja érdekessé tenni magát.

A legrosszabb az volt a dologban, hogy működött. Fredrik úgy ült ott, mint akit elvarázsoltak, és a bárgyú mosoly ráfagyott az arcára. Irene gyorsan feltette a következő kérdést.

– Mi a véleménye Elsáról és Jacobról?

Eva elszomorodott.

– Elsa nagyon tragikus sorsú ember volt, csak sötétség volt benne. Cipelt egy bánatot, amit mélyen elzárt magába. Időnként jobban lett, de mindig ott láttam fölötte az árnyékot, és tudtam, csak idő kérdése, hogy megint utolérje. A hatalmában tartotta őt. Néha

közel volt hozzá, hogy megölje magát, de nem volt ereje megtenni.

– Honnan tudja, hogy fontolgatta az öngyilkosságot?

– Éreztem. Vannak, akiknek csak ez a kiút marad. Eva nyugodtan, csendesen ült, a kezeit összekulcsolta

az ölében. Hosszú haja úgy ragyogott a feje körül, mint egy glória, és ettől még inkább úgy nézett ki, mint egy bájos angyal. Irene komolyan elgondolkodott rajta, mennyire bolond ez a kis kántor.

– És Jacob?

– Őt nem is ismertem. Csak kétszer találkoztunk. A dolgozók általában együtt reggeliznek a karácsonyi mise után…

– Igen, ezt már tudjuk. Csak ott találkozott vele?

– Igen. Először a felesége is eljött. Friss házasok voltak.

– Mi volt a benyomása róluk?

Eva nem válaszolt azonnal.

– Nem volt köztük energia. Semmi tűz, csak hidegség.

Irene meglepődött. Lehetséges, hogy a házasság már az elején se működött? Eva Möller ezt állította.

– Nem is beszélt soha Jacobbal?

– De igen, karácsonykor pár szót.

– Milyennek tűnt akkor?

Eva csavargatni kezdte ujjai közt az egyik hajtincsét, miközben szemmel láthatóan mélyen elgondolkodott a kérdésen.

– Semmilyennek. Nem nagyon létesített kapcsolatot senkivel.

Elég volt Fredrikre nézni, hogy az ember lássa, ezúttal létrejött valamilyen kapcsolat. A beszélgetést befejezendő Irene feltette az utolsó kérdéseket:

– Találkozott valaha Rebeckával?

– Igen. Akkor, amikor Jacobbal és a feleségével.

– Mi volt a benyomása róla?

Eva ismét hallgatott pár pillanatig.

– Benne jócskán van belső energia, nemcsak a sötétség, ahogy az anyjában, azonban elrejti. Belül inkább olyan, mint az apja, de kívülről nincs köztük semmi hasonlóság.

– Azt hiszem, Rebecka nagyon is hasonlít külsőre az apjára – tiltakozott Irene.

– Külsőre igen. De én nem fizikai tulajdonságokról beszélek, hanem lelkiekről. A felszínen nagyon visszafogott, nem enged közel magához egyetlen embert sem.

Irene kezdte úgy érezni, hogy ideje elbúcsúzni. Fredrik továbbra is szűnni nem akaró kitartással, bénán mosolygott,

Irene megköszönte Eva Möllernek a kávét. Fredrik kelletlenül állt fel. Kisétáltak az előszobába, felvették a kabátjukat, de a sáros cipőket csak az ajtón kívül húzták a lábukra. Irene cipzárja beakadt. Miközben rángatta, érezte, hogy kiveri a veríték. Fredrik odasétált a kocsihoz. Eva ekkor megérintette Irene vállát, és azt mondta:

– Magának megvan az energiája, és eljuthat a legbelső lényegéhez. Erős a kapocs. Ha meditál, kapcsolatba tud lépni vele.

Irene döbbenten állt, és csak bólintani tudott. Honnan tudhat a kántor arról, hogy meditálni szokott?

– Együtt felfedezhetjük Sten Schyttelius rejtett mélységeit. Én egyedül nem tudom megcsinálni, mert túl sok energia kell hozzá. Ha meg akarja próbálni, keressen.

Mielőtt Irene összeszedte volna a gondolatait, Eva visszalépett a házba. Mosolygott, és intett Fredriknek, aki boldogan integetett vissza neki.

– A Mölndalsvägenen található Gladiátor fitneszközpont megerősítette, hogy Jacob Schyttelius hétfőn este ott járt nyolc és fél tizenegy között. A Hemköp szupermarketben egyik pénztáros sem emlékezett rá, hogy látta volna ott, de mivel tízkor zárnak, bizonyára az edzés előtt vásárolt be. Mire jutottál Jacob és Rebecka unokatestvéreinél? – kérdezte a főfelügyelő Hannut.

– Az unokatestvérek alig ismerték egymást, túl nagy a korkülönbség köztük. A legfiatalabb is kilenc évvel idősebb, mint Jacob volt.

– Mondtak valamit esetleg a nagybátyjukról? – kérdezte Irene.

– Nem sokat. Sten Schyttelius késői gyerek volt, nem igazán tervezték. Felnőttként sem töltött sok időt a nővéreivel. Az apjuk lelkész volt Skövde mellett egy kis közösségnél.

– Tehát Sten papi családból származott?

– Igen, ahogy Elsa is. Az ő apja volt a szomszédos egyházközség lelkésze. Egyke volt. Elsa és Sten gyerekkoruk óta ismerték egymást.

Irene beleharapott a sajtos szendvicsébe, miközben azon gondolkodott, amit Hannutól hallott. Kettőjükön kívül csak Fredrik Stridh és Andersson főfelügyelő volt jelen. A nap lemenőben volt, és Göteborgra lassan leszállt a péntek este. A boldog várakozást hamarosan felváltja a részeg mámor, vijjogni kezdenek a rendőrautók szirénái, és minden úgy történik majd, ahogy általában péntek éjjel szokott.

Hannu törte meg a csendet:

– Megkaptam Rebecka telefonszámát, de nem beszéltem vele közvetlenül. Thomsen nyomozó megpróbálta elérni, de azt mondta, nem képes válaszolni a kérdéseinkre. Thomsen az orvosával is beszélt, aki azt mondja, a lány nagyon törékeny állapotban van, és jó ideig eltarthat még, mire összeszedi magát.

Átnyújtott egy cetlit Irenének, amin Rebecka címe és telefonszáma volt. Azt az utcát, ahol lakott, Ossington Streetnek hívták, ami nem tűnt ismerősnek Irene számára. Londonban hallott már a Carnaby Streetről, az Oxford Streetről, néhány más híres helyről, például a Piccadilly Circusról, a Scotland Yardról, a Buckingham palotáról. Összesen ennyi.

– Ha számítógépekkel foglalkozik, biztos van e-mail címe – mondta hangosan.

– Valószínű, de Thomsen azt nem adta meg – válaszolt Hannu.

– Várok egy kicsit, aztán felhívom – mondta Irene, és zsebre tette a cédulát.

– Hogy haladunk? – kérdezte Andersson.

Mindnyájan ugyanazt érezték: valahogy zsákutcába jutottak. Végül Irene azt mondta:

– A hétvégén felhívom Rebeckát. Hétfőn újra találkozom Eva Möllerrel. Egyedül.

Az utolsó szót azért tette hozzá, mert látta, hogy Fredrik felvillanyozódik.

– Miért? – akarta tudni a főfelügyelő.

– Elég érdekes nő, ezotériával foglalkozik, de ő az egyetlen, aki közel állt a családhoz, és hisz az ilyen hókuszpókuszokban, és van legalább két pentagramja. Talán többet is tud, mint amit eddig elmondott.

Irene nem akarta elmondani, mit súgott neki a kántor, amikor búcsúzkodtak. Egyelőre jobb, ha csak ő tud erről.

– Rendben, beszélj vele. Hannu és Fredrik összefoglalja a környéken lakók kikérdezésének eredményeit. Lehet, hogy még egy kört kell futnotok – mondta Andersson.

Unalmas munka volt, de meg kellett lennie. Fredrik bólintott, és megvonta a vállát. Ahogy lenni szokott, Hannu nem árult el semmilyen érzelmet. Mindketten tapasztalt nyomozók voltak, és jól tudták, hogy a rutinnyomozásból gyakran születik valami olyasmi, ami a gyilkos elfogásához vezethet.

Kilencedik fejezet

– Sammie-t halálosan megfenyegették. Az az ostoba hülye!

Jenny szétvetett lábbal állt az előszobában, karját keresztbefonta a mellén. A mennyezeti lámpa megcsillant platinaszőkére festett, kék csíkkal díszített haján. Mivel egy befutás előtt álló együttes énekese volt, kellett valamilyen extra a megjelenéséhez. Ezért tett kilenc gyűrűt a jobb fülébe, egy apró, pénisz formájú üveg fülbevalót pedig a balba.

Irene keze megállt a levegőben, miközben felakasztotta a kabátját. Lenézett a boldogan ugráló kutyára. Sammie-t szemmel láthatóan nem viselte meg az eset.

– Miért? – kérdezte meglepődve.

– Mert megölte Felixet.

Irene szívét jeges kéz markolta meg. Az egyetlen Felix, akit ismert, a szomszédok, Bernhögék vörös macskája volt. Istenem, ne engedd, hogy ez történjen!

– Tudod, Undokék vörös macskáját – magyarázta Jenny.

Irene ösztönösen megtámaszkodott az ajtófélfában. A szomszédokkal nem ápoltak túl jó viszonyt. Amióta beköltöztek a sorházba, mindig voltak kisebb-nagyobb összezördülések. Mivel a gyermektelen Bernhögék azóta laktak itt, mióta kiépült ez a terület, úgy érezték, mindennek úgy kell lennie, ahogy ők szeretnék. Számukra a két élénk, négyéves ikerlány nem volt

éppen ideális szomszédság. A lányok odavonzották a környék gyerekeit, akik kiabáltak, labdáztak, és vad játékokat játszottak. Bernhög asszonyság migrénje egyre rosszabb lett, Bernhög úr gondosan ápolt virágoskertje pedig időnként apró gyereklábak nyomaival volt tele. A gyerekekre és a szülőkre is folyton rákiabáltak, ennek eredményeképpen a gyerekek egy idő után már szándékosan gázoltak át a virágokon, a házaspár pedig megkapta az Undokék becenevet.

Bernhögék felállítottak egy kerítést a házuk előtt és mögött. Nemigen beszélgettek a szomszédokkal, amikor találkoztak velük az utcán, ellenben ha valami nem tetszett nekik, dühös leveleket dobtak be a levelesládájukba. Ezek általában a hólapátolás elmulasztásáról, a járda nem megfelelő jégmentesítéséről és egyéb fontos ügyekről szóltak, de amikor Sammie kilenc évvel ezelőtt bekerült a Huss családba, a harc elmérgesedett. Ettől kezdve folyton arra panaszkodtak, hogy mindenütt kutyaürülék van, annak ellenére, hogy a család egyik tagja sem mulasztotta el soha felszedni a kutyapiszkot az utcán.

– Ki szedi fel a kóbor macskák mocskát? – kérdezte meg egyszer Irene Bernhög urat, miután újra bedobott egy panaszlevelet hozzájuk. A férfi arca elvörösödött, keskeny szája kinyílt, majd becsukódott anélkül, hogy egy hang is kijött volna rajta. Irene úgy gondolta, egy nagy, kövér pontyra hasonlít.

Sammie lágyszőrű ír búzaterrier volt, ami elég hosszú fajtanév volt ahhoz, hogy megjegyezzék. A lényeg az volt, hogy terrier. Minden terriert vadászatra

és küzdelemre tenyésztenek. Vidámak és hűségesek, de a természetük nem könnyű. Sammie imádott mindent kergetni, ami mozgott. Legkedvesebb célpontjai a macskák voltak: folyton üldözte őket. Irene egyszer még egy kutyapszichológus véleményét is kikérte, ám a szakember szerint erről nem lehet leszoktatni egy kutyát, hiszen vele született ösztönről van szó. Csak arra kell figyelniük, hogy ne legyen póráz nélkül. Ezt persze nem volt olyan könnyű betartani. Krister szerint Sammie kiérdemelte a Houdini címet: mindenhonnan ki tudott szökni.

Bernhögéknek mindig volt macskájuk. Az első öregen pusztult el néhány évvel korábban, és szinte azonnal odakerült a helyére Felix, akit túletettek, elkényeztettek és végtelenül szerettek.

Most pedig Sammie megölte a macskát.

– De hát hogy... hogy történhetett ez meg? – kérdezte Irene elgyengülve.

– Körülbelül egy órája elvittem Sammie-t sétálni. Nagyon nyugodt volt, jól viselkedett, de egyszer csak megrántotta a pórázt, és elkezdett rohanni, el se hitted volna, ha látod. Bevetette magát egy zöld sövénybe, Felix pedig ott volt bent. Nem volt időm semmit se tenni. Két másodperc alatt megtörtént. Sammie egyszer-kétszer megrázta, és a macskának vége volt, még hangot se adott ki. Sammie átharapta a torkát, és minden tocsogott a vérben...

Jenny vegán volt, és mint ilyen, szerette az állatokat. Most vádlón nézett a kutyára. Sammie egy cseppet sem tűnt bűntudatosnak, de azt érzékelte, hogy valami feszültség van a levegőben, és ez őt negatívan érinti.

Most is azt tette, amit ilyenkor mindig. Villámgyorsan felszaladt a lépcsőn, és bebújt az egyik ágy alá. Általában addig maradt ott, amíg a viharfelhők el nem oszlottak.

– És Und… Bernhög úr látta, hogy Sammie tette?

– Igen. Csak pár méterre volt tőle, épp söprögetett a kapu előtt. Amikor felfogta, mi történt, elkezdett üldözni minket a söprűjével, úgyhogy gyorsan befutottam, és bezártam az ajtót. Aztán kint üvöltözött, hogy megöli Sammie-t.

Irene mérges lett.

– Feléd is hadonászott a söprűjével?

Jenny meglepődött.

– Hát persze. Én fogtam a póráz végét.

Irene nem is vette fel a kabátját, amikor kilépett az ajtón. Egyenesen átment a szomszédba, és odalépett a mindig frissen festett bejárati ajtóhoz. Mielőtt lehetősége lett volna becsöngetni, ki is vágódott az ajtó.

– Ez nagyon sokba fog magának kerülni… – kezdte Bernhög.

Irene határozott hangon félbeszakította.

– Hallgasson! Megértem, hogy feldúlt Felix halála miatt, ezért elnézést kérek, de részben maga is hibás. A macskája szabadon futkározott az utcán, és ennek megvannak a veszélyei. El is üthették volna. Ha igazán el akarta volna kerülni az ilyen eseteket, bent kellett volna tartania a macskáját. A kutyám pórázon volt. Nem futott, és nem kergette a macskát. Az, hogy Felix nem tartotta távol magát Sammie körzetétől, arról sem mi, sem Sammie nem tehet. Ami viszont roppant súlyos, az az, hogy maga fenyegette a lányomat, és

utána futott egy söprűvel a kezében. Ha ez még egyszer előfordul, feljelentem!

Bernhög megint előadta a pontyos számát. Úgy tűnt, mindjárt agyvérzést kap, de abban a pillanatban Irene olyan dühös volt, hogy ez sem érdekelte. Ha olyan nagyon beteg, akkor minek kerget embereket az utcán söprűvel?! Miután annyi éven át némán tűrték a bosszantó viselkedést, Irene most kifejezetten jóleső érzéssel nyugtázta, hogy kiadta a mérgét. Még egyszer ránézett a férfira, majd sarkon fordult, és visszament a házukba.

Túlreagálta a dolgot, ezt el kellett ismernie. Akkor jólesett kiereszteni a több éve felhalmozódott feszültséget, de később, amikor lehiggadt, lelkiismeret-furdalása t ámadt. Szegény szomszédok, végül is elvesztették a kedvencüket a Huss család hibájából. Vagyis bizonyos családtagok hibájából, ami ugyanaz. Irene is vádlón pillantott Sammie-re, de a kutya nem vette zokon. Az üvegasztal alatt feküdt, hangosan horkolt, és a vacsoráját emésztgette. Irene felkuporodott a heverőre egy csésze kávéval. A tévéből bugyuta kvízjátékok folytak, amelyekben milliókkal kecsegtették a hiszékeny játékosokat. Irene nem tudta kiverni a fejéből a halott macska gondolatát, és nem tudott figyelni a műsorra.

Jenny elment valahova, Katarina bármelyik percben megérkezhetett az edzésről. Krister késő éjszakáig dolgozott, a legjobb esetben is csak egy után volt várható.

Irene gondolatai a Schyttelius-ügyre terelődtek. Elhatározta, hogy másnap megpróbálja felvenni a kapcsolatot Rebeckával, aztán pedig el kell döntenie, mikor utazik Londonba. El ne felejtse majd felvenni a kapcsolatot Thomsennal a Yardtól. Milyen lehet az idő ilyentájt Angliában? Milyen ruhákat vigyen? Útlevelet is vinnie kell. Szerencsére az éppen készen lett, mivel Krister és ő augusztusban Krétára készültek – az ikrek megszületése óta először kettesben.

Felriadt. A tévében épp egy szirénázó rendőrautó üldözött egy fehér kisteherautót. A sziréna hangja és a villódzó kék fény ébresztette fel. Álmosan nézett rá a lejátszó órájára. Már csaknem éjfél volt.

Elzsibbadtak a végtagjai. Lassan odabotorkált a tévéhez és kikapcsolta. Sammie felugrott az asztal alól, és azonnal közölte, hogy sétálnia kell. Nem lehetett mit tenni, a macskaügy óta nem volt kint.

Irene felvette a dzsekijét, és sóhajtva belebújt a csizmájába. A hűvös éjszakai levegő kiverte az álmosságot a szeméből. Tiszta volt az égbolt, a csillagok fényesen ragyogtak a félhold körül.

Amikor visszafelé jöttek, elmentek Bernhögék háza előtt. A konyhaablakon át jól látszott, hogy Margit Bernhög az asztalnál ül, egy érintetlen pohár tejet forgat a kezében és vörös szemekkel bámul kifelé az ablakon. Nyilvánvaló volt, hogy sírt. Irene tudta, hogy Margit nem láthatja őt, mert az asztal fölötti lámpa erősen megvilágította az üveget.

Irene nyomorultul érezte magát, amikor belépett az otthonába. Sammie előrefutott, és bevette magát a

hálószobába. Természetesen felugrott az ágyra, és úgy tett, mint aki azonnal elalszik.

Irene bekukkantott Katarina szobájába, és hallotta a lánya egyenletes szuszogását. Jenny szobája még üres volt.

Az egész család sokáig aludt szombat reggel. Irene nem sokkal tíz előtt arra ébredt, hogy Sammie nyalogatja a jobb lábát, amely kibújt a takaró alól.

– Fúj! A kutyák olyan undorítóak! – kiáltott Irene, és orron koppintotta Sammie-t.

Krister motyogott valamit, és a másik oldalára fordult. Irenének kellett kivinnie Sammie-t. A lányok szobájából sem hallatszott életjel, de erre valahogy számítani lehetett.

Sütött a nap, és szinte tökéletes volt a csend. Irene lesétált a fiskebäcki kikötő felé. Az előkertekben hóvirágok és krókuszok hirdették a tavaszt, a házfalak mellé sokan liliomot ültettek. Az óceán felől könnyű szellő fújdogált, amely só és korhadó növények illatát hozta. Irene friss levegőt szívott a tüdejébe, és felélénkült. Ez az igazi gazdagság: szabad lejárás az óceánhoz.

Katarina épp az asztalt terítette meg és reggelit készített, amikor Irene hazaért. Amint levette Sammie pórázát, a kutya a konyhába sietett, hogy közölje, egy-két májas szendvics nem volna ellenére. A másik két családtag egyike is fent volt. Irene hallotta, hogy odafent valaki zuhanyozik.

– Szia, szívem. Láttad, hogy a kanapén alszom tegnap éjjel, amikor hazajöttél? – kérdezte a lányát.

– Nem volt nehéz. Horkoltál – válaszolta Katarina évődve.

– Miért nem ébresztettél fel?

– De hát én beszéltem hozzád! Te meg úgy aludtál, mint akit bedrogoztak.

Irene elismerte, hogy valószínűleg rettenetesen fáradt volt. Az elmúlt héten nagyon sokat túlórázott a Schyttelius-ügy miatt. Katarina és ő szinte napokig nem is találkoztak. Irene kihasználta az alkalmat, hogy felhozzon egy kényes témát.

– Papa mondta, hogy szeretnél elindulni egy szépségversenyen – mondta mintegy mellékesen.

Katarina mosolya azonnal eltűnt az arcáról.

– Igen, mókás lenne.

– Miért?

– Hogy érted azt, hogy miért? – kérdezte az anyját.

– Miért akarsz részt venni egy szépségversenyen?

– Mert egy csomó érdekes emberrel megismerkedhetek, utazgathatok, képviselhetem a városomat, és a többi lány példaképe lehetek. Egy nem dohányzó példakép. És huszonötezer svéd korona a nyeremény, készpénzben, sőt modellként is állást ajánlanak, ami tényleg sok pénzt hozhat.

Irene döbbenten nézett rá. Egy évvel ezelőtt ez a lány még azt mondta, hogy a szépségversenyek megalázzák a résztvevőket. Amit most mond, olyan, mint egy betanult szöveg, nem tűnik túl meggyőzőnek. Irene ismét nekiszegezte a kérdést.

– Miért akarsz elindulni a versenyen?

A lánya arcán dühös grimasz jelent meg, de amikor találkozott a tekintetük, Irene meglepve látta, hogy Katarina szeme megtelt könnyel.

– Hogy megmutassam neki, mennyire nincs igaza – suttogta aztán halkan.

Irene átölelte a lányát. Ösztönösen ringatni kezdte, mint amikor még kicsi volt, és odafutott hozzá vigaszért.

– Kinek? Mickének?

Katarina bólintott és szipogni kezdett. Egy darabig mozdulatlanul álltak mindketten.

Odafent abbamaradt a zuhanyozás, és felhangzott Krister basszusa: „I can't get no da-da-da-da-da-daaa sa-tis-fac-tion. I can't get no bam-bam-bam-bam-bam sa-tis-faction, but I'll try and I'll try and I'll try-haj-aj…"

Irene egy kicsit eltolta magától Katarinát, és a szemébe nézett. A kislány mosolyogni kezdett a könnyein keresztül.

– Mindig Rolling Stonest énekel a zuhanyban – mondta.

Anya és lánya felnevetett. Katarina elment néhány zsebkendőért, megtörölte a szemét és kifújta az orrát. Háttal állt Irenének. Anélkül, hogy megfordult volna, halkan azt mondta:

– Amikor szakítottunk, Micke azt mondta, ronda kövér tehén vagyok.

– Kövér tehén? Tudod, hogy ez nem igaz! Ilyesmit akkor mondanak az emberek, amikor mérgesek vagy el vannak keseredve – mondta Irene.

Katarina megfordult, és az anyjára nézett.

– Nem. Tökéletesen nyugodt volt, fel sem emelte a hangját.

– Ez nem zárja ki, hogy valaki dühös legyen.

– Nem volt dühös, csak rohadtul undok!

Irene bólintott, és megpróbálta nyugodtabb mederbe terelni a beszélgetést.

– Jól van, undok volt. De miért kell fogyókúrába kezdened és elmenned arra a...

– Ahogy már mondtam, hogy megmutassam neki, nem volt igaza!

– És mit akarsz ezzel bebizonyítani?

– Azt, hogy szép vagyok, és nem egy buta tehén!

– A versennyel semmit sem bizonyítasz. Ha nem jutsz tovább, azt fogod érezni, hogy kudarcot vallottál, de az még rosszabb lenne, ha nyernél, mert a szépségkirálynők élete egyáltalán nem olyan, mint amit te élni szeretnél.

– Akarok... – kezdte Katarina, de aztán elhallgatott.

– Nem, nem akarsz igazából. Elég jól nézel ki, de ennél sokkal több van benned. Sportos vagy, aktív életet élsz, jól tanulsz. Sok barátod van, vannak hobbijaid, és még mennyi minden! Nem kell semmit sem bizonyítanod magadnak vagy bárki másnak.

– Ki mondta, hogy kövér tehén vagy? – kérdezte egy férfihang.

Krister állt az ajtóban a fehér fürdőköpenyben, amit a felesége vett neki karácsonyra. Sem Irene, sem Katarina nem hallották, hogy lejött a földszintre. Sötétvörös haja mindenfelé meredezett. Nyilván megdörzsölte a törölközővel, de fésűt már nem vett a kezébe.

Irene mérgesen legyintett.

– Micke. És Katarina ezért akar elmenni arra a szépségversenyre.

Krister bólintott. Megsimogatta a lánya arcát, és azt mondta:

– Hagyod magad manipulálni. Mi, férfiak nagyon hülyék tudunk lenni, és pontosan tudjuk, mi fáj egy nőnek a legjobban. Manapság minden a külsőről szól, és nincs jobb módszer egy nő elbizonytalanítására, mint ha azt mondjuk neki, hogy csúnya.

– És mivel lehet elbizonytalanítani egy pasit? – kérdezte morcosan Katarina.

– Mézédes hangon azt kell neki mondanod – szólalt meg Irene –, hogy neki van a legaranyosabb icipici farkincája a világon. Hozzátéve, hogy némi segítséggel javítani lehet azon a tényen, hogy pocsék az ágyban. Végül ragyogó mosollyal annyit mondasz, hogy ha mégsem sikerül, még mindig ott a Viagra.

Krister és Katarina felnevetett, és ettől Irene hangulata is jobb lett.

Krister odament a tűzhelyhez, és forró vizet öntött a teafőzőbe. A kávé már lefőtt. Kinyitotta a hűtőt.

– Kér valaki tojást? – kérdezte, aztán válaszra sem várva kivett négy tojást, és betette őket egy főzőedénybe. Aztán még odafordult Katarinához.

– Most az egyszer nyugodtan hallgass anyádra. Amint mondtam, mi, férfiak, nagyon undokok tudunk lenni, de ahogy láthatod, a nők is. Általában a végén kiegyenlítődik a dolog.

Katarina vett egy levegőt, hogy válaszoljon, de inkább meggondolta magát. Végignézett a szülein, és így szólt:

– Jól van. Lehetne, hogy reggeli közben nem beszélünk erről a témáról?

A szülei összenéztek, és egyetértően bólintottak.

Irene felhívta Rebecka Schytteliust, miután elvégezték a Frölunda Torg-i heti nagy bevásárlást. A telefon többször is kicsengett. Már éppen le akarta tenni, amikor beleszólt egy férfihang.

– Igen?

Irene ideges volt, ha angolul kellett beszélnie telefonon. Bizonytalanul kezdett bele a mondandójába.

– Elnézést kérek. Rebecka Schytteliust keresem, de talán rossz számot hívtam.

A férfi halkan felnevetett.

– Nem, jó helyen jár. Ez Rebecka száma, de most nincs itthon. Ki keresi?

Irenének először nem jutott eszébe, mi angolul a beosztása. Amikor végül sikerült bemutatkoznia, a vonal túlsó végén egy pillanatra csend lett.

– Értem. Pár nappal ezelőtt egy másik göteborgi rendőr is kereste már. Újra bekerült a kórházba, szörnyű megrázkódtatás érte. Még csak nagyon rövid idő telt el. De beszéltem az orvossal, és ő azt mondta, talán hétfőn hazaengedik.

Irene is gondolkodott egy kicsit, mielőtt feltette volna a következő kérdést.

– Megkérdezhetem, hogy ön kicsoda?

– Christian Lefèvre vagyok. Rebecka az én cégemnek dolgozik.

– A számítógépes cégnél?

– Igen.

És mit csinálsz Rebecka lakásában, akarta kérdezni Irene, de inkább nem tette. Talán először Rebeckától kéne megkérdezni. Feltűnt neki a férfi francia neve, de úgy tűnt, akcentus nélkül beszél angolul.

– Megmondaná Rebeckának, hogy kerestem?

– Természetesen.

Irene megadta neki az összes számát: az otthonit, az irodait és a mobilt is, majd letette a telefont.

Nagyon sok finom élelmiszert vettek, és egy kellemes, békés estére készültek. Kristernek eredetileg dolgoznia kellett volna ezen a hétvégén, de a kollégájának, Lennynek szüksége volt a következő hétvégére, úgyhogy cseréltek.

Jenny már kora délután eltűnt, próbált a zenekarral. Mielőtt a bejárati ajtó becsukódott volna mögötte, még visszaszólt, hogy Martinéknál alszik.

– Ki az a Martin? – kérdezte Irene, de már nem kapott választ.

Katarina csak vállat vont, amikor neki is feltette ugyanazt a kérdést egy kicsit később.

– Nem tudom. Már egy ideje találkozgatnak. Azt hiszem, zenész.

Ezt Irene magától is kitalálta.

Irene felhívta Jennyt a mobilján, és követelte, hogy mondja meg neki Martin teljes nevét, címét és telefonszámát. Ha valamelyikük máshol éjszakázott, ez volt az alapfeltétel. Ha nem így történt, akkor a rendőrség hozta haza az illetőt. Egész pontosan egy

nyomozó. Még pontosabban egy anya. Irene felfigyelt a címre. Azon a környéken a lakások nem voltak olcsók. Úgy tűnt, Martin szülei tehetősek.

Katarina az egyik osztálytársához indult, aki bulit rendezett. Leszámítva az edénycsörgést, ami a mesterszakács tevékenységét kísérte a konyhában, a béke és nyugalom ereszkedett a házra. Irene kivitte Sammie-t egy esti sétára, hogy lenyugodjon. Amikor visszajön, majd megteríti az asztalt. Krister talán kegyesen azt is megengedi, hogy elkészítse a salátát. Irene nem panaszkodott a leosztás miatt, mivel nagyon rosszul főzött. Mielőtt Kristerrel megismerkedett volna, nem tanult meg főzni, és miután összeköltöztek, már nem volt rá szükség.

Már majdnem nyolc óra volt, és az éhség marni kezdte a gyomrát. Képzeletében megjelentek a csodás étkek, amiket Krister készített. Mivel együtt vették meg a hozzávalókat, Irene tudta, mi lesz a vacsora. Előétel: sült kecskesajt mézzel leöntve, bazsalikomos kenyérfalatkákkal. A főétel grillezett tőkehal, boros szószban párolt zöldségek és sült krumpli. Desszertnek Irene kedvence került az asztalra, csokipuding. Nem kifejezetten fogyókúrásoknak való menü, de hihetetlenül finom. A bor Dél-Afrikából származott, és elég különös neve volt: Valami Más. Furcsa, mert korábban nem ismerték.

Irene önkéntelenül bekukucskált Bernhögék konyhaablakán. A házaspár az asztalnál ült, fölöttük égett a lámpa. Hát, itt nincs gyertyafényes vacsora, gondolta Irene. A következő pillanatban Margit Bernhög elővett egy zsebkendőt, és megtörölte a

szemét. A férje nem nézett rá. Gépiesen mozgatta a kanalát. A mögöttük lévő konyhapulton egy dobozos leves állt.

Irene minden öröme elszállt. Bernhögék olyan szomorúak voltak Felix halála miatt, hogy nem volt energiájuk vacsorát főzni szombat este. Mivel Sammie gondtalanul téblábolt körülötte a póráz másik végén, így Irenére maradt minden lelkiismeret-furdalás.

Úgy döntött, nem mond semmit Kristernek, hogy ne rontsa el a hangulatot. Ő persze azonnal észrevette a feleségén, hogy valami bántja, és Irene már az előétel vége előtt elmondta neki, mit látott Bernhögék ablakán benézve.

– Nagyon szomorúak a macska miatt – fejezte be a beszámolót.

Krister bólintott.

– Úgy tűnik. Szereznünk kell nekik egy újat.

Irene egy kicsit reményteljesebbnek látta a helyzetet.

– Ismersz valakit, akinek nem kell a macskája, vagy akinek kölykei vannak?

– Nem. De kutatgathatunk egy kicsit. Lehet, hogy az étteremben vagy nálatok az irodában lesz valaki.

Irene hangulata javulni kezdett. Szereznek egy új macskát a szomszédoknak!

– Szívem, ez a bor nagyon könnyű és száraz. Lemenjek a borospincébe a Drostdy-Hofért?

Irene szerint a bor elég finom volt, de Krister jobban értett ehhez. Ha ő azt mondja, hogy igyanak másik bort, akkor biztos igaza van. Ebben ő volt a szakértő.

Krister bement a mosókonyhába, és kinyitotta a szárító melletti felső szekrényt. Egy üveg Drostdy-Hof fehérbor, egy csaknem üres Famous Grouse whisky és egy kis üveg Bristol krémlikőr volt benne, amit a legutóbbi nyaralásuk alkalmából vettek Skagenben. Igazából a kék üveg tetszett meg nekik.

A vasárnapi ju-jitsu edzés közben Irene mindent beleadott. Érezte, hogy kalapál a szíve, és az egész testén szétáradt a jó érzés. Ritkán volt alkalma hetente egynél több edzésre eljutni.

Azok a rendőrnők, akiket oktatott, valóban szépen fejlődtek. A következő hónapban volt a vizsgájuk. A két kezdő a narancssárga övért, négy a zöldért, három pedig a kékért küzdött. Irene elégedett volt, de be kellett iktatniuk néhány különórát, ami nem volt könnyű feladat. A legtöbbjük hetente egyszer edzett a férfi kollégákkal, de a vizsga előtt még rájuk fért volna egy kis intenzív munka is. És mindezek tetejében, Irenének el kell mennie Angliába. Úgy gondolta, maximum két napot engedélyez magának Londonban.

Amikor végzett az edzéssel, elment az anyjáért. Krister úgy gondolta, ideje áthívni Gerd mamát ebédre, mivel a következő három hétvégén dolgozni fog. Gerd is nagyon szívesen jött. Társa, Sture Dániában volt a pókercsapatával.

– Tegnap kimentem a papához a temetőbe – közölte, amikor elhajtottak a Sahlgren Kórház mellett. Irene apja ott halt meg csaknem tíz évvel korábban. A rák gyorsan terjedt, és csupán tíz napot töltött

kórházban – Azt akarom, hogy engem is hamvasszanak el. És temessetek mellé – folytatta Gerd mama.

Irene rápillantott, majd bizonytalanul megkérdezte:

– Miért beszélsz most erről? Rosszul érzed magad?

– Nem, dehogy. Az egészségemmel minden rendben van. Csak azt akartam, hogy tudd, ha gyorsan történik minden. Az én koromban bármi megtörténhet. Ismered Stina és Bertil Karlssont a szomszédból...

Irene bólintott. Ismerte a legkisebb lányukat.

– Bertil pénteken meghalt. Szívroham. Ott helyben meghalt. És három évvel fiatalabb, mint én!

Tehát erről van szó! De ha Irene azt gondolta volna, hogy ezzel vége, tévedett, mert Gerd mama folytatta a témát.

– Szeretném, ha egy gospelt énekelnének. És egy Dan Andersson-verset is szeretnék.

– Dan Anderssont? De hát az nem ilyen alkalomra való!

– Nem baj. Szeretem a verseit. Ezt akarom. És nagyszerű lenne, ha valaki trombitálna. Azt, amit Arne Lambert szokott játszani. Tudod, az, amelyik Ukrajnáról szól, a kék égről...

Amikor énekelni kezdett, Irene felismerte a dallamot.

– Az nem úgy van, hogy: „Hm-hm, szól a kis harang”?

– Fogalmam sincs. De azt akarom.

Irene bólintott válaszképpen. Nem tetszett neki a beszélgetés iránya. Még ha nem is látogatta meg túl gyakran az anyját, mindketten tudták, hogy sokat jelentenek egymásnak. Amikor az ikrek kicsik voltak,

Gerd mama sokat segített neki. Nyomozók esetében nincs félállásra lehetőség. Ha Krister nem megy félállásba, és Gerd mama nem segített volna annyit, Irene nem lehetett volna nyomozó.

Az ikrek már otthon voltak. Mindketten nagyon kedvelték a nagymamájukat. Talán azért is, mert ritkán látták Krister szüleit, akik messze laktak, Säfflében. Vagy talán, mert az apai nagyszüleik nyolcvanon felül voltak, öt gyerekük és tizenegy unokájuk volt. Gerdnek csak Jenny és Katarina volt, mert Irenének nem volt testvére.

Krister tavaszi jellegű vacsorát készített. Elsőként friss spárga került az asztalra vajkrémmel. Főfogásként következett a vasaltcsirke rozmaringos szószban és hercegnő burgonya. Jenny sült gombát evett a csirke helyett. Ő készítette a desszertet is, ami finom csokoládétorta volt tejszínhabbal. Ez volt az egyik specialitása, bár ő maga nem evett tejszínhabot, a vajat pedig természetesen vegetáriánus margarinnal helyettesítette. Jenny örökölt valamit apja tehetségéből, míg Katarina ebben inkább az anyjára hasonlított: az ember azért eszik, hogy ne haljon éhen. Ha még jó íze is van az ételnek, akkor külön jó. Amúgy minden megteszi, feltéve, ha valaki más készíti el.

Nem sokkal vacsora után csöngött a telefon. Jenny volt legközelebb, ő vette fel, aztán átnyújtotta a vezeték nélküli készüléket Irenének. Közben suttogva közölte:

– Egy angol pasas. Veled akar beszélni.

– Ha angol, akkor felesleges suttognod, úgyse érti – jegyezte meg Katarina.

Irene átvette a kagylót, és kiment az előszobába, hogy egy kicsit nagyobb legyen a csönd.

– Itt Irene Huss beszél.

– Christian Lefèvre. Ma már beszéltünk.

– Igen, emlékszem.

– Rebecka kért meg, hogy telefonáljak. Nem érzi jól magát, és nincs ereje ahhoz, hogy beszéljen a történtekről.

– Egyáltalán nem akar velem beszélni?

– Nem.

Irene villámgyorsan gondolkodott. Végül határozottan azt mondta:

– Sajnos, muszáj lesz neki. Úgy gondoljuk, segítségünkre tudna lenni a nyomozásban.

– Azt mondja, nem tud semmit.

– De valószínűleg igen. Lehet, hogy neki nem is tűnik fontosnak, de nagyon sok információ van a birtokunkban, és tudjuk, hogy segíthetne nekünk – mondta Irene, és megpróbált magabiztosabbak tűnni a valóságnál.

– Mire jöttek rá, ami miatt azt gondolják, Rebecka tud valamit?

A kérdés meglepte Irenét, de gyorsan összeszedte magát.

– Ezt nem mondhatom meg magának.

A vonal másik végén csönd volt, aztán Lefèvre megköszörülte a torkát.

– Az orvosa véleménye szerint sokat kell pihennie. Nem zaklathatja fel semmi. Én nem ismertem a családját, de Rebecka fontos nekem, és mindent megteszek érte.

– Ezért van a lakásában?

– A lakásában? Ez az én lakásom is.

– Tehát együtt laknak?

– Nem. De majdnem – hangzott a rövid válasz.

Furcsa mondat volt. Irene úgy gondolta, az ember vagy együtt él valakivel, vagy nem. Ő is hasonlóképpen kimért hangon válaszolt.

– Megmondhatja Rebeckának, hogy néhány nap múlva Londonba megyek. Mielőtt megérkezem, felveszem vele és Thomsen nyomozóval a kapcsolatot.

A férfi letette a telefont.

Tizedik fejezet

– Kezdjük Jacob Schytteliusszal. „Harmincegy éves. Egy nyaralóban találtak rá, agyonlőtték: egy lövés a mellkasba, egy pedig a fejbe. A holttest mellett nem találtak fegyvert, de a lövedékek vizsgálatából kiderült, hogy ugyanazzal lőtték le, mint a szüleit. Az első golyó a szívtől néhány centiméterre hatolt a mellkasba, a mellcsontra merőlegesen. Szétroncsolta az aortát, és a gerincben akadt meg. A golyó ütötte sebben nem találtam szén vagy puskapor nyomát. A másik golyó a két szem között hatolt be a koponyába, az orrnyereg fölött. Az arc megmaradt részén nagy mennyiségű szén és lőpor volt. A koponya hátsó része szétroncsolódott."

Andersson főfelügyelő abbahagyta az olvasást. Az elsődleges boncolási jegyzőkönyvet aznap reggel kapta kézhez. Kikukucskált olcsó olvasószemüvege mögül.

– Van itt egy csomó információ arról, hogy az agy melyik része sérült meg, azt átugrom. A végeredmény a lényeges: az agy gyakorlatilag megsemmisült.

Megköszörülte a torkát, és folytatta a felolvasást.

– „A golyót a padlóból szedték ki a technikusok. Mindkét lövés halálos volt. Az áldozat elvesztette az eszméletét, és azonnal meghalt. A vizsgálat idején a hullamerevség kifejlődött. A testhőmérséklet alapján Schyttelius körülbelül tizenhat órája volt halott, ami azt jelenti, hogy hétfő éjjel tizenegy körül lőtték le. Plusz, mínusz egy óra."

A főfelügyelő megint felnézett a papírból.

– Tudjuk, hogy fél tizenegyig edzésen volt. Aztán szaunázott és lezuhanyozott. Pontosan nem tudjuk, mikor jött el az edzőteremből, de a gyilkosság minden valószínűség szerint tizenegy és éjfél között történt. Ennél pontosabban nem tudjuk meghatározni.

Ismét lenézett a jelentésre, és megkereste azt a helyet, ahol abbahagyta az olvasást.

– „A toxikológiai vizsgálatok eredménye negatív. A fegyver hiánya, a helyszín és a sérülések azt bizonyítják, hogy Jacob Schytteliust meggyilkolták."

Andersson letette a papírt az asztalra, és végignézett az összegyűlt nyomozókon. A hétfő reggeli eligazításon mindenki megjelent, kivéve Jonnyt, aki beteget jelentett.

– Van valakinek valamilyen hozzáfűznivalója?

– Egy hidegvérű gyilkossal van dolgunk. Annak ellenére, hogy az első lövés is halálos volt, odasétált a padlón fekvő áldozathoz, és közvetlen közelről fejbe lőtte. Ez felesleges volt – jegyezte meg Tommy.

A többiek egyetértően bólintottak. A főfelügyelő szintén bólintott, mielőtt felolvasta volna a másik két jelentést.

– „Sten Schyttelius. Hatvannégy éves. Holtan találták az ágyában. Egy fejre irányzott lövéssel ölték meg. A behatolási pont az orrnyereg fölött volt, az arc megmaradt részén nagy mennyiségű szén- és lőpormaradvány található. A fegyvert néhány centiméter távolságból sütötték el. A golyót az ágy alatt, a padlóba fúródva találták meg a technikusok."

Andersson felnézett.

– A fejsérülések mindhárom esetben hasonlók. A halál valószínűleg azonnal beállt. A hullamerevség és a testhőmérséklet alapján az időpont tizennyolc órával azelőtt lehetett, hogy a holttesteket megtalálták, kedden, körülbelül hajnali egykor. A toxikológiai vizsgálatok kimutatták, hogy Sten Schyttelius fogyasztott alkoholt. A véralkoholszintje 1,1 volt. Elsa vérében nagy mennyiségű nitrazepamot és citalopramot találtak, a patológus zárójelben jegyzi meg, hogy ezek altató és antidepresszáns nyomai. Sten esetében a golyó röppályája kissé balra hajlik. Elsa esetében pedig az elhajlás még jelentősebb. A patológus ezekre alapozva azt állapítja meg, hogy a gyilkos mindkét lövés idején Sten mellett állt, és jobbkezes. Megjegyzés van?

Kis ideig csend volt, majd Irene jelentkezett szólásra.

– A gyilkos beosont a hálószobába, miután Sten elaludt. A véralkoholszintjét figyelembe véve Schyttelius valószínűleg mélyen alhatott. Elsa nyilván szintén aludt már, mert tele volt gyógyszerrel. Ezért lőtte le először Stent, aztán Elsát. Ami furcsa nekem, az az, hogy Elsát szintén csak pár centiről lőtte fejbe. Ez azt jelenti, hogy rá kellett térdelnie az ágyra legalább az egyik lábával, hogy olyan közel kerüljön a nőhöz.

– Két lövéssel ölte meg Jacobot, a szüleinek pedig egyet-egyet szánt egyenesen a szemük közé. Talán nem akart többször lőni, nehogy valaki meghallja. Egy vagy két lövés még elmegy kipufogóhangnak, de három vagy négy már nagyon gyanús – folytatta Irene.

– A helyzet az, hogy senki nem hallott semmit. Mindez éjfél után történt – hangsúlyozta Fredrik. – A paplak távol esik a többi háztól. Azok a szomszédok, akik egyáltalán hallhattak volna valamit, valószínűleg mind mélyen aludtak már.

– Arról sem hallottunk, hogy gyanús kocsit láttak volna a lelkészék környékén. Egy olyan kis településen, mint Kullahult, az emberek azonnal észrevesznek minden idegen járművet – mondta keserűen a főfelügyelő.

– De ott van az a kocsi a norssjöni erdőben, és a technikusok megerősítették, hogy a gyapjúszálak ugyanabból a ruhadarabból származnak. Persze, azt nem tudjuk biztosan, hogy a gyilkos ruhájáról van-e szó, de akárhogy is van, valaki végigment azon az úton a tisztás és a nyaraló alatti partszakasz között – mondta Irene.

Andersson egyszer csak kiment a szobából. A többiek meglepve néztek össze. Mivel az ajtó nyitva maradt, hallották, hogy az irodájában kutat, és közben magában motyog valamit, nyilván káromkodik. Körülbelül egy perc múlva vissza is jött, vörös volt az arca, de diadalittasan mosolygott. Az egyik kezében néhány térképet tartott Göteborgról és környékéről.

– Megtaláltam! Ezek sokkal részletesebbek, mint az autóstérkép – mondta, miközben átlapozta a térképet, hogy megtalálja azt, amely Kullahult és Norssjön környékéről készült.

– Gondolkodtam azon, hogy Fredrik és Irene végigment azon az ösvényen, amely a kocsitól a nyaralóig vezetett, és eszembe jutott valami. Ha az

úton megy az ember kocsival, akkor legalább hat kilométer a távolság a ház és a paplak között. Hadd nézzem csak...

A főfelügyelő zsörtölődve és válogatott szitkok közepette mérte le a távolságot a térképen, majd a méretarány segítségével megpróbálta kilométerre váltani az eredményt.

– Tizenkét kilométer oda-vissza. Plusz kétszáz méter a gyanús autóig az erdőn keresztül – mondta végül határozottan.

Kitépte a Norssjön környékét ábrázoló lapot, és odatette a kullahulti térkép mellé. Húsos mutatóujját ráhelyezte a nyaraló feltételezett helyére, és így szólt:

– De ha a gyilkos elment Norssjönbe, aztán átszelte az erdőt, a távolság sokkal rövidebb. Nézzük csak...

Újabb szuszogás és mérés következett. Kiderült, hogy négy és fél kilométer van a két helyszín között, ha valaki az erdőt átszelő vadcsapáson megy.

– Adjunk még hozzá kétszáz métert, és oda is érünk a kocsihoz. Összesen kilenc egész két tized kilométer oda-vissza. Nem lehetetlen gyalog megtenni – összegezte az elképzelést Andersson.

– De azért nem könnyű! Mi is eléggé kifáradtunk, miután végigküzdöttük magunkat azon az ösvényen, pedig csak kétszáz métert tettünk meg – mondta Irene.

– Nem jó cipő volt rajtunk – mondta Fredrik. – Ha a pasas hozzá van szokva ahhoz, hogy ilyen terepen gyalogoljon, és megfelelő volt a felszerelése, akkor nem probléma.

– Jacob meggyilkolása után már koromsötét volt az erdőben. Ha a gyilkos akkor indult útnak, nyilván

semmit sem látott. Vigyáznia kellett, nehogy kitörje a lábát vagy eltévedjen. Bár ha volt nála elemlámpa, nagyobb biztonságban volt – tette hozzá Tommy elgondolkodva.

– Nagyon úgy tűnik, hogy a gyilkos számára ismerős terepen járt. Tudta, hol vannak a kulcsok a paplak bejárati ajtajához és a számítógépes dolgozószobához, és azt is, hol van a fegyverszekrény. Tudott a falborítás mögötti rejtekhelyről a nyaralóban, és talán tényleg átgyalogolt az erdőn a ház és a paplak között. Nekem az tűnik fel, milyen jól ismerhette a környéket – mondta Irene.

Fredrik ránézett.

– Nem mentünk a nyaralónál tovább. Lehet, hogy van egy ösvény valahol, amit nem vettünk észre. Talán még egyszer kimehetnénk, hogy…

– Kimehetsz egyedül is. Én elmegyek Eva Möllerhez – mondta Irene.

Nem akarta, hogy Fredrik elkísérje. De egy kicsit meg is döbbent magán, hogy képes egy ilyen hóbortos teremtést, mint Eva Möller egyáltalán komolyan venni. Akárhogy is, egyszerűen nem tudta kiverni a fejéből, amit a kántor odasúgott neki. „Együtt megtalálhatjuk Sten rejtett titkait…”

Irene felhívta Eva Möllert, és megbeszélték, hogy két óra után találkoznak a házban. A nyomozó így nyert néhány órát, hogy a papírmunkával és a jelentésekkel foglalkozzon. Szerencsére Tommy egyszer csak beviharzott az irodába, és ragaszkodott hozzá, hogy

Irene hallgassa meg a Speedy-gyilkosság legújabb fejleményeit.

– Minden akkor változott meg, amikor eszembe jutott, hogy beszélek Asko Pihlainen szembeszomszédjával. A nénit Gertrud Ritzmannak hívják, nyolcvanegy éves. Súlyos szívbetegsége van, és azt mondja, nincs sok ideje hátra. A tudata azonban kristálytiszta, és neki támadt az az ötlete, hogy vegyük filmre a vallomását, hátha rosszabbra fordul az állapota a tárgyalásig. Megkérdeztem a kérdéses reggelről, amikor Asko és a szomszédai, Wisköök állítólag kártyáztak, és ő azt mondta, hogy ez nem igaz. Mivel nem alszik jól, gyakran felkel éjszaka. Arra a bizonyos reggelre egészen pontosan emlékszik. Körülbelül fél hatkor Wisköö kocsija megállt Pihlainen vityillója előtt, és Asko ugrott ki belőle. A kocsi szinte még meg se állt. Berohant a házba, Paul Wisköö pedig beállt a garázsba. Sem Asko, sem Paul Wisköö nem kártyázott a feleségek társaságában reggel ötkor. Mellesleg kutatgattam egy kicsit Paul Wisköö körül is, és ahogy már valószínűleg kitaláltad, nem ez az igazi neve. Mit gondolsz, hogy hívják a jó öreg Paul bácsit?

– Fogalmam sincs.

– Paul Larsson, alias Pepsi!

Irene érezte, hogy ismeri a nevet, de beletelt néhány másodpercbe, amíg rájött, honnan. Felkiáltott:

– Clark Olofsson régi barátja! A mindenségit! A bűnlajstroma olyan hosszú lehet, mint az út Kungsbackától idáig! Ha ő is benne van, akkor tuti, hogy narkó is van a dologban. Sok narkó!

– Bingó! Többször ült kábítószeres bűncselekményekért és rablásért. Pár évvel ezelőtt ugyanabban a börtönben volt, mint Asko. Jól kijöttek egymással, és összebarátkoztak. Egymás mellé is költöztek.

– És van is egy kis pénzük. Hatalmas, új házakban laknak az óceán partján Kungsbackában. Hivatalosan mivel foglalkoznak?

– Kocsikkal. Egy olyan cégnél dolgoznak, amely luxusautókat árul, újakat és régieket is.

– És sok pénzt lehet keresni használt luxusautókkal?

– Fogalmazzunk úgy, hogy inkább egy használt Porsche, mint egy semmilyen.

– Jó mondás. Akkor úgy kérdezem, felmerül a gyanú, hogy nagyobb a jövedelmük, mint amit használt autókkal lehet szerezni?

– Igen, és mindketten ültek már kábítószerrel kapcsolatos erőszakos bűncselekmények miatt. Az én elképzelésem az, hogy ezek a fickók üzleteltek Speedyvel. A pletykák szerint Speedy sikkasztott tőlük. Mivel Speedy jelentős díler volt, nyilván nem kevés pénzről van szó, a főnök pedig úgy döntött, megszabadul Speedytől, hogy példát statuáljon.

– Van elképzelésed, ki lehet a főnök?

– Fogalmam sincs. Úgy gondoltuk, körülnézünk egy kicsit Asko és Pepsi háza táján. Nem lesz könnyű feltérképezni azokat a köröket, ahol ezek a fickók mozognak, de a kábszeresek majd besegítenek. Ők már figyelik egy ideje az országba behozott luxusautókat. Erős a gyanúnk, hogy a kocsikban csempészik be a drogot. Belehegesztik vagy ilyesmi.

– És találtak már valamit?

– Van egy Jaguár, aminek, úgy tűnik, nincs gazdája. Hamis név alatt regisztrálták, és senki se olyan bolond, hogy keresse. A garázsban áll. Öt kiló heroin és kétszer annyi kokain volt benne.

– Akkor most sok dolgod lesz – mondta Irene.

– Hát, igen. Egyedül kell Londonba menned. De ígérd meg, hogy nem nyomozgatsz egyedül! Még nem ocsúdtunk fel a legutolsó külföldi utad következményeiből.

Tommy mosolygott a saját tréfáján, de Irene valahogy nem találta viccesnek a dolgot. A koppenhágai események óta már csaknem egy év telt el, de még mindig nem múlt el a rossz érzése.

Irene többször is rossz irányba fordult, pedig alig telt el néhány nap azóta, hogy Fredrikkel felkeresték Eva Möllert az erdő közepén. Amikor végre meglátta a megrongálódott tölgyfát, tudta, hogy most már jó utat követ. A nap elbújt a vastag felhők mögé, de amint Irene ideért erre a varázslatos dombtetőre, mégis kisütött. Megállt a kántor piros kocsija mellett, leállította a motort, és érezte a nap melegét.

A ház ebben a megvilágításban kivételesen gyönyörű volt, és Irene pontosan értette, miért hajlandó valaki kiköltözni ide. Ahogy először, most is megcsodálta a lélegzetelállító kilátást. Nyilván Eva Möller minden látogatója így tesz, amikor ideér: megáll, és gyönyörködik a látványban.

Amikor Irene elfordította tekintetét a csodálatos völgyről és a kék égről, meglátta az ajtóban álló Evát. A kántor barátságosan integetett, Irene odament hozzá.

– Annyira örülök, hogy ismét eljött! Jöjjön be! – mondta Eva, és az öröme igazán őszintének hatott.

Irene bement a hangulatos kis konyhába, és kigombolta a kabátját. Eva Möller azonban rászólt.

– Tartsa magán a kabátot. Kimegyünk. Ilyenkor nagyon kellemes a ház mellett. Segíthet hozni a holmikat.

Nem is várta meg a választ, odanyomta Irene kezébe a vaslábast és a tűzhely fölötti polcon álló üvegbotot. Ő maga egy fadobozt fogott meg, amelynek tartalmát Irene nem ismerte, mert le volt takarva egy kék terítővel. Irene csodálkozva követte a nőt. Mibe rángatták bele? Bár igazából most már mindegy, végig kell csinálni.

Eva odament a ház nyugati falához, ahol a nap legerősebben sütött ilyenkor délután. Letette a dobozt, és egy szépen vasalt kék terítőt tett az asztalra. Aztán rámutatott két fehér műanyag székre.

– Üljünk le, és beszélgessünk. Tegyük le addig a holmikat.

Irene engedelmeskedett, és leült az egyik párna nélküli székre, ami még farmeron keresztül is elég hidegnek tűnt, Eva pedig kecsesen elhelyezkedett a másikban.

– Tudom, hogy azt gondolja, őrültséget csinálunk, pedig ez tényleg nagyon egyszerű varázslás – kezdte Eva.

Irene nem válaszolt, mert nem tudta, mit is mondjon.

– Hétköznapi varázslásra bárki képes, de amit mi fogunk csinálni, ahhoz sokkal többre van szükség. Egy halott ember legmélyebb titkait próbáljuk kifürkészni. Lehetséges, hogy nem történik semmi, de egy próbát megér.

Eva mosolygott, és izgatottan csillogott a szeme. Semmiképp sem hasonlított arra a boszorkányra, aminek képzelte magát. Eva kis beszéde felnyitotta Irene szemét: most már nem félt, inkább kíváncsi volt.

– Először teremtenünk kell egy szent teret, de nem is kívánhatnánk jobbat, mint a Földanya megszentelt templomát.

A kántor kinyújtotta a kezét, és söprögető mozdulatokat tett, mintha kijelölné a körülöttük lévő természet határait. Irene elismerte, hogy nagyon szép ez a hely, különösen, hogy a fák és a bokrok lassan zöldbe borultak a ház körül. A házfal mellett kellemes meleg volt. Egy lelkes méhecske döngicsélt az eresz alatt, nyilvánvalóan alkalmas lakhelyet keresett magának a nyári hónapokra. Irene nyugalmat érzett. Hirtelen felötlött benne az elpusztult szomszéd macska, Felix képe. Furcsa volt, mert igazából nem látta a döglött állatot. Nyilván tett valamilyen mozdulatot, mert Eva Möller megszólalt:

– Valami nyomasztja magát. Mondja el, mi az, és megszabadul tőle. Ha engedi, hogy magában maradjon, az hat a meditálására, és ki fog zökkenteni minket. Minden energiára szükségünk van – tette hozzá.

Irene legnagyobb meglepetésére mesélni kezdett a macskáról, és beszélt a szomszédok nyomasztó bánatáról is. Elárulta Evának, hogy szerezni akar nekik egy másik cicát. Eva nézte őt néhány pillanatig, majd felállt, és bement a házba.

Pár perc múlva visszatért, és mosolyogva közölte:

– El van intézve. Hazafelé megkapja a macskát.

Irene egy pillanatig kényelmetlenül érezte magát. De aztán a gyomrában lévő csomó engedett. Nem is észlelte, hogy ott volt, csak most, hogy eltűnt. Könnyebben lélegzett, mélyet sóhajtott, és félig öntudatlanul megállapította magában, hogy készen áll a mukusóra, vagyis a meditálásra.

– Van itt egy kör agate kőből – mondta Eva. – Ha belépünk a körbe, nem hagyhatjuk el, csak, ha már mindennel végeztünk. Különben gyengíti az erőt.

Irene bólintott.

– Jól van. Beteszem az asztalt a körbe, hogy legyen oltárunk.

Eva felemelte az asztalt, néhány méterrel arrébb vitte, majd újra letette. Aztán kisimította a terítőt, hátralépett néhány lépést, mintha azt akarná ellenőrizni, hogy minden rendben van-e az oltárral. Amikor Irene felállt, látta, hogy a fűben kirajzolódik a kövekből kirakott kör. A közepén egy hatalmas, lapos kő hevert.

– Megfogom az eszközeimet, és mindegyikről elmondom, mire való. Utána behozom őket a körbe. Ha tudja, mik ezek és mi a céljuk, később nem zavarják a koncentrálásban.

Eva lehajolt, és felvette az üvegbotot. Felemelte a nap felé. A tetejéről a szélrózsa minden irányába szétáradtak a napsugarak.

– Ez természetesen a varázsbot. A tüzet jelképezi. A tűz jelenti a szenvedélyt, az akaratot, a változást, a megtisztulást és a szexualitást. A naphoz tartozik.

Azzal óvatosan letette a botot az asztalra. Következtek a kétélű kések. Az éles pengéken megcsillant a napfény. Eva felemelte a legnagyobbat közülük.

– Ez az én atamém, a megszentelt késem. A levegő eszköze. Élőlényt nem lehet vele bántani, de nagyon éles. Az energiát mozgatjuk és irányítjuk vele. Amikor növényeket vágok, ezt a csontnyelű, régi kést használom. Az is nagyon éles. Sosem vágok az ataméval.

Eva megfordult, és odalibegett az asztalhoz. Amikor visszajött, egy fényes sárga selyembe csavart tárgyat vett elő. Abban volt az a gyönyörű aranykehely, amit Irene első alkalommal a polcon látott.

– A kehely. A víz erejének és a nyugatnak a szimbóluma. Ezért választottam a ház nyugati falát. A kehely segít majd a látásban.

A másik kezével felemelte a kis háromlábú vaskannát.

– A kanna a lélek eszköze, nem jelképez semmilyen elemet. Az örökkévalóságba visz minket, és megadja Isten jelenlétét. Mélyíti a transzot.

Irene ismét úgy érezte, hogy a kántor kicsit bolondabb a kelleténél, de azt is el kellett ismernie,

hogy lenyűgöző személyisége van. Eva valóban hitt benne, hogy varázsolni fog.

A kántor felemelt egy dobozos gyümölcslét, egy kis tányér süteményt és az üvegből készült papírnehezéket, amelyben a pentagram volt.

– A pentagram a föld eszköze. Minden földi élet szimbóluma. Nagyon erős, ezért is szeretik a sátánisták annyira használni.

Odament az oltárhoz, és intett Irenének is. Irene kényelmetlenül érezte magát, de úgy döntött, ha már belekezdett, végigcsinálja. Fennállt a lehetősége, hogy Eva Möller tud valamit Sten Schytteliusról, amit a hókuszpókusz közben esetleg elmond. Mit meg nem tesz a rendőr, hogy az igazság kiderüljön?! Irene vágott egy grimaszt, majd megadóan belépett a körbe.

Eva ránézett és dúdolni kezdett egy dallamot. Gyönyörű dal volt, és a felügyelő békességet érzett. Eva időnként megrázta a nyakában lévő kis harangot. A halk hang inkább csak egy érzés volt, mégis hozzájárult ahhoz az emelkedett hangulathoz, amelybe Irene került. Eva dudorászva odasétált az asztalhoz, és felemelte az üvegpálcát. Lassan elindult körbe-körbe a kavicskör belsejében, és a pálca hegyét a kövek felé tartotta. Amikor körbeért, megállt, és felemelte a pálcát. A hegyéből éles fénysugár tört elő, és elvakította Irenét, aki önkéntelenül behunyta a szemét, és leroskadt a földre.

Amikor kinyitotta a szemét, látta, hogy Eva már a kétélű kést tartja a kezében, amit ataménak nevezett. A kántor kitárt karokkal állt, arcát a ház felé fordította. Aztán elfordult egy negyed fordulatot, és már az erdő

felé nézett. Egy újabb fordulat után Irene rájött, hogy a négy égtájat köszönti. Egész idő alatt hallani lehetett halk dúdolását, néha pedig egy-egy szó is felsejlett.

Eva egyszer csak mindent abbahagyott, és a nap felé fordította az arcát. Hangosan, érthetően kezdett beszélni:

– Földanya. A négy bennünk létező, lelkünket megvidámító elem és a négy égtáj által szólítalak téged. Légy áldott, üdvözöllek.

Csend volt és teljes nyugalom. Még a szellő se fújdogált. Melegebb lett, és Irene érezte a kellemes melegséget a szemhéjain.

Eva kinyitotta a gyümölcsleves dobozt, és kiöntötte a vérvörös italt az üvegkehelybe. Aztán elővett egy fényképet a teáskanna alól, és letette az asztalra. Odafordult Irenéhez, és suttogva közölte:

– Most transzba kerülünk. Sten képét odatettem az asztalra. Egy újságból vágtam ki. Stenre fogunk koncentrálni, és kérjük az Istennőt, hogy segítsen nekünk. Reméljük, kitaláljuk a legmélyebb titkot.

Azzal újra az oltár felé fordult, letette az újságkivágást az asztal közepére, és ráhelyezte a csillogó vörös folyadékkal teli kelyhet. Felemelte a kezét, és elénekelt egy rövid invokációt, majd megragadta az atamét, a homlokához szorította. Csukott szemmel mozdulatlanságba merevedett, hagyta, hogy alámerüljön a tudatalattijába.

Irene még soha nem tudott ilyen gyorsan mukusóba kerülni. A testét átjárta valamiféle kellemes melegség és békesség, és pehelykönnyűnek érezte magát. A gondolatai között gyönyörű, színes szappanbuborékok

lebegtek az éterben, és érezte, hogy valami a Fény felé húzza. Amikor már csaknem ott volt, megpróbált Sten Schytteliusra gondolni.

A változás fokozatosan állt be, először észre sem vett semmit. Egy kis idő múlva rájött, hogy távolodik a Fénytől. Hirtelen érezte, hogy fázik, és megpróbálta összébb húzni magán a dzsekijét. Nem sikerült. Mélyen volt. A végtagjai elnehezedtek és nem engedelmeskedtek. Sötét köd borította be a Fényt. Hangot hallott, amely azt mondta: „Keikoku! Mate!” A japán harcművészetekben használt kifejezések arra figyelmeztették, hogy álljon meg. Veszélyt érzett. Ki kellett szabadulnia a transzból. Valami nagyon rossz irányba haladt.

Hatalmas akaraterővel megpróbált kiszabadulni, és elindulni a tudatos lét felé. Amikor végül nagy nehezen kinyitotta a szemét, Evát pillantotta meg az oltárnál.

Minden olyan gyorsan történt. Később nem is volt biztos benne, mit látott valójában. Talán még mindig transzban volt.

A nap a felhők mögé bújt, és megerősödött a szél. Eva a kehelybe bámult, a szemében rettegés ült, csak nyöszörögni tudott. Irene figyelte őt, és azt látta, hogy a nő egyszer csak elemelkedett a talajról, és néhány centiméter magasságban lebegett a föld fölött. Aztán hanyatt esett, és a fejét beverte a ház kőalapjába. Végül ott hevert a ház mellett mozdulatlanul.

Irene azonnal feleszmélt és talpra ugrott. Odarohant Evához, és kitapintotta a pulzusát. A nő szíve rendesen vert, a légzése is normálisnak tűnt. Irene megkönnyebbülve látta, hogy a kántor szemhéjai

megrezdülnek. Amikor Eva kinyitotta a szemét, a tekintete ködös volt.

– Mi… mi történt? – kérdezte.

Mielőtt Irene válaszolhatott volna, Eva felkiáltott.

– Maga a Sátán!

Irene rátette a tenyerét a nő homlokára, és azt mondta neki, hogy feküdjön nyugodtan. Talán agyrázkódást szenvedett. Óvatosan kitapogatta a koponyája hátsó részét, kezével egy óriási puklit érzett. Eva megpróbált felállni, és Irene látta, hogy egész testében reszket. Felsegítette a kántort, odavezette a lépcsőhöz, majd betámogatta a kis nappaliba, ami a konyha mögött volt. Eva lefeküdt a kényelmesnek tűnő kanapéra.

Irene körülnézett. A helyiségben jól megfértek egymás mellett a régi és az új bútorok. Semmi sem utalt arra, hogy egy boszorkány lakik a házban, habár az asztalon fekvő tarot kártya és az ablakpárkányon álló kristályok kelthettek némi gyanút.

– Behozom a holmikat. Úgy néz ki, bármikor eleredhet az eső – mondta Irene.

Eva bólintott, majd lehunyta a szemét. Látszott, hogy teljesen kimerült.

Amikor Irene visszatért a dobozzal a kezében, a kántor már a kanapén üldögélt. Az ablakon bámult kifelé, amelyen már elindultak lefelé az első esőcseppek.

– Mi történt? – kérdezte ismét. – Emlékszem, egy arcot láttam a kehelyben, és rettenetesen megijedtem. Aztán minden elsötétült… De arra tisztán emlékszem, hogy a gonosz volt jelen.

Odafordult Ireséhez. A rendőrnő döbbenten hallotta saját, dadogó hangját, amikor magyarázkodni kezdett.

– Én... én is mély transzban voltam... talán nem is voltam teljesen éber még... – mondta, és megpróbálta körülírni, amit látott. Eva kék szemébe visszatért a korábban látott magabiztosság.

– Nem akarja elhinni, amit látott – mondta incselkedve. – Nem számít. Valami fontosra mégis csak rájöttünk.

– Mire?

– Stenben volt valami sötétség. Valamiféle gonosz.

Eva óvatosan megtapogatta a puklit a tarkóján.

– Tudna esetleg hozni egy hideg üveget a hűtőből? Fagyasztanom kell ezt a dudort.

Irene kiment a konyhába, és kivett egy üveget a hűtőszekrényből. Amikor átadta a palackot Evának, megkérdezte:

– Mire gondol?

– Akárhol is van most Sten, az biztos, hogy nem a mennyekben sétálgat – jegyezte meg a kántor.

– Úgy érti, hogy a pokolban van?

– Nem. Nincs olyan hely, hogy pokol. Tudja, mi az a pokol? – kérdezte Eva, és figyelmesen Irenére nézett.

– Nem.

– Az, hogy mindenhez késő van. Nem változtathat meg semmit, és nem tehet jobbá semmit az ember. Amilyen életedben voltál, ugyanaz az ember leszel halálod után is. Semmit sem lehet megváltoztatni, amit tettél vagy mondtál, és ez még halálod után is sokáig hatással van azokra az emberekre, akiket ismertél, vagy akikhez közel álltál. Generációkon, talán évszázadokon

át… igen, talán örökké. Minden vallás békét és bűnbocsánatot kínál a halál utánra. Az igazság az, hogy önmagunktól nincs megváltás.

Eltartott egy ideig, amíg a kántor szavainak értelme átjárta Irene elméjét. Eva letette az üveget az asztalra.

– Most pedig elmegyünk a kiscicáért.

Irene vezette a kocsit a gidres-gödrös, nedves úton. Eva mutatta az irányt. A kántor barátainak volt egy macskájuk, amely szokatlanul korán lett vemhes ezen a tavaszon. A kiscicák még nem voltak elég nagyok ahhoz, hogy elválasszák őket, de már önállóan ettek. Mivel a leendő gazdái elég tapasztaltak, ez valószínűleg nem okoz majd problémát.

– Itt laknak – mondta Eva egy apró tanyára mutatva. Irene lehajtott a bekötőútra, és sajnálkozva gondolt a lengéscsillapítóira. Leparkolt a kavicsos beállón, Eva pedig kiugrott az autóból, és meg sem kérdezte Irenét, jön-e vele.

Minden tiszta és rendezett volt a tanyán. A főépületet fehérre festették, ellentétben a piros melléképületekkel és a pajtával. A virágágyakat nemrég ásták fel, készen álltak a palántázásra.

Kis idő múlva Eva futva közeledett az esőben. Egy dobozt tartott a kezében. Irene kinyitotta neki az ajtót, hogy gyorsan beszállhasson. Amikor a kántor az ölébe tette a cipősdobozt, Irene látta, hogy a tetejébe lyukakat fúrtak. Eva résnyire nyitotta a dobozt, és halkan azt mondta:

– Hát nem aranyos? Feliciának hívják. Ne felejtse el megmondani annak a családnak, hogy semmiképp nem változtathatják meg a nevét.

Irene megpillantotta az apró, barackszínű szőrgombolyagot, amely egy kis flanelrongyban gubbasztott.

– Felicia – ismételte, hogy el ne felejtse.

Felicia egész úton nyugodtan aludt a dobozában. Amint Irene bekanyarodott a Fiskebäckvägenre, elállt az eső. A lemenő nap utolsó erejével még kikandikált a sötét felhők mögül, és vörösre festette az ég alját. Káprázatos színkavalkád volt.

Irene leparkolt, majd egyenesen Bernhögék ajtajához ment és becsöngetett. Margit Bernhög a második csengetés után résnyire nyitotta az ajtót. Irene megpróbálta természetes hangon előadni a jó előre begyakorolt mondatokat.

– Jó napot, Margit! Nem tudom, gondját tudnák-e viselni a kis Feliciának. Az egyik barátom kért meg rá, hogy keressek neki egy macskakedvelő gazdát, máskülönben el kellett volna altatniuk, és az nagyon szomorú lett volna.

Margit Bernhög megrezzent az utolsó mondatnál, és nagy szemeket meresztett Irenére. Lassan lenézett a dobozra, Irene pedig kinyitotta a fedelet. Ebben a pillanatban Felicia felébredt. Kinyújtóztatta apró, szőrös kis testét, és kidugta rózsaszín nyelvecskéjét. Margit óvatosan kivette az álmos kis jószágot a dobozból, és belefúrta az arcát a puha szőrcsomóba.

– Milyen édes… a kis Felicia… köszönöm – motyogta, de nem nézett Irenére.

Teljesen beleszerelmesedett a barackszínű gombolyagba. Aztán Felicia megfordult, és égszínkék szemét Irenére emelte.

Tizenegyedik fejezet

– Rebecka körül valami nagyon nem stimmel – mondta Andersson főfelügyelő, aki nem örült neki, hogy Irene londoni útját el kell halasztani. – Az a pasas eltökélte, hogy késlelteti a kihallgatását – vonta le mérgesen a következtetést.

Körbe-körbejárkált az irodában, és megpróbált akkorákat lépni, amekkorát csak tömzsi lábai engedtek. Irene egy széken ült, és várta, hogy elüljön a vihar. Andersson megállt az ablak előtt, és úgy tett, mint aki a koszos üvegen keresztül gyönyörködik a kilátásban. Aztán néhányszor nagyot sóhajtott, megfordult és Irenére nézett.

– Megértem, hogy nagy megrázkódtatás érte, amikor megtudta a hírt, ez nem is meglepő. De akkor is beszélnünk kell vele, mégpedig személyesen. A saját biztonságáról is szó van! Fogalmunk sincs a gyilkosságok indítékáról, csak azok az átkozott sátánista pentagramok vannak!

Irene éppen ki akarta javítani a főnökét arról, mit jelképeznek valójában a szimbólumok, de még idejében észhez tért. Úgysem tudná soha megértetni senkivel, mi történt valójában Eva Möllner kertjében. Az igazat megvallva, ő maga sem értette egészen pontosan.

A főfelügyelőnek nem tűnt fel különösebben az, hogy Irene hallgat. Folytatta a monológját:

– Eljöhet Svédországba a temetésre biztonságban, vagy védelmet kell neki biztosítanunk? Semmit sem

tudunk az ég adta világon! Csak van valami elképzelése arról, ki tehette ezt és miért?!

Irene bólintott, majd felállt.

– Egyetértek. Újra felhívom Glen Thomsent, és megkérdezem, mi a helyzet.

– Azt mondja, nem tud beszélni róla. Próbálkoztam már, de azonnal zokogni kezdett.

Glen Thomsen nyomozónak mély hangja volt, Irene megpróbálta elképzelni, hogy nézhet ki.

– Megértem, hogy egyre nagyobb nyomás alatt vannak, ahogy fogalmazott, nincs még indítékuk. És az a sátánista mese tényleg igaz? Írtak valamit az újságok... A maguk gyilkosai igen különösek, még angol mérce szerint is.

– Igen. Az áldozatok vérével rajzoltak szimbólumokat két számítógép monitorára.

– Tehát akkor igazat írtak az újságok. Amikor utoljára találkoztam Rebeckával, megkérdeztem, félt-e a családja a sátánistáktól, de csak rázta a fejét, aztán sírni kezdett. Nagyon nehéz beszélgetni vele...

– Természetesen nagy megrázkódtatás érte – kezdte Irene, de Thomsen félbeszakította.

– Igaz, de már előtte sem volt túl jól – pszichológiai értelemben.

– Valóban?

– Igen. Dr. Fischer azt mondja, szeptember óta kezeli depresszióval.

Tehát Rebeckának már korábban is voltak pszichológiai problémái. A bátyja is betegállományban volt ősszel a válása után, vagyis mindenki azt hitte,

hogy a válás miatt volt. Lehet, hogy egészen más volt az oka? Glen Thomsen hangja félbeszakította Irene gondolatait.

– Talán mint honfitársa, maga könnyebben szót érthet vele.

– Hamarosan kénytelen leszek megpróbálkozni vele. Muszáj lesz megpróbálnom, teljesen elakadtunk a nyomozással. Nincs indíték. Még mindig nem tudjuk, hogy Rebecka is veszélyben van-e vagy sem.

– Azt mondja, senki sem fenyegette meg a családot, de talán ez nem is igaz. Van egy olyan érzésem, hogy titkol valamit. Csak megérzés, de lehet benne valami.

„Rebecka hasonlít az apjára.” „Stennek titkolt mélységei voltak”... Eva Möller szavai ötlöttek fel Irenében.

– Szükségem van néhány napra, hogy felkészítsem Dr. Fischert és Rebeckát – folytatta Thomsen. – Meg kell értenie, hogy muszáj lesz beszélnie magával. Ha minden kötél szakad, a kórházban fogjuk kikérdezni.

– Nagyon hálás vagyok a segítségéért – mondta Irene, és komolyan is gondolta.

– Szívesen. Lássuk csak... ma kedd van. Ha csütörtökön jönne, és itt aludna egy éjszakát, akkor két napunk lenne arra, hogy jussunk valamire. Annak elégnek kell lennie.

Irene némi csalódást érzett. Szeretett volna hosszabban maradni, de végül is nem nyaralni készült.

– A nővéremnek van egy nagyon kellemes kis hotelja Bayswaterben. Foglalok magának egy szobát csütörtök éjszakára. Szóljon, ha lefoglalta a járatot, én

pedig kimegyek a reptérre önért. Ne felejtse el azt is megnézni, melyik repülőtérre érkezik a gépe.

– Köszönöm – válaszolta Irene.

Irene a csütörtök reggeli gépre vett jegyet, amely hét órakor indult. A barátságos telefonos kisasszony szerint ez a járat a Heathrow-n landol. Irene úgy döntött, pénteken minél később igyekszik visszajönni Göteborgba, így talán lesz egy kis esélye körülnézni Londonban, persze csak akkor, ha a Rebeckával folytatott megbeszélés nem nyúlik túlságosan hosszúra.

Nagyot sóhajtott, és rápillantott az asztalán tornyosuló papírhegyre. Bár minden lehetséges pillanatban megpróbált dolgozni az adminisztración, a kupac mégis napról napra nőtt. Lehet, hogy a papír képes szaporodni? Sötét gondolatai szertefoszlottak, amikor Svante Malm vidám ábrázata jelent meg az ajtónyílásban.

– Szia! Gondoltam, beadom a könyvet, amit Jacob Schytteliusnál találtunk.

Belépett az irodába, és letette Anton LaVey könyvét az asztalra. *A Sátán egyháza*. Irene legszívesebben kihajította volna az ablakon.

„Kerüld azt, ami a gonosztól származik”, hallotta Eva Möller szavait.

– A könyvben nagyon sok ujjlenyomat van Jacobtól. Kívül van néhány azonosíthatatlan is, de ezek nyilván a könyvesbolt dolgozóitól származnak. Jacob aláhúzott benne ezt-azt, és néhány megjegyzést is írt a margóra.

– Te olvastad?

– Átnéztem. Nem volt időm rendesen elolvasni, de majd újra elkérem. Elég érdekesnek tűnik.

– Miért gondolod?

Svante lassan beszélt.

– Valószínűleg azért, mert sok olyan ügyben nyomoztam, amely sátánistákkal volt kapcsolatban. Először nem érti az ember, hogyan tud valaki ennyire hinni a sátánista rituálékban és imákban, aztán valahogy kezd érdekessé válni az egész, az ember akarata ellenére is. A kérdés az, mitől zakkannak meg az emberek.

– Na, és mitől zakkannak meg az emberek?

– A hatalomtól. Hatalmat akarnak mások felett, és hatalmat ahhoz, hogy elfogadják magukat. LaVey szerint semmi sem korlátoz minket annyira, mint saját magunk és a saját tudatunk. Aztán egyszer csak rádöbbenünk, hogy senki sem hozhat döntéseket a fejünk felett, és senki sem ítélheti meg a cselekedeteinket. Szabadon gondoskodhatunk a szükségleteinkről és magunkról. Amíg az ember személy szerint jól érzi magát, mindent lehet.

– Mindent?

– Mindent. Nem véletlen, hogy főként az Egyesült Államokban voltak olyan esetek, amelyekben kisgyerekeket drogoztak be és használtak fel szexuális rituálék során. A sátánizmus engedélyt ad az embereknek arra, hogy kiéljék rejtett, tiltott vágyaikat. A sátánista templomokban a legtöbb rituálé csoportos szexuális aktussal fejeződik be, amibe van, hogy állatokat is bevonnak. Azt is tudjuk, hogy a fekete mágia során feláldozhatnak állatokat, bár a

legfontosabb áldozat kétségkívül az ember. Erre is volt példa, igaz, nem túl gyakran.

Irene elgondolkodott azon, amit Svantétól hallott.

– Mondhatjuk, hogy a Sátán ugyanazt a szerepet tölti be, mint számunkra Isten?

Svante megint bizonytalannak tűnt.

– Nem igazán. Amennyire én látom, azért tartják a szeánszaikat, hogy megszerezzenek valamennyit az ördög hatalmából. Ez az a hatalom, amely felszabadítja az embert a neveltetése és a vallási hagyományrendszer kötelékei alól. Szabadon engedik magukban a gonoszt. Isten alakja a különböző vallásokban általában törvényteremtő szerepet kap, ő mondja meg, mit szabad és mit nem. A sátánizmussal nem így van, ott el kell fogadnod magad, mert a Gonosz megadja hozzá az erőt.

Irene undorodva nézett az asztalán heverő könyvre.

– Az „én” a titkos szó.

Svante bólintott.

– És a vágyak teljes kielégítése. Szinte minden bűncselekményben ott látom a sátánista vonásokat.

Irenét megdöbbentették Svante utolsó szavai. Amikor összeszedte magát, zavartan azt kérdezte.

– Mi…? Mit értesz ez alatt? Sátán a bűncselekményekben? Hogy érted ezt?

– A legtöbb bűncselekménynek az a lényege, hogy valaki vagy valakik ki akarják elégíteni a szükségleteiket. Pénzt, szexet, hatalmat akarnak, vagy a dühüket akarják levezetni. Az a pasas, aki a sorban állt a kocsma előtt, és akit nem engedtek be, egyszer csak előhúzott egy kést, és leszúrta a kidobóembert.

Talán őt is az ördög inspirálta, aki ott lakik mindnyájunkban.

– Hagyd abba. Ezekben az esetekben mindig drog is van a dologban. Az ember nem szúr le csak úgy valakit azért, mert nem engedik be valahova. És ha még ezt is az ördög nyakába akarjuk varrni…

Irene lenyelte a dühös szóáradat folytatását, amikor látta, hogy Svante mosolyogva néz rá.

– Hát, lehet, hogy némelyikünkbe több sátáni jutott, mint másokba – mondta, majd sarkon fordult, intett Irenének, és kiment.

Irene sokáig ült mozdulatlanul az asztalánál.

Miért olvasta ezt Jacob Schyttelius? Többet szeretett volna megtudni a sátánizmus követőiről, vagy valami egészen másról van szó? És vajon miért rejtette el a könyvet? Lehet, hogy az apja elől dugta el?

A kérdés az, van-e valami köze a sátánizmusnak a hármas gyilkossághoz.

Az egyetlen ember, aki erre választ adhatna, egy pszichiátrián fekszik Londonban.

Andersson főfelügyelő hangulata nem volt éppen a legjobb, amikor Yvonne Stridner professzor ajtaja felé közeledett. Legnagyobb megkönnyebbülésére épp égett a sárga lámpa, ami azt jelentette, hogy várakoznia kellett. Amikor már éppen el akart menni, a lámpa kialudt. Nehéz szívvel lépett közelebb, majd megnyomta a látogatók számára elhelyezett csengő gombját. Amikor szinte azonnal felvillant a zöld lámpa, vett egy mély levegőt, és benyitott.

A patológia vezetője zsúfolt irodájában ült. Dior szemüvege az orrára csúszott, és a professzor ezúttal szokatlanul feszültnek tűnt. Az arcán árulkodó piros foltok is bizonyították ezt.

– Andersson? Egyszer legalább hasznát veszem. Mit csinál az ember, ha lefagy a számítógépe? Nem tudok dolgozni az előadásomon! – mondta mérgesen, majd rácsapott az IBM komputer tetejére.

– Én... nem nagyon értek a számítógépekhez – dadogta Andersson.

– Miért, nem használnak ilyesmit a rendőrségen? – bámult rá Stridner, amitől a főfelügyelő máris úgy érezte, mintha összement volna. Ha ez a nő a közelében volt, mindig úgy érezte magát, mint egy szorongó iskolás fiú vagy mint egy komplett idióta.

– De... persze... – motyogta, és hallotta, milyen szánalmas a hangja.

Stridner összeszorította a száját, és motyogott valamit a technológiai újításokat nem kedvelő középvezetőkről.

Andersson mérges lett, és kimérten folytatta a beszélgetést:

– Nem azért jöttem, hogy számítógépeket javítsak. Szeretném tudni, kiderült-e a vizsgálatokból, mikor történt a három gyilkosság.

Stridner hidegen tekintett rá, majd szarkasztikus stílusban válaszolt:

– Ha működne a gépem, talán meg is tudnám nézni.

Vissza a kezdetekhez. Andersson ránézett a tűzvörös hajú patológusra. Lemondóan sóhajtott, majd

megfordult, és menni készült. Stridner hangja megállította.

– De használhatom a másik gépet.

Tűsarkú cipőjében válaszra sem várva elcsattogott Andersson mellett, és eltűnt a folyosón.

Andersson leroskadt egy kényelmetlen székre, melynek az ülése műanyagból készült, és nagyon hepehupás volt. A főfelügyelőnek volt egy olyan sejtése, hogy aki leült erre a székre, előbb-utóbb ideges lett. Saját tapasztalatból is tudta, milyen gyorsan izzadni kezd az ember egy műanyag borítású széken, mindegy, hogy orvostanhallgatókról vagy rendőrtisztekről van szó. Stridner professzor közelében mindenki izzadni kezd, szőtte tovább nyomasztó gondolatait Andersson.

Amikor a professzor magas sarkú cipőjének kopogása felhangzott a folyosón, a főfelügyelő felkészült a következő csörtére. Stridner máris beviharzott az irodájába, és odalépett áramvonalasra tervezett forgószékéhez, amit bordó bőr borított. Nem is szék ez, inkább masszázsfotel, jegyezte meg magában Andersson irigykedve, miközben próbált valamennyire kényelmesen elhelyezkedni saját helyén.

Stridner megigazította a szemüvegét, majd lepillantott a kezében lévő papírlapra. Onnan olvasta fel a vizsgálatok eredményét:

– Jacob Schyttelius gyomrában félig emésztett hot dog és krumplipüré volt. Narancsitalt ivott hozzá. Utoljára körülbelül hat órakor evett. Ez megegyezik a maguk információival?

Stridner a szemüvege fölül pillantott Anderssonra.

– Igen. A Södra vägeni hot dog árus jelentkezett nálunk. Emlékszik Jacobra, úgy tűnik, Schyttelius gyakran vásárolt nála, és mindig hat körül érkezett. Az árus arra is emlékszik, hogy hétfő volt, mert másnap hátfájás miatt otthon maradt. Egy férfiruhabolt tulajdonosa is telefonált. Jacob nála is megfordult hétfőn este zárás előtt.

A főfelügyelő dühös lett magára, amiért ilyen szószátyár módon magyarázkodik, és igyekszik bebizonyítani Stridnernek, hogy ő is tud ezt-azt. Egy egyszerű „igen” bőven elég lett volna.

Stridner bólintott, és ismét a papírba pillantott.

– Akkor a gyilkosság időpontját tizenegy és fél tizenkettő közé teszem. Ennél közelebbről nem tudom megmondani, mivel nem tudjuk pontosan, mikor ette meg azt a hot dogot. Ami a szülők gyomortartalmát illeti, még ennél is bizonytalanabb a helyzet. Nem tudjuk, mikor vacsoráztak, csak azt, hogy lazacot és zöldborsót ettek. Az emésztés előrehaladtát figyelembe véve valószínűleg hat órával a halál beállta előtt fogyasztottak ételt utoljára. Ami az italokat illeti…

Stridner megint élesen Anderssonra nézett. A főfelügyelő önkéntelenül behúzta a hasát, amely kidudorodott az öve fölött.

– Elsa Schyttelius kávét és vizet ivott, Sten Schyttelius pedig sört és whiskyt. A véralkoholszintje egy egész egy tized volt. Ez magasnak számít, de nem nagyon magasnak. A máj állapotából ítélve a férfi régóta rendszeresen fogyasztott nagy mennyiségű alkoholt.

– Alkoholista volt?

Stridner elgondolkodott.

– Alkoholista? Inkább azt mondanám, keményen ivott. A vércukorszint szintén egy kissé magasabb volt a normálisnál, és túlsúlyos is volt.

A professzor ismét jelentőségteljesen nézett Anderssonra, aki nagyon szerette volna megkérdezni, milyen értéket mért Stridner a lelkész vérében, de aztán ellenállt a kísértésnek. Amikor Stridner kioktatta az embert, az volt a legrémesebb. Inkább így folytatta:

– Lenyomoztunk egy mobilhívást a paplakból Jacob Schyttelius telefonjára. Hat óra harminckét perckor hívták. A gyilkosság éjszakáján ez az utolsó hívás, amit a lelkészéktől kezdeményeztek, vagy ami oda futott be. Lehet, hogy valamelyik szülő azért hívta Jacobot, hogy megtudja, átmegy-e hozzájuk vacsorázni. Ha a feltételezésem helyes, az azt jelenti, hogy a házaspár valamivel hat negyvenöt után vacsorázott. Ami arra enged következtetni, hogy háromnegyed egy körül ölték meg őket, plusz-mínusz tizenöt perc, de inkább egy óra.

Stridner bólintott.

– Lehetséges – mondta kurtán, majd levette a szemüvegét, és finoman a fogához kocogtatta a keretet. – Gyakorlatilag kivégezték őket.

Andersson folytatta a gondolatmenetét.

– Az a sátánista hókuszpókusz, a csillag meg a vér… valaki azt akarta elérni, hogy rituális gyilkosságra gondoljunk, de szerintem egyáltalán nem erről van szó. Úgy értem, nincsenek más jelek, amik ezt bizonyítanák.

– Nem. Itt nem rituális gyilkossággal állunk szemben – mondta Stridner.

– Látott már sátánista áldozatot? – kockáztatta meg a kérdést Andersson.

– Igen. Egyet. A lila gyilkosságnál. Akkor kerültem ide a patológiára. Ismeri az esetet?

– Igen. Emlékszem rá, bár nem vettem részt a nyomozásban.

– Akkor nem kell elmondanom a részleteket. A férfit átvágott torokkal találták meg a lakásában, és ez még nem minden. Valaki egy pentagramot vágott bele a hasába. Nem nagyon mélyen, de eléggé vérzett. A férfi még életben volt, miközben ezt tették vele.

– Lehetséges, hogy saját magának csinálta? – kérdezte a főfelügyelő.

– Nem. Alapos munka volt, minden részlet szimmetrikusan helyezkedett el. Önmagának nem tudta volna ilyen pontosan elkészíteni a rajzot. Még akkor sem, ha tükör előtt áll. Azonkívül elég erősen be volt drogozva.

– Milyen drogot használt?

– LSD-t, ami elég jellemző a sátánista rituálék résztvevőire. Néhány évvel később egy philadelphiai konferencián alkalmam volt megvitatni az esetet egy kollégával. Neki három hasonló esete is volt. Nagyon érdekes! Az egyikben két kisgyerek és egy tinédzser lány…

Stridner elhallgatott.

– De térjünk vissza a lila gyilkosságra. Tehát a férfi LSD-t szedett, vagy valaki erőszakkal adta be neki. Emiatt valószínűleg nem nagyon érzett semmit,

miközben a szimbólumot rámetszették a hasára. Utána elvágták a torkát, de találtunk még rajta öt szúrt sebet is. Ezekkel kapcsolatban az volt az érdekes, hogy ugyanazt a kést használták mind az öt alkalommal, de nem ugyanaz a személy szúrt.

Andersson meglepve nézett fel. Ez utóbbi információ új volt számára.

– Erről akkoriban nem hallottam. Végül is nem az én esetem volt, de az ember azt gondolná, mégis csak hallani kellett volna egy ilyen fontos információról, ha másképp nem, hát pletyka szinten…

– Úgy döntöttünk, nem nagyon tesszük közzé a hírt. Azért, mert nem volt elegendő bizonyíték az alátámasztására. Inkább csak hipotézisnek nevezném.

– És mire alapozták?

– Amikor a pentagram készült, a férfi még élt. Amikor elvágták a torkát, akkor is. Nagyon gyorsan elvérzett ugyanis. A testén lévő szúrásnyomok másmilyenek voltak. Kettő közülük csupán egy centiméter mély volt, ezek a mellkas két oldalán helyezkedtek el. Egy a szívén hatolt át, és önmagában halálos lett volna, akárcsak a negyedik szúrás, amely a máját perforálta. Az utolsó különös módon a szeméremcsont fölött volt, kissé a húgyhólyag irányába. Egyik seb sem vérzett túlságosan, ami azt jelenti, hogy a férfi már egy ideje halott volt, amikor összeszurkálták.

– Úgy rémlik, szexuális aktus nyomait is felfedezték.

– Igen. Hüvelyváladékot találtunk a péniszen, és spermát a végbélnyílásban. Tehát legalább egy nővel és egy férfival közösült. Ha ma történt volna az eset, ott

lenne a DNS-vizsgálat lehetősége, de akkoriban ez még nem állt a rendelkezésünkre.

Stridner elhallgatott.

– Elég jól emlékszik az esetre – mondta Andersson.

A professzor hűvösen válaszolt.

– Igen. Olyan ügy volt, ami sokáig kísérti az embert. Különleges.

Gépies mozdulattal feltette a szemüvegét, és belenézett a papírjaiba.

– Azért kezdtem erről az esetről beszélni, mert a Schyttelius-ügy esetében kétlem, hogy rituális gyilkosságokkal van dolgunk. Először is ott van a helyszín. Semmilyen különös tárgy, eszköz, sátánista szertartásra utaló kellék nem volt. Csak a monitorokra rajzolt pentagram utal erre a vonalra.

– A Schyttelius házaspár hálószobájában volt egy felfordított kereszt is...

– Azt csak a félrevezetés miatt csinálták. A testeken nem találtam semmilyen konkrét nyomot. Hidegvérrel kivégezték őket, ilyen egyszerű az egész.

Andersson bólintott, és elismerte, hogy Stridnernek igaza van. Maga is ugyanezeket a gondolatokat forgatta az agyában.

– Ha tehát nem sátánistákkal van dolgunk, akkor ki lehet a gyilkos?

– Egy kíméletlen személy, aki ismeri a fegyvereket, és megvolt a célja is. A lövések után egyik áldozatot sem mozdította el. Biztos volt benne, hogy meghaltak.

Andersson átgondolta Stridner szavait.

– Az a furcsa, hogy a nyomozás során előkerült személyek közül éppen Sten és Jacob Schyttelius volt

az, aki ismerte a fegyvereket és tapasztalt lövésznek számított.

Irene kedden este megkezdte a készülődést az útra. Kivasalta a tengerészkék vászonnadrágját és a hozzá tartozó blézert. Az új, lapos sarkú papucscipő éppen megfelelt a célnak, de mit vegyen a blézer alá? Hosszas töprengés után úgy döntött, egy világoslila, ujjatlan felsőt vesz fel, aminek V alakú kivágása volt. A bejelentkezés és a beszállás közötti időt a vámmentes boltban fogja eltölteni, ahol vesz majd egy új rúzst és némi parfümöt. A szemfestéke is majdnem elfogyott, és...

Ebben a pillanatban kivágódott az ajtó, és Katarina viharzott be a szobába.

– Találd ki, mi történt!

– Mi történt?

– Lemondtam a jelentkezésemet a szépségversenyen. Felhívtam azt a klubot, ahol a döntőt rendezik, és közöltem, hogy nincs időm erre.

– És mit mondtak?

– Hát... elég idegesek lettek, de nem érdekel. Majd megoldják a hülye versenyüket valahogy nélkülem is – közölte, és kiment.

Mi okozta ezt a hirtelen változást? Miért nem kell Katarinának bizonyíték arra, hogy elég csinos? Talán attól fél, hogy nem nyer? Vagy...

Irene hirtelen rájött a dolog nyitjára.

– Hogy hívják? – kiáltott át Katarina szobájába.

A lánya bedugta a fejét az ajtón, és nagyon meglepettnek tűnt.

– Honnan tudtad? – mondta, és felnevetett. – Johannak – közölte, és visszament a szobájába.

Irene elmosolyodott, és elégedetten nyugtázta, hogy még mindig elég jó nyomozó.

Egy kis idő múlva, amikor már a Schytteliusgyilkosságokon gondolkodott, ez az érzés elpárolgott, mint a tavaszi zápor a földről. Mi lesz, ha hiába megy Londonba? Talán Rebeckának fogalma sincs arról, ki akarta megölni a családját. Az elmúlt néhány évben nem lakott Svédországban, nem tartott szoros kapcsolatot sem a szüleivel, sem a testvérével. Se képeslapokat, se leveleket nem találtak.

Ekkor hirtelen eszébe jutott valami: a számítógép. Mindnyájan számítógépek közelében éltek. Lehet, hogy e-mailben tartották a kapcsolatot? Vagy chateltek? Akkor ennek kell, hogy legyen valamilyen nyoma, bár a merevlemezek tartalmát letörölték. De talán valami mégis megmaradt valamilyen adathordozón... Irene elakadt a gondolatmenetében, amikor eszébe jutott, hogy nem találtak egyetlen CD-t vagy floppyt sem Sten Schyttelius irodájában, sem Jacobnál. A nyomozók ebből arra a következtetésre jutottak, hogy valószínűleg mindent a merevlemezen tároltak. De mi van, ha mégsem? Mi van akkor, ha a gyilkos magával vitte ezeket az eszközöket? Hogyan lehet ilyesmit megsemmisíteni? Irene gyanította, hogy a válasz sokféle lehet minden egyes eszköz esetében. Megpróbálta az emlékezetébe vésni, hogy erről másnap reggel kérdezősködnie kell még.

A szerda reggeli eligazítás után megcsörrent a telefon Irene irodájában. A nyomozónő sietett vissza, hogy még időben felvehesse a kagylót.

– Huss nyomozó – szólt bele kissé lihegve. Furcsa mód a másik fél is elég zaklatottan lélegzett a vonal túloldalán, de Irene azt is érzékelte, hogy megpróbálja lenyugtatni magát.

– Halló! Ki az? – kérdezte.

Hallotta, hogy a vonal túlsó végén szuszogó ember idegesen köhécsel.

– Igen... nem is tudom... helyes-e, amit... de mindenképpen... Urban Berg vagyok Bäckeredből.

– Jó reggelt!

– Jó reggelt! Nos, azt hiszem... talán... rájöttem valamire, aminek talán semmi köze sincs a nyomozáshoz, de lehet, hogy mégis... Sosem lehet tudni, ugyebár...

– Szeretne találkozni velem, vagy telefonon is meg tudjuk beszélni a dolgot? – kérdezte Irene bátorítóan.

– Bejövök ma a városba. Tudnánk találkozni valamikor délután? Szeretném, ha senki sem tudna arról, hogy beszéltem magával.

– Mikor felelne meg önnek?

– Kettő után. Az jó lenne?

– Természetesen. Csak jelentkezzen be a recepción, és felszólnak ide. Lemegyek, és beszélgethetünk.

– Köszönöm – mondta a férfi érezhetően megkönnyebbülve.

Vajon mire jött rá Urban Berg, amit nem mondhat el a telefonban? Lehet, hogy végre elérkeztek a várva várt

áttöréshez ebben az ügyben? Irene megpróbálta nem beleélni magát a helyzetbe.

Egész délelőtt a papírmunkával birkózott. Egy órakor indult ebédelni, és nagyon büszke volt magára, amikor végigtekintett a szinte üres íróasztalán. A szomszédos biztosító társaság épületében működő kávézóban elég jó csirkés ételeket kínáltak.

Kereste Tommyt is, de sehol sem talált rá. A Speedy-féle ügy nyomozása nyilván meglendült, ami az ő saját ügye esetében sajnos egyáltalán nem volt igaz. Mivel nem ő beszélt Urban Berggel az első körben, jó lett volna megismerni Tommy véleményét a férfiról, mielőtt személyesen is találkozik vele. Az egyetlen dolog, amire emlékezett vele kapcsolatban az volt, hogy a férfi véleménye szerint Bengt Måårdh nőfaló volt. Talán igaza is van. Bengt jóvágású férfi, kellemes a modora. Talán egy kissé túlságosan is kellemes.

Irenének eszébe jutott, hogy amikor először pillantott végig az összegyűlt templomi alkalmazottakon, visszafogottnak látta Urban Berget. Bengt Måårdh szerint a férfinak alkoholproblémája volt.

Hogy is nevezte Tommy a lelkészeket? Hirtelen eszébe jutott: „kisstílű pletykafészkek”. Keményen fúrták egymást. Valószínűleg azért, mert versengtek a megüresedett posztért Schyttelius halála után.

Amikor beszállt a liftbe, hogy fogadja Urban Berget, nem titkolt várakozás lett úrrá rajta. A recepciós pontban két órakor jelentette neki a férfi érkezését.

Urban Berg a váróteremben állt a könyvespolc mellé lapulva. A helyiségben nem nagyon lehetett elrejtőzni, de a lelkész megtalálta az egyetlen lehetséges helyet erre a célra. Merev arccal bámult három sötét bőrű férfira, aki a kanapén üldögélt. Egy kissé bandzsa volt, ezért úgy tűnt, egy másik, gyanús külsejű férfit is szemmel tud tartani, aki egy széken foglalt helyet és az aznapi Göteborg Postot lapozgatta. Irene megmondhatta volna Bergnek, hogy a férfi egy civil ruhás őr, aki vár valakire, de nem fárasztotta magát vele, inkább kinyitotta az üvegajtót, és szívélyesen üdvözölte a lelkészt. Berg megkönnyebbülve indult el felé.

– Sokat gondolkodtam azon, mit csináljak, de végül úgy döntöttem, eljövök – mondta.

Mereven ült Irene irodájában, és nem kért kávét. Irene adott neki egy percet, és elment egy csésze feketéért. Amikor visszaért, látta, hogy Berg meg sem mozdult ez idő alatt, ugyanolyan szálfaegyenesen ült a széken. Ismét Irenére nézett, és megismételte az utolsó mondatát.

– Úgy döntöttem, eljövök.

Elhallgatott, Irene pedig a kávéját kortyolgatva várta a fejleményeket.

– A gyilkosságok előtti pénteken történt. Sten délután átjött hozzám, és leültünk beszélgetni. Jól elvoltunk, eszegettünk is valamit, kellemes volt. Egyszer csak azt mondta…

A lelkész itt elhallgatott, és félrenézett. Irenének az volt az érzése, hogy kínban van. Azon tűnődött, megkérdezze-e mennyit ittak, de úgy döntött, ez nem

annyira fontos, csak még jobban zavarba hozza Berget. Ismerve a két férfi kapacitását, magától is kitalálta, hogy jelentős mennyiségről van szó. Berg megköszörülte a torkát, és folytatta:

– Azt mondta, gyanúja támadt, miszerint Louise Måårdh belenyúlt a templomi kasszába.

Irene megdöbbent. Lehetséges volna, hogy Louise sikkasztott? A gyönyörű, elegáns nő... Aztán hirtelen eszébe jutott a káprázatos gyöngysor és az elegáns ruha, amit egy hete viselt. El kellett ismernie, hogy ha egy szóval kellene jellemeznie a nő megjelenését, valószínűleg azt mondaná, drága.

– Voltak bizonyítékai is?

A feszengő Urban Berg nagyot nyelt, mielőtt válaszolt volna.

– Én... nos, mi arról beszéltünk, hogy Bengt és Louise ismét vett egy új autót. Még három éve sincs, hogy vásároltak egy Volvót. Vadonatújat! Most pedig egy BMW-t.

Utóbbi mondat alatt tágra nyitotta a szemét, és jelentőségteljesen nézett Irenére. Amikor a nyomozónő nem válaszolt azonnal, először csalódottnak tűnt, de egy kis idő múlva összeszedte magát, és folytatta.

– Tavaly télen elutaztak a Maldív-szigetekre. Aztán nyáron Olaszországba mentek, idén pedig Görögországba. A gyerekeik egyetemen tanulnak, de nem vettek fel diákhitelt. Mindkettőjüknek van külön lakása. Aztán vettek egy nagyobb hajót, ami Björlanda Kile-ban horgonyoz. Az ilyesféle dolgok nem olcsók!

Berg nem tudta elrejteni érzéseit. Diadalittasan nézett Irenére, aki megpróbálta óvatosan megválogatni a szavait.

– Sten Schyttelius ezekre a dolgokra alapozta a gyanúját? A lelkész arca lassan elvörösödött, dadogva folytatta:

– Ő is ugyanúgy gondolkodott, mint én. Nagyon különös, hogy mindezt megengedhetik maguknak. A svéd egyház nem fizeti túl a lelkészeit.

– De konkrét bizonyítékot nem említett – tisztázta Irene.

– Közvetlenül talán nem mondott semmit, de a gyülekezet többi tagjában is évek óta ott motoszkál a kétely. Sten véleménye is az volt, hogy nem csak bennünk merült fel mindez.

Irene nézte az előtte ülő embert. Hajlamos volt arra, hogy egyetértsen Tommy véleményével: Urban Berg egy pletykafészek volt, a tapasztalatai azonban azt súgták, mindenben lehet egy kis igazság, még a legképtelenebb ötletekben is. Talán érdemes utánanézni a dolognak. Valaki más majd ellenőrzi, neki Londonba kell mennie.

– Bejártam a Norssjön környéki erdőket és a kullahulti paplak környékét is. Nem is annyira nehéz átjutni.

Fredrik összeragasztotta azt a két térképlapot, amit Andersson akkor tépett szét, amikor az erdőn való átvágás elméletét mutatta be a csoportja tagjainak.

– A nyaralótól számított első százötven méter egy kicsit nehéz, de aztán az ember kiér egy viszonylag jól

megtisztított területre, ahol a vezetékek is mennek. Azon a csíkon egyenesen el lehet jutni Kullahultba. Időnként a vezetékek réteken és földeken mennek át, de sosem kerülnek a házak közelébe, amíg Kullahultba nem ér az ember. Nem nagy dolog gyalog felsettenkedni a paplakhoz.

Fredrik felnézett a térképből, hogy lássa, értik-e a többiek, amit mond. Irene, Hannu és Andersson főfelügyelő az asztal körül ült, és nagyon is figyeltek Fredrikre. A fiatal rendőr felbátorodva folytatta:

– A vezetékek átmennek azon a mezőn, amely a paplak mögött terül el. Ha az ember átvág rajta, a templomdomb háta mögé ér. Van ott egy tanya, de túl messze van ahhoz, hogy az ott lakók lássák, ha valaki a templom körül ólálkodik.

– Akkor tehát még zseblámpát is használhat az illető, senki sem veszi észre – mondta Hannu.

– Pontosan. De ha tutira akar menni, a mező szélén marad. Tegnap este tizenegy körül mentem ki, és kipróbáltam a dolgot. Könnyedén átjutottam a mező szélén maradva anélkül is, hogy felkapcsoltam volna a zseblámpámat. Az erdő egész a templomdombig elnyúlik, ott pedig egy kőfal kezdődik. Ha amellett megyünk tovább, a paplak mögötti fenyősorhoz jutunk. És akkor azt csináltam, amit Irene kutyája szokott.

Fredrik hatásszünetet tartott, és elmosolyodott.

– Mi az isten haragját csinál Irene kutyája? – kérdezte idegesen a főfelügyelő.

– Követi a vadcsapást. Én is ezt tettem. Találtam egy szarvascsapást, ahol az állatok átvágnak a fenyősövényen. A tulipánok vonzzák őket a kertekbe.

Épp csak át tudtam préselni magam a nyíláson, de kiderült, hogy nem lehetetlen vállalkozás, fogadok, hogy a gyilkos is erre ment.

Hangjában nem titkolt büszkeség csengett. A többiek nem szóltak közbe, hagyták, hogy fiatal kollégájuk kiélvezze a szereplési lehetőséget.

– Találtam egy lábnyomot és egy piros gyapjúszálat a csapás mentén. Mielőtt átpréseltem volna magam a nyíláson, hívtam a laborosokat. Elvitték a gyapjúszálat, és kiöntötték a lábnyomot. Ma reggel beszéltem Åhlénnal. Azt mondja, a szál hasonlít ahhoz a kettőhöz, amit korábban Irenével találtunk. Elméletem a pomponos gyilkosról még mindig áll!

Irene kuncogott, de csakhamar észrevette, hogy csak ő érti a viccet. Hannu és a főfelügyelő a gondolataiba mélyedt. Fredrik látta, hogy a többiek még mindig feszülten figyelnek, úgyhogy folytatta.

– A lábnyom tökéletesen ép volt. Az eső nem tett kárt benne. Adidas sportcipő, 43-as méret. Åhlén szerint téli modell, olyan, mint egy csizma.

– Gore-Tex – mondta Hannu.

– Valószínűleg. Könnyű, meleg és vízhatlan. A laborosok most keresik, pontosan milyen típus lehet. Reménykeltő a helyzet.

– Tehát egy alacsony pasast keresünk, akinek bojt van a sapkáján, nagy a lába, és Gore-Tex cipőt visel. Nem lesz nehéz megtalálni – mondta Irene.

Lelki szemei előtt megjelent egy kisember, aki csetlő-botló lépésekkel tör utat magának az erdőn hatalmas csizmájában, ám amikor eszébe jutott, mit

követett el az illető, már nem találta ilyen viccesnek a dolgot.

– Azt is lemértem, mennyi idő alatt lehet eljutni az egyik helyszínről a másikra. Egy óra öt perc – fejezte be beszámolóját Fredrik.

Irene elmondta, miről tájékoztatta őt Urban Berg, Hannu pedig megígérte, hogy utánanéz, van-e valami alapja a gyanúnak Louise Måårdhdal kapcsolatban. A sikkasztás leleplezésétől való félelem lehet indítéka egy gyilkosságnak. Nyilván nagy pénzekről van szó, gondolta Irene.

Tizenkettedik fejezet

Hajnali negyed hétkor kihalt volt a Landvetter repülőtér. Irene megfogta a kis bőröndöt, és kómásan odabotorkált a kávézóhoz.

– Kis vagy nagy csészével? – kérdezte a lány a pult mögött vidáman.

– Egy hordónyit, ha lehet – válaszolta Irene rekedten.

A pultos kislány arca továbbra is ragyogott, miközben elővett egy porcelán levesescsészét, majd kétharmadig töltötte forró kávéval.

– Tejet, tejszínt? Felgőzöljem a tejet?

Irene mélységes hálát érzett ez iránt az emberi lény iránt, aki képes volt átérezni a nyomorúságát ezen a szerencsétlen reggelen.

– Köszönöm, csak feketén.

Megpróbált mosolyogni is, de érezte, hogy a mozdulat túl nagy erőfeszítést kíván. Amikor a lány egy szalvétát és egy csokoládét is rátett a tálcájára, teljesen meghatódott. Nyilván úgy nézek ki, mint egy háromnapos vízi hulla, gondolta magában.

Miután megitta a kávét, készen állt a vásárlásra. Először a parfümökhöz ment, magának és az ikreknek is választott, a megadott lista alapján. Kis idő után rájött, hogy a kosár tartalmának körülbelül egytizede az övé, a többi a lányoké.

A gép két óra repülés után szállt le Londonban, a Heathrow repülőtéren. Miközben az utasok a terminál felé igyekeztek, jeges eső csapkodta a gép oldalát, amely néhány perc múlva ónos szitálásba ment át.

A várótermében sokan álltak feliratokat tartva a kezükben. Az egyik ilyen lapon Irene a saját nevét olvashatta. Nyilván Glen Thomsen nyomozó jött ki elé. A meglepetés valószínűleg kiült az arcára, mert a férfi széles mosolya nevetésbe csapott át.

– Isten hozta Londonban! Glen Thomsen vagyok.

A rendőr sötét arcbőrével és hófehér fogaival feltűnő jelenség volt. Rövid, göndör haja ápolttá tette a külsejét. Kissé magasabb volt Irenénél, és talán néhány évvel fiatalabb is.

Amikor kézfogásra nyújtotta a kezét, Irenének nagy nehezen sikerült felocsúdnia ámulatából, és kinyögte a nevét.

Glen Thomsen udvariasan elvette a bőröndöt.

– Először elmegyünk a szállodába.

Amikor kiléptek az épületből, a nap már bágyadtan sütött a felhős égbolton.

– Szeszélyes maguknál az időjárás – jegyezte meg Irene.

Thomsen rávillantotta legszebb mosolyát és bólintott. Egy fekete Roverhez ment oda, kinyitotta, majd udvariasan megvárta, amíg kollégája beszáll. A bőröndöt a hátsó ülésre tette.

– Az utóbbi két hétben fantasztikus volt az idő, tegnap viszont egész nap esett. Állítólag most már javulni fog.

Virágba borult fák és zöld rétek mellett haladtak el. A cseresznyefák is virágoztak már, egy hónappal korábban, mint Göteborgban. Londonba érve a külvárosban sok helyen virított már az aranyeső és a magnólia is.

A forgalom egyre erősödött, ráadásul mindenki rossz oldalon vezetett! Irene hálát adott a sorsnak, amiért nem neki kell vezetni. Glen Thomsennak szemmel láthatóan nem volt ezzel semmi problémája. Amikor Irene beismerte, hogy ez az első útja Londonba, Thomsen lecsapott rá:

– Akkor egy hosszabb útvonalon megyünk, úgyhogy lesz alkalmam megmutatni a legfontosabb helyeket. Ha ismeri a főbb utcákat és tereket, könnyebben eligazodik Londonban. Ha majd egyedül sétál, nem téved el.

Lelkesen mutogatta Irenének a jól ismert látványosságokat, miközben szemmel láthatóan nem zavarta a körülötte lévő forgalom.

– A nővérem szállójában foglaltam szobát. Az apánké volt, még a háború után vette. Skót volt, későn házasodott. Anyám épp egy brazil tánccsoport tagjaként volt Londonban, és amikor megismerte az öreget, itt maradt. Apám néhány év múlva meghalt, anyám pedig nyitott egy éttermet nem messze a szállótól. Ez volt a gyerekkori álma, és nagyon jól elboldogul a mai napig. Nézze, ez itt a Marble Arch, a diadalív, balra pedig a híres Hyde park. Ma este találkozhat édesanyámmal, hiszen az egész Thomsen család együtt vacsorázik. Remélem, csatlakozik hozzánk.

– Köszönöm, szívesen – válaszolta Irene vendéglátója nyíltságán csodálkozva.

– Tegnap este felhívtam Rebecka Schytteliust. Nemrég jött haza a kórházból. Ma beszélhetünk vele, egy kicsit később – folytatta Thomsen.

Tovább araszoltak a reggeli csúcsforgalomban az üde, zöld Hyde park mellett. Menet közben Irene az épületek csodaszép homlokzatát is megcsodálta az ellentétes oldalon.

Glen Thomsen bekanyarodott egy kis utcába. Az ellentét azonnal kiütközött. Itt keskenyebbek voltak az utcák, igaz, a forgalom sem volt olyan nagy. Az épületek korántsem voltak olyan pompásak, mint a főutak mentén. Feltűnt, mennyi apró bolt és szálloda található a környéken. Egzotikus nevű éttermek váltakoztak a speciális élelmiszereket áruló üzletekkel.

– Errefelé nagyon sok szálloda van – jegyezte meg hangosan.

– Igen. Vannak köztük elegánsak is, de a többségük családias hangulatú.

Egy még a korábbinál is keskenyebb utcába hajtottak be, majd kisvártatva megálltak. A vastag ajtóhoz néhány lépcső vezetett fel. Az ereszcsatorna alatt Thomsen Hotel felirat díszelgett csupa arany betűvel. A bejárat melletti hatalmas ablakokon át a recepcióra lehetett látni. A szomszédos épületek szorosan közrefogták a kis szállodát, melyet valószínűleg nemrég újítottak fel. A falak hófehérek voltak, az ablakkereteket halványkékre festették. Irene azonnal megkedvelte ezt a helyet.

Glen Thomsen kinyitotta előtte az ajtót, és ragaszkodott hozzá, hogy vigye a bőröndjét. Az előtérben egy kedves nő fogadta őket, aki valószínűleg Glen nővére lehetett. Amikor mosolygott, jól látszottak a családi vonások. Egy fejjel alacsonyabb volt, mint az öccse, és a bőre is halványabbnak tűnt. A kora hasonló lehetett, mint Irenéé.

– Üdvözlöm a Thomsen Hotelban! Estell vagyok.

Kezet nyújtott, miközben szabad kezével automatikusan végigsimította a kontyát. Aranybarna, rövid ujjú ruhája jól ment a szeme színéhez. Irene úgy gondolta, az előtte mosolygó nő csodaszép lány lehetett fiatalabb korában, bár még most is nagyon vonzó.

– Szia, Estell – köszönt Glen. – Meghívhatsz egy csésze teára, amíg Irene kipakol és elhelyezkedik. Tizenöt perc elég lesz?

– Tökéletesen – válaszolta Irene.

– Jó, akkor itt várom.

Irene szobája a legfelső emeleten volt. Életében először látott egyszemélyes liftet. Még egy ember bajosan fért volna el a kicsi kabinban, hacsak össze nem görnyed, és persze nincs csomagja. Amikor felért a negyedik emeletre és kinyílt az ajtó, Irene elhatározta, hogy a jövőben inkább a lépcsőt fogja használni.

A szoba viszont meglepően tágas volt. Smaragdzöld és arany uralta a helyiséget. Minden tiszta és újszerű volt, a szőnyegtől kezdve a tapétán át a fürdőszobacsempéig bezárólag. A falon egy riói karneválról készült kép lógott.

Irene kirakta a ruháit és bement a fürdőszobába. Azután kényelmesen lesétált a földszintre.

– Mehetünk gyalog? Körülbelül 800 méter innen – kérdezte Glen Thomsen.

– Igen, jólesne egy kis séta – válaszolta Irene.

Sütött a nap, de a szél miatt még mindig hideg volt.

Meglepően sok épület volt felállványozva, és sokat már fel is újították. Irene látta, hogy a Bayswater egy olyan városrész, amely lassan visszanyeri régi pompáját. Glen szinte olvasott a gondolataiban.

– Elég sok bevándorló él itt a Bayswaterben, de van jó néhány angol is, aki szívesen költözne a belvárosba. Persze, vannak ennél jóval divatosabb környékek is, mint például a Mayfair vagy a Holland Park, de ott nagyon drága az ingatlan. Bayswatert nagyon felkapták az utóbbi időben, de ez semmi a Notting Hillhez képest. Rebecka is ott lakik. Nem tudom, látta-e a *Sztárom a párom* című filmet Julia Robertsszel és Hugh Granttel...

– Nem.

– A filmnek köszönhetően nagyon divatos környék lett az is.

Irene észrevette, hogy nyugati irányba gyalogolnak. Az épületek egyre koszosabbak és elhasználtabbak lettek. Itt is sok állványzat állt, de ezek a házak eredetileg sem voltak olyan szépek, mint a bayswateriek.

– A Notting Hill régebben jellegzetes munkáskörnyék volt, de azért van pár szép épület, mint például ez is.

Glen egy hatalmas, négyemeletes, fehér házra mutatott, amelynek igazán szép volt a homlokzata. Az első szinten keskeny erkélyek futottak végig, a virágtartókban és cserépedényekben már virágoztak a növények. Az épület egy kovácsoltvas kerítéssel körbevett, bokros parkra nézett. A járókelők csak a kerítésen keresztül csodálhatták a látványt, mert egy tábla figyelmeztetett arra, hogy magánterületről van szó.

Elsétáltak egy Tudor-stílusú vöröstéglás épület előtt is, majd hamarosan az Ossington Streetre értek. A sarki kocsma feketebetűs cégére Shakespeare nevét hirdette. Az épület maga sokkal öregebbnek tűnt, mint a szomszédjai. Alacsonyabb volt, apró, ólombetétes ablakainak keretét zöldesbarnára festették.

Még itt, ebben az utcában is szinte minden épületet felállványoztak, különösen az egyik oldalon. A másik oldalon a házak többségét már rendbe hozták. Glen Thomsen megállt egy vörös ajtó előtt. Két névtábla is volt rajta, de Irene ebből a távolságból nem tudta elolvasni a feliratokat.

– Itt is vagyunk – mondta a nyomozó, miután még egyszer megnézte a feljegyzett címet.

Irenének feltűnt, hogy a szomszédos épület és Rebecka háza szinte teljesen egyforma, csak az ajtó színe volt kék. Azon is volt két réztábla.

Néhány lépcső vezetett fel az ajtóhoz. „Datacons. Lefévre & St. Clair” állt a nagyobb táblán, „Rebecka Schyttelius” a másikon. Tehát a lány otthona és a munkahelye ugyanabban az épületben van.

Glen Thomsen megnyomta a fényes rézcsengőt. A házban halk harangütés szólalt meg. Pár másodperc múlva valaki az ajtóhoz sietett és kinyitotta a rendőrök előtt.

Néhány óra leforgása alatt másodszor történt meg Irenével, hogy egy ember tökéletesen másképp nézett ki, mint ahogy elképzelte. Mert amennyire tudta, az ajtóban álló fickó már meghalt, több mint harminc éve. A gyilkosságról minden lap a címoldalon számolt be, és minden híradó ezzel volt tele. Most pedig itt áll előtte, és kerek szemüvege mögül pislog Irenére. Sűrű, vállig érő haját középen választotta el, fehér vászoningének ujját könyékig feltűrve hordta. Az ing alatt egy kopott farmer látszott. Zokni nem volt rajta, szandálban volt.

Úgy hívták, John Lennon.

De amikor kezet fogtak, és a férfi bemutatkozott, azt állította magáról, hogy Christian Lefèvre a neve.

Amikor észrevette Irene döbbenetét, elmosolyodott. Barátságos hangon közölte:

– Nyertem már pár hasonmásversenyt. Az emberek általában megrökönyödnek, amikor meglátnak. Igazából vicces, különösen, mivel imádom a Beatlest, bár a fénykorukban még kisgyerek voltam.

Christian Lefèvre arrébb állt, hogy beengedje őket. A rendőrök az előszobában hagyták a kabátjukat, majd a házigazda egy tágas szobába vezette őket. A napfény akadálytalanul áradt a helyiségbe, mert az ablakokon nem volt függöny, csak a hatalmas zöld növények állták útját. A falakat színes fotók díszítették, amelyek többnyire drága számítógépekről készültek. Valahol

hangszórók is lehettek, mert halkan szólt a „Yesterday”című Beatlessláger.

Irene három laptopot és négy asztali gépet számolt össze a helyiségben; mind, amelyek különböző asztalkán állt. Majdnem mindegyik le volt csukva, csak kettő működött a laptopok közül.

– Sajnos Rebecka nem bírta a feszültséget, el kellett vinnem dr. Fischerhez ma reggel – közölte Lefèvre.

– Ott is marad? – kérdezte Glen.

– Nem tudom. De valószínűleg nyugtatókat kap, ma már nem tudnak beszélni vele.

Irene nem tudta, jól érzi-e, de mintha némi elégedettség hallatszott volna ki a férfi hangjából.

– Rendben, akkor önnel beszélünk – mondta Glen Thomsen.

Lefèvre nem egészen erre számított. Nyilvánvalóan meglepődött.

– Velem? De miért? Én nem tudok semmit!

– Lehet, de azért mégis szeretnénk beszélgetni önnel is egy kicsit.

– De... nekem nagyon sok munkám van, főleg most, hogy Rebecka is kiesett...

– Nem tart sokáig.

Thomsen kitartó volt. Lefévre vállat vont, és odament a csukott ajtóhoz.

– Itt nyugodtan beszélhetünk – mondta, a rendőrök pedig követték a másik helyiségbe.

Egy kisebb konyhába jutottak, amelyben egy kényelmesnek tűnő kanapé és néhány bőrfotel is helyet kapott. A padló egy részén vörös szőnyeg terült el, minden egyéb fekete-fehér volt a konyhában. Az

egyetlen dísz egy óriási poszter volt, amely egy lófejet ábrázolt.

– Kávét, teát? – kérdezte Lefèvre.

– Kávét kérek – mondta gyorsan Irene, mielőtt Glen válaszolhatott volna.

Thomsen teázott a szállodában, ő azonban nem, és most nagyon jólesett volna neki egy kis kávé. Christian feltette a teavizet, és Irene szomorúan látta, hogy instant kávét kap. Mindegy, az a fő, hogy nem koffeinmentes, vigasztalta magát.

Lefèvre húzta az időt, akkurátusan kitette a műanyag csészéket, teafiltereket, cukrot, tejet és a Nescafét. Amikor felforrt a víz, öntött belőle a csészékbe, de nem lévén több dolga, végül le kellett ülnie. Nyilvánvaló volt, hogy nincs ínyére ez a helyzet.

Glen figyelmesen nézte a férfit, majd megszólalt:

– Miért nem akarja, hogy beszéljünk Rebeckával?

Christian a csészéjét bámulta. A barnás színű folyadék szemmel láthatóan a legérdekesebb dolog volt, amit valaha látott. Sokáig nem válaszolt.

– Szó sincs arról, hogy nem akarnám.

– De igen – közölte Glen.

Christian kihalászta a csészéjéből a teafiltert, és beledobta egy üres pohárba az asztal közepén.

– Nos, lehet, hogy igaza van. Meg akarom védeni őt. Még arra sincs ereje, hogy gondolkodjon a történtekről, nemhogy beszéljen róla. Rosszul lesz, ha csak szóba kerülnek a… dolgok.

– Mióta van ennyire rosszul?

Christian felpillantott, aztán újra a teájába meredt.

– Hogy érti? Hát a gyilkosságok óta…

– Nem. Már korábban is depressziós volt.

– Honnan szedi? Hát, szeptember óta.

– Szeptember óta nem is dolgozott?

– De. Egy ideig még igen. Jót is tett neki, elterelte a gondolatait, nem érezte annyira a fájdalmat. De néha képtelen volt… Figyeljen ide! Mi a fene köze van ennek a svédországi gyilkosságokhoz?

Irene közbeszólt.

– Nem tudjuk. Indítékot keresünk. Találkozott korábban Rebecka szüleivel és a testvérével?

– Nem.

– Mondott esetleg Rebecka valamit arról, hogy a családját megfenyegették?

Christian először meglepődött, de aztán hanyagul azt mondta:

– Nem, semmi ilyesmiről nem beszélt. De az újságok azt írták, hogy sátánisták követték el a gyilkosságokat.

– Igen, a lapok valóban ezt írták. Említette önnek Rebecka a sátánistákat?

Lefèvre belekortyolt a teájába, és úgy tűnt, a válaszon gondolkodik.

– Már elég régen történt. Az apja megkérte, hogy segítsen felkutatni bizonyos sátánistákat a neten.

– Ez mikor volt?

– Rebecka ősszel beszélt erről, és azt mondta, hogy egy évvel azelőtt történt. Úgyhogy most már vagy másfél éve.

– És arról sem beszélt soha, hogy félne valakitől?

– Nem! – mondta Christian határozottan.

– Mondott vagy tett valami különöset múlt hét elején?

– Úgy érti, a gyilkosságok előtt?

– Igen. Hétfőn vagy kedden.

– Nem. Minden rendben volt, mindketten egész hétfőn dolgoztunk. Talán Rebeckának egy kicsit sok is volt, mert korán lefeküdt, úgy fél hat körül, mert a feje is megfájdult. Én elmentem a Shakespeare-be, a sarki kocsmába. Általában ott találkozunk a haverokkal, és megbeszéljük a heti fogadásainkat.

– És azután mit csinált?

– Hazamentem.

– Találkozott még Rebeckával?

– Nem. Már ő is hazament.

Glen nem állhatta meg, hogy fel ne tegye a következő kérdést.

– Önök nem együtt laknak?

– Igen is, meg nem is. Egy ideig az enyém volt a szomszéd ház, az, amelyiknek kék ajtaja van. A földszinten volt az irodám, a másik két szinten pedig a lakásom. Az iroda egy idő után túl szűkös lett, úgyhogy új helyet kerestem, és ez a ház éppen kapóra jött. Megvettem, és felajánlottam Rebeckának, hogy lakjon itt. Csak áttörtük a falat, hogy nagyobb legyen az iroda. Amint látják, elég jó lett.

– Tehát ön és Rebecka nem egy pár?

Christian Lefèvre dühösen nézett Glenre.

– Nem, és nem fogom fel, mi köze van ennek a nyomozáshoz.

– Higgye el, hogy van. Rebecka a család egyetlen még életben lévő tagja. Minden vele kapcsolatos részlet fontos lehet a nyomozás szempontjából – válaszolta higgadtan Glen.

Ez nem egészen igaz, gondolta Irene, de a francia ettől megnyugodott – ha egyáltalán francia volt.

Lefèvre feszengett a székében. Végül azt mondta:

– Ha nincs más, szeretném folytatni a munkát.

– Örülök, hogy említette. Mi is a munkája pontosan? Vannak más alkalmazottak is? – érdeklődött Glen.

Christian nagyot sóhajtott.

– Itt Londonban csak mi ketten vagyunk Rebeckával. Andy St. Clair felköltözött Edinburgh-ba, onnan dolgozik. De mivel több más üzletben is érdekelt, leginkább Rebecka és én dolgozunk a cégben. Különböző cégektől és szervezetektől kapunk megbízást különféle számítógépes projektek elvégzésére. Jelenleg nyílt hálózatokon dolgozunk. Biztonsági kérdésekkel foglalkozunk. Az ügyfelekről nem beszélhetek, de azt elmondhatom, hogy hadügyi területek is érintettek. Elég nagy a veszélye annak, hogy esetleges terrorista csoportok megbénítják az internetet.

– Hogyan lehetséges ez? Hiszen több millió weboldalról van szó, ezeket kellene tönkretenni! – vágott közbe Irene.

– Igazából nem. A dolog sokkal egyszerűbb. Az internet nyitott hálózat. A helyi problémákkal szemben nem érzékeny, de egy nagyobb, összehangolt támadás esetén más a helyzet. A legfontosabb szerverek és számítógépek alkotják a rendszer vázát, nélkülük az internet apró szigetek halmaza lenne csupán.

– Erről még sosem hallottam – ismerte be Glen. – Pontosan milyen hálózatokkal foglalkoznak?

A hangjából őszinte érdeklődés csengett. Christian egészen megnyugodott, miközben a munkájáról beszélt. Úgy tűnt, a kibertérben sokkal otthonosabban mozog.

– Az exponenciális hálózatoknak nincs szerverük. A hálózatban lévő összes gép egyforma erős, emiatt a rendszer nagyobb támadások esetén is biztonságosabb.

– Rebecka is ilyesmivel foglalkozik?

– Igen. Mindenhez értünk, ami hálózatokkal kapcsolatos, sokan igénylik a szakértelmünket.

– Sok pénz van ebben?

Lefèvre először mosolyodott el a beszélgetés során. Nem is próbálta elrejteni büszkeségét.

– Nagyon sok.

Glen elgondolkodva nyomogatta a homlokát.

– Nézzük csak! A hétfőről beszéltünk... semmi különös nem történt kedden?

Christian mosolya lehervadt az arcáról.

– Semmi. Semmi különös nem történt kedden. Kivéve, hogy későn keltem fel. Lehet, hogy egy kicsit sok whiskyt ittam előző este. Vettem péksüteményt, és megreggeliztem. Rebecka már reggelizett, de azért ő is evett még valamit.

– Hány óra lehetett ekkor?

– Fél tíz, tíz, mit tudom én! – mondta Christian, és értetlenkedve nézett a rendőrökre.

– Mindketten itt dolgoznak napközben?

– Igen. De mondtam Rebeckának, hogy négy körül nyugodtan hagyja abba. Én majdnem nyolcig maradtam.

– Nem telefonált valaki Rebeckának azon a két napon?

– Nem.

– És amennyire tudja, nem voltak különös telefonhívások korábban sem?

– Nem.

– Esetleg e-mail?

Christian nem rejthette véka alá a feszültségét. Felállt, és elkezdte leszedni az asztalt. Irene ülve maradt, mert látta, hogy Glen se mozdul. Mindenki hallgatott.

– Most már hagyjanak, dolgoznom kell – közölte Christian, aki szemmel láthatóan elvesztette az önuralmát. Odament az ajtóhoz és szélesre tárta. Az ádámcsutkája fel-le ugrált, megpróbálta lenyelni a mérgét.

– Jelentkezzenek, ha újabb kérdéseik vannak, de pillanatnyilag nincs több időm – mondta némi nyugalmat erőltetve magára.

Irene és Glen átsétált a személytelen géptermen, majd kilépett az előszobába. A hangszórókból John Lennon hangja kísérte őket. Irene most már azt is tudta, miért olyan keskeny az előtér. Csupán egy fal választotta el Rebecka lakásától.

– A két lakás egyforma? – kérdezte Christiant kifelé menet.

– Igen – válaszolta a férfi, és az arckifejezésén látszott, hogy a pokolba kívánja mindkettőjüket.

– Valamit titkol. Nagyon feszült. Lehet, hogy tényleg csak védeni próbálja a lányt, de vannak kételyeim – mondta Glen, miközben visszafelé sétáltak.

– Nehéz megmondani. De mit titkolhat?

– Nem tudom. Talán valaki megfenyegette, és azt nem akarja elárulni, de az is lehet, hogy tényleg nem tud semmit. Ez esetben valóban az, akinek mutatja magát: egy fiatal, sokat dolgozó milliomos a számítógépes üzletben, aki próbálja védeni a munkatársát.

Glen kimondott valamit, amin Irene is tűnődött már egy ideje.

– Nem gondolja, hogy túlságosan figyelmes a munkatársával? Megengedte, hogy odaköltözzön, felújíttatta a lakást...

– Így van. De lehetett egyszerű, praktikus oka is: hogy megnagyobbítsa az irodát. Londonban nagyon drága az ingatlan, és nyilván sokat spórol azzal, hogy ugyanott van az irodája, ahol lakik – válaszolta a nyomozó.

Visszafelé másik útvonalat választottak. Itt szélesebbek voltak az utcák, és a járda tele volt emberekkel. Rengeteg üzlet és étterem csalogatta a vendégeket. Irene már azon gondolkodott, mit vigyen haza ajándékba. Glen másodszor olvasott a gondolataiban.

– Ha vásárolgatni szeretne, elmehetünk a Whiteleys-be. Nincs messze, és sokféle bolt van egy helyen. Én is oda szoktam vinni a feleségemet és a gyerekeket, ha venni akarnak valamit. Ők vásárolnak,

én pedig a tetőtéri bárban ülök egy sör mellett, és újságot olvasok.

Ismét megvillantotta ellenállhatatlan mosolyát, és Irene újból megállapította, hogy nagyon kellemes férfi. Egy olyan pasas, aki önként jár vásárolni, még akkor is, ha csal egy kicsit, és a bárban tölti az időt, de legalább elmegy.

Odaértek egy épülethez, amely úgy csillogott a napfényben, mint egy esküvői torta a gyertyafényben. Inkább tűnt katedrálisnak, mint bevásárlóközpontnak. Glen beállt az oszlopsor alá az üvegajtók előtt.

– Itt találkozzunk egy óra múlva, utána elmegyünk ebédelni. Amíg vásárol, én megpróbálom felhajtani dr. Fischert.

Irene sok-sok boltot bejárt, de rájött, hogy lehetetlen feladatra vállalkozott. Azt is látta, hogy a svéd korona elég gyenge a fonthoz képest, ugyanakkor elég sok minden megtetszett neki, amit szívesen megvett volna.

A legérdekesebb hely egy kétszintes női fehérneműbolt volt, ahonnan végül két elegáns sárga szatyrot lóbálva sétált vissza a bejárathoz, ahol Glennel kellett találkoznia. Hirtelen rájött, milyen éhes.

Irene legnagyobb csalódására Glen egy Mandarin Konyha elnevezésű éttermet választott. Nem nagyon volt kedve kínait enni most, hogy végre Londonban volt, hiszen ilyesmit Göteborgban is lehetett kapni bőven. De amikor kihozták az ebédet, megváltoztatta a véleményét: nem félkész ételből dolgoztak, minden frissen érkezett a piacról. Glen a fokhagymás rákot

ajánlotta, amelynek mennyei illata és persze íze volt. A hideg sör lemosta a nagyváros füstjét Irene torkáról.

Egyikük sem kért desszertet. Glen elővett egy doboz cigarettát, és megkínálta Irenét is, aki természetesen nem kért. Ő azonban rágyújtott, és élvezettel szívta be a füstöt.

– Elértem dr. Fischert, ő pedig beszélt Rebeckával. Megegyeztünk, hogy holnap találkozunk az orvosnál, feltéve, ha ő is jelen lehet a beszélgetésünk alatt. Fischer belement. Ez így rendben van?

– Hát persze.

– Tizenegykor találkozunk a rendelőjében.

– Rendben van.

Glen elmosolyodott.

– Most pedig vissza kell mennem dolgozni. Elviszem a Scotland Yard épülete elé. Sajnos nincs időm arra, hogy körülvezessem a városon, mert megbeszélésünk lesz, de felugorhat egy városnéző buszra.

– Nagyszerű. Úgysem láttam még sokat Londonból.

– Akkor tényleg legjobb, ha buszra száll. Estell várni fogja este hétkor a hallban. Együtt mehetnek a Vitóriába.

– A Vitóriába?

– Mama étterme. A nagyanyámat hívták így. Ott találkozunk.

A Scotland Yard új, betonból és üvegből készült épülete hatalmas volt. Mintha egy olyan építész tervezte volna, aki nem nőtt ki a Lego-korszakból. A környék épületei viszont tényleg csodálatosan szépek voltak.

– Íme, a Parlament, ahol a tizenhatodik század óta üléseznek a képviselők. Amott láthatja a Big Bent. Nem a tornyot, hanem az órát hívják így – mesélte Glen.

Irene a folyó melletti buszmegállóban szállt ki a kocsiból, nem messze a Westminster hídtól. Úgy gondolta, először is egy térképre lenne szüksége. Az újságosnál egy kedves, ősz hajú hölgy többféle térképet és egynapos városnéző jegyet kínált neki.

– Le- és felszállhat a buszról kedve szerint – mondta mosolyogva.

Irene felment a busz felső szintjére, de a szél olyan erős volt, hogy be kellett gombolnia a dzsekijét.

Már fél hat volt, amikor holtfáradtan visszaért a szállodába. A feje hasogatott, a lába szintúgy, teljesen kimerült. Ledobta a bevásárlószatyrokat az ágyra, és bement a fürdőszobába. Megnyitotta a forró vizet, mert a koffein mellett egy jó forró fürdő volt az, ami mindig visszahozta az életbe. Nagy megkönnyebbülésére a szoba berendezéséhez egy vízforraló, instant kávé és cukor is tartozott. Irene gyorsan elkészítette a meleg vizet, és három zacskó kávét öntött a csészébe.

A szállodába menet leszállt az Oxford Streeten, nem messze a Selfridges áruháztól. Miután villámgyorsan körülnézett odabent, megállapította, hogy az árak nem az ő pénztárcájához vannak szabva, viszont néhány saroknyira megpillantotta a H&M jól ismert cégérét, ahol talált is egy világoszöld pulóvert és egy csillogó fekete felsőt. Meg volt elégedve, különösen, mivel a pulóvert fél áron adták. Egy kicsit azért furcsán érezte magát: Londonban jár, és végül a H&M-ben vásárol. El

is határozta, hogy ha valaki rákérdez, csak annyit fog mondani, hogy Londonban vette a pulóvert.

A gőzölgő kávéval visszament a fürdőszobába. Mennyei érzés volt belemerülni a kádba, és belekortyolni a méregerős italba. A koffein azonnal elűzte a fáradtságot a testéből, a forró víz pedig megélénkítette a vérkeringését. Kellemesebben már nem is érezhette volna magát. Sötét felhők gyülekeztek a homokos tengerpart fölött. Pár perccel korábban még minden olyan kellemes volt, most pedig valami rossz érzés fogta el. Hideg lett, fázott, de nem tudott tenni ellene. A keze és a lába nem engedelmeskedett. Pánikba esett, mert rájött, hogy halálra fog fagyni. Jeges esőcseppek hullottak a testére, a dagály hamarosan kimossa a nyílt vízre. Mindezek tetejébe mennydörögni és villámlani kezdett.

Irene riadtan ült fel a fürdőkádban. A mennydörgés nem múlt el. Eltartott egy ideig, amíg rájött, hogy valaki kopogtat az ajtón. Vacogva tekerte bele magát egy nagy fehér törölközőbe, és indult ajtót nyitni. Estell állt a küszöbön.

A frizurája éppen olyan kifogástalan volt, mint reggel. Ezúttal testhez simuló csontszínű ruhát és hozzá illő cipőt viselt. A vállára blézert terített.

– Hahó! Készen van? – kérdezte mosolyogva.

– Hát, nem igazán… elaludtam a kádban.

– Ó, szegénykém! Kora reggel ült repülőre, és egész nap mászkált, nem csoda, ha elaludt. Még csak negyed van, szólok, hogy egy kicsit késünk.

Estell fürgén eltipegett a folyosón, és magas sarkú cipője egyáltalán nem zavarta a gyors lépkedésben.

Irene magában megállapította, hogy bizonyos nők ismerik a magas sarkú cipő viselésének művészetét, mások pedig nem. Ő nyilvánvalóan a második csoportba tartozott.

Gyorsan beugrott a zuhany alá, és megint forró vizet választott, hogy elgémberedett tagjait működésre bírja. A haját már nem tudta megmosni, de azért a hajszárítóval rendbe hozta kissé. A halványlila topot és a kék vászonkosztümöt választotta. Némi szemfesték és rúzs után máris indult volna le Estellhez a földszintre. Az utolsó pillanatban még eszébe jutott, hogy nála van a Kristertől kapott arany fülbevaló, ezért gyorsan kicserélte a két kis ezüstgömböt. A fülbevalókhoz nyaklánc is tartozott, amit a medállal együtt Krister karlstadi unokatestvére, Anna készített. Ennél drágább holmija soha nem volt. Nagyon szerette ezeket az ékszereket. Egy pillantás a tükörbe, és meggyőződhetett róla, hogy elég jól néz ki egy londoni éttermi vacsorához.

– Tizenkét perc alatt! Lenyűgöző! – mondta Estell mosolyogva.

Alig száz métert sétáltak, és máris megérkeztek a Vitóriához, amely egy nagy téglaépületben volt. Már az utcán hallani lehetett a dél-amerikai ritmusokat, odabent pedig karneváli volt a hangulat. A hosszú asztalt körülbelül harmincan ülték körül, mind különböző életkorú emberek. Mindenki énekelt, és emelgette a poharát az újabb és újabb pohárköszöntőkre. Irenének szinte kiabálnia kellett, hogy meghallják.

– Ünnepelnek valamit?

– Glen nem mondta? – kérdezte Estell csodálkozva.

– Nem. De mit?

– Mamma hatvanötödik születésnapja van!

– De akkor nekem talán nem kéne...

Zavarában nem jutott eszébe a „zavarni” szó angolul.

– Ugyan! Mamma ötlete volt, hogy Glen magát is hívja meg. Nem akarta, hogy egyedül legyen egy ilyen nagyvárosban. Mamma szereti a társaságot.

Egy teltkarcsú nő közeledett feléjük. Tűzpiros ruhát viselt, szélesen mosolygott és kitárta a karját.

– Isten hozta! Na, most már kezdődhet a buli! Mindenki itt van! Örülök, hogy eljött, a nevem Donna!

A következő másodpercben Irene arcát a hölgy étel- és parfümillatú hajkoronája borította be, karjait pedig Mamma erőteljes ölelése a testéhez nyomta.

Donna egy kissé eltolta magától, és azt mondta:

– Ha minden svéd rendőr ilyen magas, akkor küldenie kell nekem egy jóvágású férfirendőrt. Szeretem a magas férfiakat.

Irene mosolygott, és egy pillanatra felrémlett előtte Andersson főfelügyelő sápadt, húsos arca. Nemsokára nyugdíjba megy, és jól jönne valaki, aki egy kis életet lehel unalmas hétköznapjaiba... Talán ide kellene küldeni? Megfelelő korú is, bár nem túl magas. Ez az élettel teli asszony egy hét alatt lefárasztaná. Irene már maga is érezte ezt a hatást.

Glen integetett neki, és egy üres székre mutogatott az asztal túloldalán. Estell odakísérte a vendéget.

– Helló, Irene! Bemutatom a feleségemet, Kate-et és az ikreket, Briant és... hol van Kevin?

Miközben Glen a fiát keresgélte, Irene kezet fogott a feleséggel. Kate gyönyörű, vörösesszőke hajú, kék szemű nő volt, arcát apró szeplők tették még bájosabbá. A mellette ülő göndör, sötét bőrű kisfiúhoz kisvártatva csatlakozott az ikerpárja is.

– Nekem is ikreim vannak. Lányok, most múltak tizennyolc évesek. Ők nem... – Irene megint elakadt.

– Nem egypetéjűek? – segítette ki Kate.

A pincér hozta az italokat. A sötét, édes valami, ami égette Irene gyomrát, valószínűleg rum lehetett. Kisvártatva az étel is megérkezett. Garnélarákot és kagylót szolgáltak fel valamilyen fűszeres öntettel, amibe csodás, friss kenyeret mártogattak. Ezután következtek a húsos nyársak: csirke és zöldségek. A hozzájuk kínált szósz határozottan chilis volt. Talán ezért fogyott olyan gyorsan a finom vörösbor. A poharak folyadékszintjének csökkenésével emelkedett a hangulat az asztal körül. Irene elképedve vette észre, hogy újabb hústálak érkeztek, ezúttal steak volt rajtuk. Már gondolni sem tudott evésre, pedig a vörösboros szósz és a sült krumpli nagyon jól nézett ki.

– Ez dél-amerikai hús, nem angol. Nem kell félnetek a szivacsos agyvelőgyulladástól! – kiabált az asztal végéről Donna.

Minden nagyon finom volt, de Irenének még két pohár borra volt szüksége, hogy leöblítse a steaket. Lassan kezdte érezni az alkohol hatását. Óvatosabb lett, mert nem akart másnaposan menni Rebecka Schyttelius kihallgatására.

A felforrósodott hangulat és a kis étterem borgőzös levegője egyaránt hatott az érzékekre. A vendégek kiabáltak és születésnapi dalokat énekeltek az ünnepeltnek. Irene nem beszélt portugálul, úgyhogy csak dudorászott, amennyire követni tudta a dallamot.

Desszertnek egy szelet csodálatos gyümölcstorta következett kávéval. Irene udvariasan elhárította az újabb pohár alkoholt. Mindenki nagyon jól érezte magát, de lassan éjfél lett, és Irene érezte, hogy már nem tud sokáig ébren maradni. Hosszú, eseménydús napja volt. Odament Donnához, megköszönte a csodás partit és a vacsorát. Az asszony magához húzta, és hatalmas puszit nyomott az arcára.

– Akkor számítok rá, hogy küld nekem egy magas, nyugdíjas svéd rendőrt! – mondta nevetve.

Irene megígérte, hogy rajta lesz az ügyön.

A csípős szél kellemesen hűtötte kipirult arcát. Vett néhány mélyebb levegőt, hogy kitisztítsa tüdejéből a füstöt. Glen felajánlotta, hogy visszakíséri a szállodába, de Irene nem fogadta el, mert a férfinak bőven volt dolga a fáradt ikrekkel. Egy taxi közeledett felé, de amikor nem intette le, továbbsuhant. Nem volt messze a szálloda, és jólesett a séta a sok evés-ivás után.

Az utcán nem volt senki. Amikor egy kocsi lelassított mögötte, Irene azonnal észrevette. Azt is hallotta, hogy kinyílik az ajtaja, de arra gondolt, valakit biztosan kocsival hoztak haza. Teljesen felkészületlenül érte, amikor valaki megragadta a karját és belökte a taxi hátsó ajtaján. Irene beverte a fejét a kocsi tetejébe, úgyhogy csillagokat látott. Valaki durván beljebb lökte.

– Hajts, a fenébe is! – kiabálta egy rekedt hang jól érzékelhető londoni akcentussal. Az illetőnek undorítóan bűzös lehelete volt.

Irene agya egy pillanatra leblokkolt. Félt és megdöbbent. Még kiabálni sem volt ideje, mielőtt az ajtó becsapódott volna. Hirtelen a kocsi padlóján találta magát, miközben a támadója fölé magasodott. Minden erejét összeszedve felnézett, de a sofőr és a hátsó ülés között üvegpanel volt. Mindössze annyit tudott kivenni, hogy a kocsi vezetőjének vastag, tetovált nyaka van.

Mit akarnak tőle? Kik ezek egyáltalán? Az a férfi, aki belökte a kocsiba, fogdosni kezdte a mellét, és Irene azonnal tudta, hogy meg akarja erőszakolni. De amikor a nyaklánca körül matatott, rájött, hogy rablásról van szó.

Aztán hirtelen lenyugodott. A férfi engedett kicsit a karja szorításán, de jobb kezével még mindig Irene nyakát fojtogatta. A rendőrnő megfeszítette a nyakizmait, megragadta a támadója karját, majd másik könyökével teljes erőből gyomorszájon vágta a férfit. A szorítás azonnal elernyedt, Irene pedig egy szempillantás alatt kicsusszant a markából, és mellé került. Szerencséjére a londoni taxikban elég nagy hely van a hátsó ülés előtt, így meg tudott fordulni. Még mindig fogta a férfi karját, majd kicsavarta és hasra kényszerítette őt. A másik kezét már a hátán térdelve kapta el, miközben a hát legérzékenyebb pontjába mélyesztette a térdkalácsát. A legkisebb mozdulatra fokozta a nyomást, és a támadónak iszonyú fájdalmat

kellett elviselnie, így egy idő után inkább mozdulatlan maradt.

Mindez néhány másodperc alatt zajlott le. A vastagnyakú pasas a vezetőülésben még fel sem fogta, mi történt, de azt érzékelte, hogy valami nincs rendben.

– Mi a jó francot csinálsz? – üvöltötte.

Megpróbált hátrafordulni és lenézni a padlóra, de közben vezetnie is kellett. Irene egy félig elnyomott káromkodást hallott, majd a kocsi pörögni kezdett az úttesten. A kerekek csikorogtak. Irene alig tudta megtartani a fogását a férfin. Végül a taxi hatalmas csattanással megállt. A sofőr nem volt bekötve, ezért a lendülettől előrebukott és beverte a fejét a szélvédőbe. Ájultan hevert a kormányon.

Irene támadója sem mozdult, és úgy tűnt, nem is lélegzik. Lehet, hogy akaratlanul is túlságosan megnyomta a hátát, amikor a kocsi megállt? Nem volt veszélytelen ez a fogás, és volt már rá eset, hogy az illető meghalt. Irene előrehajolt, és legnagyobb megkönnyebbülésére meghallotta a férfi légzését. Ő is eszméletlen volt.

Amikor kinyitotta az ajtót, egy férfi termett ott, aki segített neki kiszállni. Az egyik kezében telefon volt, a másikkal Irenét támogatta.

– ...a Westbourne és a Lancaster Gate sarkán... nekiment egy villanyoszlopnak... egy kocsi... egy nő sértetlen, de két férfi eszméletlen... mentőket is, igen...

Amikor a férfi megfordult, hogy megnézze, hogy vannak a sérültek, Irene már nem volt ott.

Tizenharmadik fejezet

Bár Irene elhatározta, hogy nem fog fájni a feje, reggel mégis borzalmas fejgörccsel ébredt. Nem az elfogyasztott alkohol, hanem amiatt, hogy beverte a fejét a taxi tetejébe. A homlokán hatalmas duzzanat éktelenkedett, amely lüktetett, és egyre sötétebb lett. Mi sem bizonyította jobban, hogy az előző esti események valóban megtörténtek, és nemcsak egy borzalmas rémálomról van szó. Megpróbálta ráfésülni a frufruját, de a tincsei furcsán égnek álltak. Összességében azért sikerült viszonylag jól eltüntetni a dudort.

Azért is igyekezett elszivárogni a baleset helyszínéről, mert nem volt ereje ahhoz, hogy egy rendőr egész éjjel faggassa. Elég gyorsan visszaért a szállodába, és bemászott az ágyába. Bár megrázták a történtek, sikerült elaludnia, és nem is álmodott rosszakat. Az is lehet, hogy elájult?

Levánszorgott a szálloda alagsori reggelizőjébe, és magába döntött pár bögre kávét. Donna vacsorája miatt még mindig teltnek érezte magát, így egy fél sajtos szendvicset evett csupán. A fejfájása jobb lett, és a gondolkodása is beindult.

El kell mondania a rendőrségnek, mi történt. Az egyetlen értelmes dolog az, ha megpróbálja elérni Glen Thomsent. Úgy beszélték meg, hogy háromnegyed tizenegykor találkoznak a szálloda előtt, de most talán jobb lesz, ha korábban is beszélnek.

Felment a szobájába, és előkereste a rendőr névjegykártyáját. Szerencséje volt, a férfi azonnal felvette a telefont. Irene megpróbálta elmagyarázni, mi történt, de Glen az első néhány szó után közölte, hogy azonnal indul.

Irene lement a hallba. Estell vidáman csicseregve köszönt neki, majd eltűnt egy mellékfolyosón. Valószínűleg ő sem aludt túl sokat, de ennek makulátlan külsején nyoma sem volt. Irene nem mondhatta el ugyanezt magáról. A tükörből egy elnyűtt, kialvatlan arc nézett vissza rá. Estell valószínűleg azt gondolta, az alkohol volt túl sok neki.

Amint a szállodához ért, és megpillantotta Irenét, Glen mosolya lehervadt.

– Menjünk fel a szobájába – javasolta.

Irene mindent részletesen elmesélt, Glen nem szakította félbe. Amikor befejezte a beszámolót, a férfi megcsóválta a fejét.

– Hihetetlen! Csak az a kérdés, kinek volt nagyobb pechje: magának, akit az első londoni estéjén megtámadtak, vagy a támadóknak, akik egy ju-jitsu mesterbe botlottak.

Mosolygott, de szinte azonnal elkomorodott.

– Értesítem a kerületi őrsöt.

A szobai telefont használta. Hosszasan beszélt különböző emberekkel. Többször figyelmesen hallgatott is, bólogatott és hümmögött. Néha Irenére pillantott, és úgy tűnt, aggódik valami miatt. Mintha kifejezetten megijedt volna.

– Menjünk, úgyis indulnunk kell, majd útközben elmondom, mit tudtam meg – javasolta aztán.

Amikor beültek a kocsiba, nem indultak rögtön. Glen sötéten nézetten Irenére.

– Iszonyú nagy szerencséje volt. A ju-jitsu tudásának köszönhetően menekült meg egy nagyon veszélyes helyzetből.

Beindította a motort. A kocsi halk zümmögéssel elindult.

– A taxi természetesen lopott volt. Megtalálták a taxist, szúrt sebet ejtettek rajta, és kirabolták egy sötét mellékutcában, nem messze a Vitóriától. A kezét összekötözték, a száját pedig kipeckelték. Most kórházban van, az állapota kritikus. Az egyetlen szerencse az, hogy most már a két elkövetőé is.

Glen megállt, hogy átengedjen egy idős nőt a zebrán, aztán beletaposott a gázba, és folytatta a beszámolót:

– A hátsó ülésen lévő férfi, a maga támadója Ned Atkinson. Más néven Sírásó.

Glen elhallgatott. Irene fejfájása ismét elviselhetetlen lett, a homloka kimondhatatlanul lüktetett. Szóval egy Sírásó nevű emberrel verekedett. Beszélni akart, de a nyelve nem engedelmeskedett.

– Nedet jól ismerik a rendőrök, drogos. Pár hónapja jött ki a börtönből, gyilkosságban való bűnsegédletért ült tizenkét évet. A specialitása az, hogy bérgyilkosoknak segít, az alvilág ismert alakja. Általában ő tünteti el a holttesteket, innen kapta ezt a becenevet.

Irene összeszedte magát, és megpróbált magabiztosan rámosolyogni Glenre.

– Meg merjem kérdezni, hogy hívják a másikat?

Glen hosszasan nézte, mielőtt válaszolt volna.

– A Hentes.

A Hentes. Irene úgy döntött, több kérdést nem tesz fel.

– Szerencséje volt, hogy nem ő rántotta be a kocsiba. A Hentes legalább százharminc kilós és nagyon erős. Múlt hónapban szökött meg a börtönből, és megsebesült közben. Amikor tegnap éjjel bevitték a fejsérüléssel a kórházba, a térdén egy elfertőződött tályogot is találtak. Az a főfelügyelő, akivel beszéltem, úgy gondolja, egy átlagember még menni se tudott volna ilyen sebbel. De a Hentesnek muszáj volt. Nem fordulhatott orvoshoz, mert országos körözést adtak ki ellene.

Elhajtottak a Marble Arch mellett, és rátértek az Oxford Streetre. Elég nagy volt a forgalom, a járdán vásárlók ezrei hömpölyögtek. Glen lelassított, majd bekanyarodott egy kisebb utcába.

– Egy speciális pszichiátriai intézetben kezelik, amit kifejezetten bűnözőknek alakítottak ki. Már sokat ült különös kegyetlenséggel elkövetett gyilkosságokért, erőszakért. Volt benne olyan, amit megbízásból teljesített, de olyan is, amit a maga szórakozására.

Glen leparkolt a járda mellett.

– Ned egy ideig oxigénhiányos állapotban volt. Túléli, de valószínűleg maradandó agykárosodása lett, igaz, ez nem választható el a túladagolás következményeitől. Sok morfiumot és heroint találtak a szervezetében. A drog megtette hatását, legyengült a

szervezete. A Hentes belefejelt a szélvédőbe, neki is súlyos fejsérülése van. Kritikus az állapota. És Irene…

Glen elhallgatott, majd Irenére nézve közölte:

– A Hentes mellett ott volt egy nagy kés. Ugyanaz, amellyel a taxist leszúrták. Még véres volt.

Rablás. Nemi erőszak. Késelés, talán gyilkosság is. Ez várt volna rá, ha nem sikerül megmenekülnie. Amikor kiszállt a kocsiból, érezte, hogy remegnek a térdei. Bár csak tizenhárom fok volt, a hátán verejtékcseppek futottak végig.

Dr. Fischernek egy gyönyörű kőépületben volt a rendelője nem messze az Oxford Streettől.

Miután a kaputelefonon keresztül igazolták magukat, beengedték őket. Az előteret viktoriánus stílusban rendezték be, sok márványt és faragott, mahagóni színű fát használva. Irene megkönnyebbülve látta, hogy a lift is vadonatúj, és legalább két ember elfér benne.

Amikor kiszálltak, egy ötvenes éveiben járó, magas férfi várt rájuk a nyitott ajtóban. Sűrű, ősz haját hátrafésülve hordta, apró, szintén ősz szakálla gondos ápolásról tanúskodott. Halványszürke öltönye drágának tűnt, erőteljes arcvonásai erőt sugároztak. Amikor elmosolyodott, kivillantak tökéletes fogai, de szürkéskék szeme még lélegzetelállítóbb volt. Elegáns öltözéke ellenére Irene úgy gondolta, inkább nagyvadásznak tűnik, mint orvosnak. Keret nélküli szemüvege mögül dr. Fischer is alaposan szemügyre vette a jövevényeket.

– Thomsen és Huss nyomozó, ugyebár? Dr. Fischer vagyok. Jöjjenek beljebb.

Anélkül, hogy kezet nyújtott volna, kissé meghajolt, majd a rendelő nyitott ajtaja felé mutatott. Átmentek egy sötét előszobán, majd egy váróteremként használt nappalihoz értek.

– Rebecka azt szeretné, ha itt ülnénk le.

Az orvos kinyitotta az ajtót, és elsőként lépett be rajta. A helyiséget antik bútorokkal rendezték be, ami jól illett a mennyezeti stukkókhoz és az ólomüveg ablakokhoz. A padlón keleti szőnyegek hevertek, amik Irene hozzá nem értő szemének valódinak tűntek. Minden jel arra mutatott, hogy nem egy átlagos orvosi rendelőben járnak, és nyilván az árak sem voltak átlagosak.

Fischer odament egy nőhöz, aki az egyik ablak melletti karosszékben ült, és a vállára tette a kezét.

A fény jobb oldalról érkezett, és megvilágította Rebecka fél arcát. Irene azonnal látta, hogy jóval soványabb, mint azokon a képeken, amelyek a karácsonyi reggelin készültek. Fehér pamutfelsőt és egy gyönyörűen szabott fekete kosztümöt viselt. Amennyire Irene meg tudta ítélni, semmilyen ékszer nem volt rajta. A haja hosszabb volt, mint a képeken, de épp olyan sűrű. Azonban teljesen le volt lapulva, mintha régóta nem mosták volna meg. Jól állt neki a fogyás. Telt ajkai és magas arccsontja így még jobban érvényesült. Szemei kifejezéstelenül néztek előre, és egyértelműen látszott bennük a fájdalom és a nyugtalanság. Irene látta, mi volt az, ami miatt Christian Lefèvre megpróbálta távol tartani őket a

lánytól. Saját fájdalma és félelmei ellen próbálta megvédeni őt.

Irene fülébe csengtek Eva Möller szavai: Rebecka olyan, mint az apja…

– Rebecka, ezek azok a rendőrtisztek, akik szeretnének beszélni veled – mondta dr. Fischer.

Glen és Irene odament a karosszékhez, majd kezet fogtak Rebeckával, és bemutatkoztak. A lány keze hideg volt és erőtlen. Irene nem tudta, hogyan kezdje, úgyhogy bizonytalanul megszólalt svédül:

– Kérem, fogadja őszinte részvétemet, és a kollégám nevében is ugyanezt mondhatom. Ami a családjával történt, az tragikus, és mindent megteszünk, hogy előkerítsük a gyilkost, de ehhez szükségünk van a segítségére. Túlságosan sok olyan kérdés merült fel, amire nem találunk választ. Gondolja, hogy van elég ereje ezeknek a megválaszolására?

Rebecka szinte automatikusan bólintott, és nem nézett Irenére.

– Először is, tudna-e bármilyen indítékot mondani a gyilkosságokra?

Rövid fejmozdulat volt a válasz.

– Említette Jacob vagy esetleg a szülei, hogy félnek valakitől, vagy hogy megfenyegették őket?

– Nem – mondta Rebecka alig hallható, rekedt hangon.

– Önt sem fenyegették meg?

Ismét csak fejrázás, ezúttal kicsit határozottabban.

Senkit sem fenyegettek meg, és most a négy családtagból három halott. Ez elég valószínűtlenül

hangzott. Rebecka biztosan tud valamit, még akkor is, ha esetleg ennek nincs is tudatában, gondolta Irene.

– Ismer esetleg valakit, aki annyira gyűlölhette a szüleit, hogy meg is ölhette őket?

– Nem.

– És Jacobnak sem voltak olyan ellenségei, akikről tudott?

– Nem.

Sem dr. Fischer, sem Glen nem értett egy szót sem a beszélgetésből, de mindketten mozdulatlanul figyeltek. Irene mindent megadott volna, ha átadhatja a beszélgetés menetét Glennek. Az előző esti eseményeknek köszönhetően nem volt igazán formában, de úgy tűnt, ezt neki kell végigcsinálnia. Úgy döntött, másik témát vet fel.

– Hallottuk, hogy az apja a segítségét kérte ahhoz, hogy sátánisták nyomára bukkanjon az interneten. Igaz ez?

– Igen.

– És talált valami használhatót?

Rebecka most először nézett Irenére, de aztán elfordult, mielőtt válaszolt volna.

– Sok anyagot találtunk, amiben reklámozzák magukat. De apa azokat akarta megtalálni, akik felgyújtották a kis templomot. A neten csak chat oldalak voltak.

– Chat oldalak?

– Igen. Az egyiken valaki gratulált nekik a „sikeres támadáshoz az ellenség tengerparti temploma ellen”. Sikerült lenyomoznom a számítógépet. Egy lerumi középiskolába vezettek a nyomok. Összesen ennyi volt.

Nagyon nehezen beszélt, és Irene látta, hogy verejtékezik a homloka. Egyértelmű volt, hogy nehéz perceket él át.

– Tud arról, hogy az édesapja esetleg rábukkant valamire a saját nyomozása során?

– Nem hiszem.

– Idén nem ment haza karácsonykor, ugye?

– Nem.

– Tehát már jó ideje nem találkozott a szüleivel?

Irene szándékosan nyitva hagyta a kérdést, mivel fogalma sem volt, hogyan folytassa a kérdezgetést. Épp ezért lepődött meg, amikor Rebeckának megrándult az arca. Nagyot sóhajtott, és azt suttogta:

– Nem.

– És mikor látta őket utoljára?

Rebecka megnyalta cserepes ajkait.

– Húsvétkor... tavaly...

– Nem vett észre akkor valami különöset? Valamit, ami eltért a megszokottól? Valaki esetleg nem tett vagy mondott valami furcsát?

Úgy tűnt, Rebecka erősen gondolkodik.

– Nem.

– Az apja beszélt a sátánistákról?

– Nem.

– És az anyja se mondott semmit róluk?

– Nem.

Rebecka hátradőlt, és a fejét is hátrahajtotta. Az arca hamuszürke volt, és Irene látta rajta, hogy nem bír el többet. A következő kérdés érzékenyen érinthette a lányt, de mindenképpen fel kellett tenni. Halkan folytatta:

– A bátyja házában találtunk egy könyvet a sátánizmusról. A falborítás mögé rejtették el. A mozgalom egyik alapítója írta…

– LaVey.

– Maga ismeri a könyvet?

– Én vettem. Itt, Londonban.

– Miért?

– Ő akarta. Karácsonyi ajándékként adtam oda neki.

– Tavaly?

– Nem, tavalyelőtt.

– Amikor hazament karácsonyra?

– Igen.

– Ön is olvasta?

– Nem.

– A könyvet az egyik hálószobában rejtették el. Egy puska is volt mellette. Ismerte ezt a rejtekhelyet?

– Igen.

– Tudta, hogy a bátyja egy puskát tart a faborítás mögött?

Rebecka lassan nemet intett a fejével.

– És ki tud még arról a helyről?

– Csak a családunk. Olyan, mint egy… széf.

Rebecka lehunyta a szemét, és ismét a fejtámlára hajtotta a fejét. Úgy tűnt, elfogyott az energiája. Mintha a testsúlyát se tudta volna megtartani ülve. Dr. Fischer krákogni kezdett, és hatalmas teste mocorgott a széken. Irene lázasan töprengett. Tudta, hogy az ideje majdnem lejárt. Hirtelen eszébe jutott valami, amin már tűnődött korábban is.

– Valaki említette, hogy tavaly nyáron hazament, és a barátja is magával volt. Igaz ez?

Úgy tűnt, Rebecka elaludt, de egy kis idő múlva kinyitotta a szemét, és egyenesen Irenére nézett.

– Christiannal mentem. Egy munkára hívtak Stockholmba. Christian még sosem járt Svédországban. A Landvetteren szálltunk le, és béreltünk egy kocsit. Így mentünk Stockholmig, hogy minél többet lásson a tájból. Kullahult mellett mentünk el, de nem voltak otthon. Különös volt.

– A szülei tudták, hogy mikor érkezik?

– Nem. Nem szóltunk nekik. Gondoltam, csak meglepem őket. Szinte biztos voltam benne, hogy otthon lesznek, sose mozdultak ki. De aznap éppen meglátogatták apa egyik régi iskolatársát Värmlandban. Azt hiszem, egy piacra is benéztek.

– Később elmondta nekik, hogy Kullahultban járt?

– Ami azt illeti... nem hiszem. Csak továbbálltunk.

– Jacobbal se találkozott?

– Csak augusztusban költözött le északról.

– Maguk mikor mentek Stockholmba?

– Július végén.

– Tehát Christian nem találkozott a családjával?

Rebecka alig láthatóan megrázta a fejét válaszképpen.

– Kit akartak meglátogatni Stockholmban?

Rebecka elfordította a fejét, és egy ideig nem is válaszolt. Végül azt suttogta:

– A Mentsd Meg a Gyerekeket svéd szervezetét.

Fischer mindkét kezével határozottan ráütött a szék karfájára.

– Ennyi elég lesz. Rebecka nem tud többet elviselni.

Irene látta, hogy az orvosnak igaza van. A nő úgy nézett ki, mint egy kipukkadt lufi.

– Köszönöm, hogy segített nekem, Rebecka. Tudom, hogy ez nagyon nehéz önnek – mondta Irene, de Rebecka motyogni kezdett valamit.

– ... senki sem értheti...

Irene nem volt egészen biztos benne, hogy jól hallja. Gyorsan elővette a névjegykártyáját, és átnyújtotta Glennek.

– Legyen szíves, írja rá a Thomsen Hotel és a saját telefonszámát is, ha esetleg Rebecka beszélni szeretne még velünk valamikor a nap folyamán.

A férfi megtette, amit a kollégája kért, Irene pedig odatartotta a nő elé a kártyát.

– Ma délután fél hatig ezen a számon elérhet. Azután hazarepülök Svédországba. Később a kártya másik oldalán látható számokon talál meg, és persze, a mobilom is mindig be van kapcsolva.

Rebecka bólintott. Kifejezéstelen arccal az ölébe ejtette a kezét a kártyával együtt, és rá se nézett.

– Megbeszélésem van háromkor. Mi lenne, ha most ebédelnénk? – javasolta Glenn valamivel később.

Irene ezt jó ötletnek tartotta. A reggeli elég soványka volt.

– Fél hat után felveszem a hotelban. Addig a szobában maradhat. Akkor bőven lesz ideje, hogy még elutazás előtt bekapjon valamit a repülőtéren. Mit akar csinálni ma délután? – kérdezte már a kocsiban ülve Glen, miközben megpróbálták átverekedni magukat a forgalmas utcákon.

– Igazából magam se tudom. Mit javasol? – mondta Irene.

– Kedveli a régi épületeket, vagy inkább vásárolni szeretne?

– Tegnap már vásároltam, és nem igazán áll közel hozzám az építészet. Valami olyasmi kellene, ami nem kerül sokba – mondta Irene.

Glen pár percig gondolkodott. Aztán felderült az arca.

– Tudom már. A Tate Modern galéria. Akkor elmehetünk enni egy közeli étterembe is.

Átmentek a Temzén, majd balra fordultak. Glen talált egy parkolóhelyet, majd ügyes mozdulatokkal bevarázsolta a Rovert a zsebkendőnyi területre. Beléptek a háromemeletes épületbe, amiről kiderült, hogy egyetlen étterem három szinten. A legfelső szinten volt a terasz. Az egészet ki lehetett bérelni, ha valaki partit rendezett. Aznap persze a szél és a sötét felhők nem igazán tették volna vonzóvá ezt a lehetőséget. Irene inkább a kellemesen meleg földszinti pubot részesítette előnyben.

Találtak egy szabad asztalt, és a kabátjukat a szék támlájára akasztva jelezték, hogy ott ülnek. Az asztal négy sarkában fémtáblácskákba gravírozott számokat csavaroztak fel. A pultnál kellett rendelni, de ha már ott volt a kedves vendég, nemigen tért vissza az asztalához üres kézzel. Általában egy korsó sört is vitt magával.

Irene lasagnét választott, Glen pedig krumplit és tonhalsalátát. Az adagok óriásiak, az ételek pedig nagyon finomak voltak. Irene szerint az a sztereotípia,

hogy az angolok nem tudnak főzni, minden alapot nélkülöz. Az elmúlt két napban nagyon sok kellemes étkezésben volt része. Az tény ugyan, hogy igazi angol ételt nem nagyon evett, inkább kínai, dél-amerikai és olasz fogás került a tányérjára, amit egy sötét bőrű, félig skót, félig brazil, Glen nevű kollégával költött el. Az utazás alatt semmi sem volt „igazán angol”. Na, talán majd a sör.

– Mi a benyomása Rebeckáról? – kérdezte Glen.

– Valóban nagyon beteg, ez nyilvánvaló. De azt nem tudom megállapítani, hogy normális depressziója van-e, vagy fél valamitől. Nekem egy kicsit úgy tűnt, mintha a rettegés vette volna el az erejét. Teljesen kimerült.

Glen bólintott.

– Én is úgy éreztem, hogy hálni jár belé a lélek. De végül is beszélt, és válaszolt a kérdéseire.

– Igen, ez kétségtelen, bár sokkal többet nem tudtunk meg tőle. De az az érzésem, hogy még nem mondott el mindent. Mitől félhet? Vagy inkább kitől? Miért nem akar beszélni?

– Sok-sok kérdés válasz nélkül – mondta Glen.

– Azt sem tudom, hogy a saját életét félti-e. Tagadta, hogy a családtagok bármelyikét megfenyegették volna, pedig három embert megöltek.

Glen elgondolkodva nézett Irenére.

– Rebecka nagyon rejtélyes, különösnek találom. Gyönyörű, intelligens, de rémült és magányos. Újra beszélnie kellene vele. Várjon egy kicsit, és keresse fel újra. Az is baj, hogy hallani se akar a temetésről, és arról, hogy Svédországba menjen. Még csak fel sem lehetett vetni ezt a témát – folytatta Glen.

– Ezt honnan tudja?

– Attól a lelkésztől, aki vele volt, amikor közöltük vele a rossz hírt. Ő felajánlotta a segítségét a temetés körüli teendőkben Rebeckának. Később felhívtam, hogy megkérdezzem, igényelte-e a segítséget a nő, de a lelkész azt mondta, hogy nem kereste meg őt. Eléggé aggódott, mivel egy temetés körül rengeteg gyakorlati intéznivaló van, nem beszélve a hagyatéki ügyekről.

– Felhívhatom, ha gondolja. Talán megkérhetnénk, hogy beszéljen Fischer doktorral. Ő is felvetheti a kérdést Rebeckának, ha azt látja, hogy egy kicsit jobban van, és van ereje beszélni a dologról.

– Ez jó ötlet.

Glen elővette a jegyzetfüzetét, és lapozgatni kezdett benne. Végül megtalálta a keresett számot.

– Itt van! Kjell Sjönell lelkész – olvasta hangosan Glen.

Irene felnevetett. Glen derekasan megküzdött a svéd sj hang kiejtésével. Gyorsan leírta a számot és a nevet, majd befejezte az ebédjét.

A Temze partján sétáltak, és az elmúlt huszonnégy óra eseményeit vették sorra.

– Leírom a támadásról tett vallomását, aztán átfaxolom, hogy elolvashassa, és aláírhassa. Azt nem tudom, hogy vissza kell-e jönnie még egyszer Londonba tanúskodni, ha bíróság elé kerülnek azok a fickók. Bár egyelőre az is kétséges, hogy felépülnek-e annyira, hogy egyáltalán erre sor kerülhessen. De majd megtudom – mondta Glen.

– Mit gondol, miért engem szemeltek ki? – kérdezte Irene.

– Hát, láttak egy nőt, aki egyedül jön ki egy étteremből, aki talán be is van csípve. Tökéletes áldozat, nem igaz?

Irenének hirtelen eszébe jutott a taxi, amit az utcára kiérve látott. A dzsekije nyitva volt, mert kellemes volt a levegő. Sírásó és a Hentes megláthatta az ékszereit. Irene ösztönösen megfogta a nyakában függő aranyláncot.

Nagyjából egy kilométer után Glen rámutatott egy hatalmas épületre, amely a Temze partjától nem messze magasodott.

– A Tate Modern galéria. Egy régi erőműből alakították át múzeummá. A régi turbinateremben harmincöt méter magas a mennyezet. Nagyon érdekes hely, ajánlom. Kate és én néhány héttel ezelőtt jártunk itt. Sok a látnivaló, ráadásul ingyenes.

– Az hogy lehet?

– Adományokból épült. Azt hiszem, a Guggenheim Alapítvány finanszírozta.

Irene eltöltött néhány kellemes órát a galériában, és megcsodálta több híres művész alkotását is. Először látott eredeti képeket Picassótól, Monet-tól, Salvador Dalítól és Van Goghtól. Rájött, hogy a legtöbb úgynevezett modern művész egyáltalán nem is annyira modern, mivel a tizenkilencedik század végétől a huszadik század közepéig tevékenykedtek. Ennek ellenére mégis a modern művészet úttörőiként tartják számon őket. Irene érezte a képek lenyűgöző erejét, és megértette, mennyire újszerűek lehettek ezek az

alkotások egy évszázaddal korábban. Érthető módon örök időkre átalakították az egész művészetet.

A sok gyaloglás után nem volt könnyű bejárni a múzeum termeit. Irene lábai is egyre inkább sajogtak. Végül a zsúfolt kávézóban végezte az épület hetedik szintjén. Nagy nehezen talált egy üres bárszéket, és rendelt egy sört. Érdekes volt ott ülni, és figyelni a világ minden tájáról ideözönlő embereket. Ha pedig megunná őket, a város látványában is gyönyörködhet, nem beszélve az alatta kanyargó Temze hajóiról. Az idő nagyon gyorsan elrepült, lassan indulnia kellett a hotelba, majd a repülőtérre.

Glen kivitte a Heathrow-ra. Mielőtt elbúcsúztak volna, Irene azt mondta:

– Beszéltem a lelkésszel, Kjell Sjönell-lel. Megígérte, hogy felveszi a kapcsolatot Fischerrel, aztán nekem is beszámol. Várnunk kell, amíg Rebecka eléggé megerősödik ahhoz, hogy hazajöjjön Svédországba, máskülönben lehet, hogy még egyszer vissza kell jönnöm.

Glen elmosolyodott.

– Nagyon jó lenne, ha újra Londonba látogatna, de természetesen én is abban reménykedem, hogy Rebecka felépül. Gondolkodtam a dolgon. Szerintem ő a kulcsszereplő a történetben, akár tud erről, akár nem.

Irene bólintott.

– Én is pont így gondolom.

Tizennegyedik fejezet

Irene beviharzott Hannu Rauhala irodájába. Kezében a Göteborg Times vasárnapi számát lobogtatta.

– Hannu! Mi a fene ez?

A főcím így szólt: KIHALLGATTÁK AZ EGYHÁZI KÖNYVELŐT A SÁTÁNISTA GYILKOSSÁG ÜGYÉBEN ÉS SIKKASZTÁSSAL GYANÚSÍTJÁK.

– Fogalmam sincs. Én is csak tegnap olvastam.

Irene olyan mérges volt, hogy remegett a hangja.

– Hogy beszélhettél erről Kurt Höökkel?

Höök volt a GT egyik legismertebb, bűnügyekkel foglalkozó újságírója, és megvoltak a maga forrásai. Ha valakinek ötletei voltak valamilyen bűncselekménnyel kapcsolatban, ő volt a megfelelő személy az információ továbbítására.

– Én nem beszéltem vele – mondta Hannu nyugodtan, majd hátradőlt és egyenesen Irene szemébe nézett. Irene tudta, hogy nem hazudik. Még ha pénzre is lenne szüksége a ház és a baba miatt, akkor sem tenne ilyesmit.

Ledobta a lapot Hannu asztalára, és leült.

– Őszintén szólva, nem is gondoltam, hogy te voltál, de akkor ki lehetett? Te, Sven és én tudtunk csak ezekről a pletykákról. Én Londonban voltam, Sven sose állna szóba Kurt Höökkel. Gyűlölik egymást. Mellesleg találtál valamit, ami esetleg arra utal, hogy a pletyka igaz lehet?

– Nem. A könyvvizsgáló mindent megmutatott tíz évre visszamenőleg. Sose merült fel semmilyen gyanú a könyveléssel kapcsolatban.

– De ez akkor is katasztrofális csapás Louise és Bengt Måårdhra nézve! Hosszú idő is eltelik, mire tisztázhatják magukat!

– Kinek lehet haszna abból, hogy a pletykák napvilágot láttak?

Irene összeráncolta a homlokát.

– Urban Bergnek.

Hannu bólintott.

Irene átment a saját irodájába, és sokáig gondolkodott még az ügyön. Aztán döntött, és felvette a telefonkagylót. Később még valakit fel kell majd hívnia, de az még korai lenne.

Louise Måårdh arcán egyértelműen meglátszottak az elmúlt napok eseményei. A haja fésületlen volt, és a korábban látott tökéletes sminkje helyett mindössze egy kis elmaszatolt vörös rúzs volt rajta. Az se passzolt túlságosan a rozsdavörös pulóveréhez. Világoszöld pólója elején kávéfolt éktelenkedett. Sötétkék farmerja gyűrött volt, a lábán pedig egy kitaposott papucs lógott. Fáradt mozdulattal invitálta be Irenét a házba.

A család nem a paplakban lakott, hanem egy viszonylag új építésű családi házban Ledkulla közelében. A pasztellszínek szépen harmonizáltak a bükkből készült modern, világos bútorokkal. A falak mentén hatalmas könyvespolcok sorakoztak. Az egész házat elegáns, de azért otthonos légkör lengte be. Most

már értette, miért alakult ki az emberekben féltékenység és gyanakvás.

A nő bevezette Irenét a tágas, világos nappaliba.

– Kérem, foglaljon helyet – mondta fáradtan.

Irene leült egy kényelmes fotelba, amelyet halványszürke velúr borított. A nő a szemben lévő bőrkanapéra roskadt le. Irene zavarban volt, nem tudta, hogy kezdjen bele a mondandójába.

– Megértem, hogy szörnyen érzi magát. Mindent megteszünk, hogy megtudjuk, mi történhetett. Csak egy volt a sok nyom közül, amit ellenőriztünk, rutinmunka... Nem tudom, honnan került ki az újságíróhoz.

– Nem tudok dolgozni. Kiteregették a magánéletünket a sajtóban, és máris megbélyegeztek minket. Már az se fog számítani, ha végül kiderül, hogy mindez hazugság. Az emberek mindig összesúgnak majd a hátunk mögött. Máris megindultak a névtelen telefonhívások, még a postaládához se merek kimenni.

– Telefonáltak más újságoktól is?

Ebben a pillanatban megcsörrent a telefon. Két csengetés után azonban elhallgatott. Valaki a ház egy másik helyiségében felvehette. Bengt nyilván itthon van, gondolta Irene.

– Állandóan hívnak. Nem nehéz kitalálni, melyik könyvelőt érinti a sátánista gyilkossági ügy. Csak egy ilyen van, én.

Louise hangja ijesztően fásult volt. Ebben a pillanatban azonban nem tudta tovább türtőztetni magát. Zokogni kezdett, és az arcán patakokban folytak végig a könnycseppek. Irene talált a zsebében egy tiszta

papír zsebkendőt, odanyújtotta a nőnek, aki elfogadta azt.

Együttérzés és növekvő düh uralta a gondolatait. A hamis pletyka gonosz dolog. Kellemetlen és kegyetlen az áldozattal szemben, ráadásul lehetetlen védekezni ellene. Átült Louise mellé a kanapéra.

– Figyeljen. Elmondom, mi történt. Urban Berg eljött hozzám a rendőrségre, és elmondta, hogy Sten Schyttelius gyanakodott magára sikkasztás miatt. Mivel ez egy gyilkossági ügy, természetes, hogy minden ilyen információt ki kell vizsgálnunk. Ha valakiről kiderül, hogy sikkasztott, az lehetséges indíték akár gyilkosságra is…

Irene elhallgatott, Louise ugyanis felugrott, apátiája eltűnt, könnyeit pedig dühkitörés követte.

– Urban Berg! Az a részeges, képmutató bolond! Megölöm!

A körülményeket tekintve nem volt a legjobb szóhasználat, de Irene értette a nőt. Bengt Määrdh azonban döbbenten állt a nappali küszöbén.

– De kedvesem! Kiről beszélsz? Ki az, akit… – mondta zavartan. Szemüvege mögül kétségbeesetten nézett a feleségére.

– Urban Berg az! Az az átkozott! Ő áll az egész dolog mögött!

Bengt és Irene legalább tíz percig győzködte és nyugtatgatta Louisét, mire egyáltalán szóba lehetett állni vele.

– Figyeljen rám! Megmondom, mit fogunk tenni – mondta végül Irene.

Amikor visszaért az irodájába, elsőként felhívta az újságírót. Megvolt a közvetlen száma.

– Höök – szólt bele a férfi a telefonba.

– Itt Irene Huss.

– Á, helló, Irene!

Úgy tűnt, őszintén örül a hívásnak, és Irene már szinte lelkiismeret-furdalást érzett amiatt, amit mondani fog neki, de Bengték érdekében meg kellett tennie. Csak semmi „mi újság, nem iszunk meg egy sört” stílus! Bár az az igazság, hogy Kurttal mindig jól érezte magát, de ez ráér. Először is rendbe kell tenni a dolgokat.

– Helló. Azért hívom, mert készíteni fog egy interjút.

Rövid, döbbent csend a vonal a túloldalán.

– Igen? És kivel?

– Velem.

A következő szünet jelentősen hosszabb volt, mint az előző. Nyilvánvaló volt, hogy Höök védekező álláspontot foglal el.

– Tényleg? És miről is?

– Hamis információ terjesztéséért perbe foghatják, és veszíteni fog.

– Édes hölgyem, várjon már egy kicsit…

– Nem vagyok az édes hölgye! Maga nem ellenőrizte a forrását, és a szóban forgó személyre nézve ez katasztrofális következményekkel járt! A maga információi pletykákon és irigységen alapulnak. Louise Måårdhot sosem gyanúsították meg sikkasztással, és sosem nyomozott utána a rendőrség.

– De én felhívtam a könyvvizsgálót. Ő ugyan nem volt ott, de egy hozzá közel álló személy megerősítette, hogy a rendőrség kikérte az aktákat.

– Ez így is van. Utánajártunk a dolognak. De semmilyen szabálytalanságot nem találtunk. Sem a könyvvizsgáló, sem senki más sem egyébként. Nincs hivatalos rendőrségi jelentés, sőt még hivatalos nyomozás se indult. Nincs is rá ok. Senki sem jelentette fel Louise Måårdhot. Csak rosszindulatú pletykálkodásról van szó, semmi másról!

Höök hallgatott. Irene folytatta, ezúttal nyugodtabb hangnemben.

– Urban Berg átverte magát, és engem is. Idejött, és elmondta, hogy Sten Schyttelius gyanakodott Louise Måårdhra. Senki más ennek még csak hírét se hallotta soha, az pedig köztudott, hogy Schyttelius meghalt. Urban Berg valószínűleg azt gondolta, egy halott ember nevében azt mond, amit akar. Az arcomba hazudott, ahogy magának is.

– Na, de miért? Ki bízik meg egy lelkészben, aki hazudik?

– Azért, hogy megszabaduljon a vetélytársától. Berget kétszer kapták rajta ittas vezetésen. Bengt Määrdh ellen mindössze annyi szól, hogy kedveli a nőket. Bár, ha most belegondolok, ezt az információt is Berg terjeszti. Még ha végül megállapítják is, hogy a Louise Måårdh elleni vádak alaptalanok, az új plébánost nyilvánvalóan kijelölik. És ez Urban Berg lesz Kullahultban. A nyomozás közben még tréfálkoztunk arról, hogy a lelkészek kicsinyes

pletykafészkek, de Urban Berg messzire ment. Hazudott, és hamisan vádaskodott.

Kurt felsóhajtott.

– És mit kellene most csinálnunk?

– Felfedjük Urban Berg ármánykodását. Elmondjuk a nyilvánosságnak, hogy mi történt. Én elővesszem a régi ügyeit az ittas vezetéssel kapcsolatban. Pontosan elmondom, mit mondott nekem a rendőrségen múlt héten. Természetesen világosan kinyilvánítjuk, hogy Louise Måårdh ártatlan. És maga fogja megírni az egészet.

– Van annak valami alapja, hogy Bengték az elmúlt években jelentős mennyiségű pénzt költöttek?

Irene mosolyogva válaszolt.

– Bengt elmondta nekem, hogy a bátyja és ő örökölt egy gyermektelen nagybácsitól. Sem ő, sem a felesége nem beszélt erről senkinek, épp azért, hogy ne induljanak be a pletykák.

– És én ezt is megírom, ugye? – kérdezte Höök.

– Hát persze.

– Szegény Urban Berg. És szegény én.

– Egyiküket se sajnálja senki. Az a legkevesebb, hogy megpróbálja helyrehozni a kárt, amit okozott. Ártatlan emberek szenvednek. És ne felejtse el, hogy a címoldalon legyen, ugyanolyan betűmérettel!

– Rendben! Meglesz!

– Nos. Két nap Londonban rendőrségi költségen, és az egyetlen dolog, amit hozol, az egy kötés a fejeden.

Andersson főfelügyelő türelmetlenül dobolt az ujjaival az íróasztalon. Irene éppen befejezte a

beszámolóját a londoni eseményekkel kapcsolatban. Az ügyet délután beszélték át, mert a reggeli eligazítás a főfelügyelők megbeszélése miatt rövidre sikerült. Jó esély volt rá, hogy Andersson épp ezért van ilyen morgós hangulatban.

A másik ok pedig az volt, hogy Jonny Blom beteget jelentett. Mivel az osztályon amúgy is kevesen voltak, azonnal megérezték, ha valaki kiesett a munkából. A többiek szinte összeroskadtak a terhek alatt. Az íróasztalokon halomban álltak az ügyek.

– Igazából úgy gondolom, sok hasznos, új információt szereztünk. Például megtudtam, hogy Rebecka tavaly nyáron elvitte Christian Lefèvre-t Svédországba. Elmentek Kullahultba, de nem találkoztak a család többi tagjával. Aztán felmentek Stockholmba egy munka miatt, amit a Mentsd Meg a Gyerekeket alapítványnak végeztek. Ezt követően visszarepültek Londonba, de nem találkoztak a szülőkkel.

– Nem is mondta meg a szüleinek, hogy otthon volt? – kérdezte Fredrik.

– Rákérdeztem, és azt válaszolta, hogy nem.

– És mi volt az a munka? – kérdezte Hannu.

– Nem tudom. Ez volt az utolsó kérdés, amit még fel tudtam tenni, aztán összeomlott. Talán az alapítvánnyal kellene felvennünk a kapcsolatot.

– Mi az istennek? Mi köze van mindennek a gyilkosságokhoz? – csattant fel a főfelügyelő.

Szemmel láthatóan nem ez volt élete legjobb napja. Irenében erősödött a vágy, hogy átküldje a főnökét Londonba, Donna Thomsenhez. Részben azért, hogy

egy időre megszabaduljon tőle, részben, mert igencsak jót tenne neki. De Donna valószínűleg csalódott lenne. Egy sápadt, kövérkés, kopasz főfelügyelő, akinek magas vérnyomása van, nem az, akire vágyik. Talán mindenkinek az lenne a legjobb, ha Andersson Göteborgban maradna.

– Lehetséges, hogy zsákutca. De nincs más nyomunk, amin továbbmehetnénk, kivéve a számítógépeket. Mindössze annyit tudunk, hogy a monitorokra felfestették azokat az átkozott pentagramokat. És hogy a merevlemezen lévő összes információt törölték. Sten Schyttellius használta a számítógépet, Jacob Schyttelius szintén. Rebeckának ez a foglalkozása, Christian Lefèvre-nek szintén. Az egyetlen ember az ügyben, akinek nem volt köze a számítógéphez, az Elsa Schyttelius.

– Hol vannak a hordozható lemezek? – kérdezte Hannu.

– Nem találtunk egyet sem – közölte Fredrik.

– Pontosan. Több tucatnak kellene lennie. Ha másért nem, azért, hogy el legyen mentve az információ – tűnődött Irene.

– Pontosan mivel foglalkozik Rebecka és a barátja? – kérdezte Fredrik.

– Lefèvre elég sokat elárult a munkájáról. A lényege az internetbiztonság. Hogyan lehet megakadályozni a szabotázst meg efféle.

– És ennek mi köze a gyilkosságokhoz? – kérdezte a főfelügyelő ismét.

– Lehet, hogy egyáltalán semmi. De lehet köze más dolgokhoz. Ha a sátánista szálat vesszük elő,

zsákutcába jutunk. Mi van akkor, ha Sten Schyttelius rábukkant valami egészen másra, miközben a sátánisták után nyomozott? Valami olyasmire, ami eléggé veszélyes lett volna valakire vagy valakikre? Ami miatt akár meg is ölhették? Ez azt is megmagyarázná, miért ölték meg a fiát és a feleségét is. A gyilkos nyilván nem merte megkockáztatni, hogy Sten Schyttelius esetleg beszélt a felfedezéséről azoknak, akik a legközelebb álltak hozzá.

Mindenki hallgatott. Végül Hannu törte meg a csendet.

– Akkor Rebecka továbbra is veszélyben van.

– Én is attól tartok. A gyilkos nem tudhatja, hogy Stennek vagy Jacobnak volt-e ideje arra, hogy megossza a lánnyal az információkat. Rebecka nemcsak szomorú volt, nekem úgy tűnt, hogy fél is valamitől.

– De miért nem beszél? – kérdezte Fredrik.

– Nagyon magának való ember. Lehet, hogy nem is tudja pontosan, miről van szó. Ösztönösen elnyom mindent, ami veszélyt jelenthet rá. Talán a tagadás fázisában van, nem tudom.

– Ha a gyilkos időt szánt arra, hogy megsemmisítse a merevlemezt, akkor ugyanezt tehette a hordozható lemezekkel is. De az is lehet, hogy még nála vannak, és fel akarja használni a rajtuk lévő információkat. Lehet, hogy valahol elrejtette őket – vélte Fredrik.

– Vagy nála vannak – tette hozzá Hannu.

– Nem lett volna sok értelme megsemmisíteni a merevlemezt, ha a hordozhatók megmaradnak épségben. A merevlemezen lévő adatokról általában

másolatokat készítenek. Bár ezt a lépést ki is lehet hagyni. Ki tudja, hogy járt el Schyttelius? Nem mindenki olyan gondos, hogy lementse az adatait.

– Lehet, hogy nem vettünk észre a házban valamilyen rejtekhelyet? – kérdezte Irene reménykedve.

– Nem hiszem. Minden négyzetcentimétert nagyítóval néztünk át. Ne felejtsétek el, hogy a laborosok bukkantak rá a Jacob házában lévő rejtekhelyre is – mondta Fredrik.

– Igen, a rejtekhely... Rebecka azt mondta, hogy ezt a családban afféle széfként használták. Minek egyáltalán egy nyaralóba széf? – tette fel a kérdést Irene.

– Lehet, hogy betöréstől tartottak. Egyre gyakrabban törnek be nyaralókba – morgott a főfelügyelő.

– De az ő nyaralójuk nem volt túl messze a paplaktól. Miért kellett volna nekik a nyaralóba is rejtekhely? – ragaszkodott az elképzeléséhez Irene.

– Talán az üvegeket akarta elrejteni a felesége elől – mondta Fredrik.

– Rebecka szerint mindenki tudott a rejtekhelyről a családban.

– Milyen ez a pasas? – kérdezte Hannu. Egy ideig mindenki furcsán nézett, aztán rájöttek, hogy Lefèvre-re gondol.

– Pont úgy néz ki, mint John Lennon. Nagyon gondos munkaadó. Aggódik Rebecka miatt, talán túlságosan is védelmezi. Megpróbálta távol tartani tőle

a rendőrséget. Miután találkoztam Rebeckával, már értem, miért, tényleg rossz bőrben van – mondta Irene.

– Lehetséges, hogy betegebbnek tetteti magát, mint amilyen? – kérdezte Andersson, és némi érdeklődés csengett ki a hangjából.

– Nem, rettenetes állapotban van. És dr. Fischer azt mondta Gl… vagyis Thomsen nyomozónak, hogy tavaly ősszel kezdte depresszió miatt kezelni. Úgy tűnik, nagyhírű orvos. Szép irodája van egy jó környéken.

– És Lefèvre és Rebecka közt nincs semmi? – csodálkozott Fredrik.

– Nincs. Legalábbis ez a hivatalos változat.

– Irenének vissza kell mennie – mondta Hannu, és a főfelügyelőre nézett.

Andersson paprikavörös lett.

– Az lehetetlen! Van fogalmad arról, mennyibe kerül egy ilyen kis kiruccanás?

– Rebeckánál van a válasz – mondta Hannu.

– Lehet. De egyelőre várunk. Irene szerint is túlságosan beteg ahhoz, hogy a segítségünkre legyen.

Irene úgy érezte, elérkezett az idő arra, hogy beleszóljon a beszélgetésbe.

– Beszéltem a londoni svéd közösség lelkészével. Megígérte, hogy értesít, amikor Rebecka jobban van.

– Akkor azt megvárjuk – közölte Andersson.

Eltartott egy ideig, amíg Irene megtalálta a megfelelő embert. Az, aki a legtöbbet tudott a nyomozásról, éppen szabadságon volt Idrében, de némi telefonálgatás után sikerült beszélnie egy

hivatalnokkal, akit Lisa Sandbergnek hívtak. Irene bemutatkozott, és elmondta, miért telefonál.

– Az a kérdésem, milyen munkát végzett önöknél Rebecka Schyttelius és Christian Lefèvre?

– A rendőrség természetesen megtudhatja, bár nem szeretném, ha szélesebb körben kiderülne. Valószínűleg van pár ember, aki szívesen látná Schyttelius és Lefèvre fejét ezüsttálcán – mondta nagyon komolyan Lisa Sandberg.

– Az információt bizalmasan kezeljük. Csak a nyomozócsoport fog tudni róla – biztosította őt Irene.

– Nos, az történt, hogy egész véletlenül kaptunk egy fülest egy pedofil hálózattal kapcsolatban, amely gyermekpornográfiát terjesztett az interneten. Létrehoztak egy webes közösséget, amely természetesen zártkörűen működött. A nyomukban voltunk, de nem tudtunk hozzáférni az archívumukban tárolt képekhez és filmekhez. Ekkor valaki megemlítette Rebecka Schyttelius nevét, és azt, hogy egy nagyon okos fickóval dolgozik együtt, és az ENSZ-nek is többször végeztek már hasonló munkát. Felvettük Rebeckával a kapcsolatot, ő pedig eljött azzal a fiatalemberrel. Mi mindent elmondtunk, amit csak tudtunk, ők pedig visszamentek Londonba, és dolgozni kezdtek. Eljutottak a csoporthoz, és kiderült, hogy ötvenhét ember tagja a pedofil hálózatnak Skandináviában. Volt egy híroldaluk, és chateltek is egymással bizonyos időközönként. Az észak-európai régióban ez a legkiterjedtebb gyermekpornográfiával foglalkozó szervezet.

– Emlékszem, olvastam az ügyről tavaly télen. Sok olyan ember volt köztük, akiről álmomban se gondoltam volna, hogy ilyesmiért fogják letartóztatni.

– Egy nyugdíjba készülő, összehasonlító irodalomtudománnyal foglalkozó professzor, egy négygyermekes városi elöljáró, egy híres dán bútortervező... Nos, nagy volt a meglepetés. De épp ezt tanultuk meg ebből a nyomozásból: ha gyermekpornográfiáról van szó, sosem lehet előre megjósolni, mire bukkan az ember.

– Hogy tudták beazonosítani ezeket az embereket?

– Nagyon nehezen. Mindenkinek volt egy álneve, és anonim e-mail címet használt. Elsősorban Rebeckának és Christiannak köszönhető, hogy lokalizálni tudtuk a szervezet tagjait.

– Mindenkit elkaptak?

– Nem. Ötöt nem tudtunk beazonosítani. Ketten Svédországban, ketten Norvégiában, egy pedig Dániában él.

– Hogy hívták a svédeket?

– Peter és Pan.

– Úgy érti, mint Pán Péter neve? Együtt?

– Nem, először mi is azt hittük, de ezt semmi sem bizonyította.

– Tehát Rebecka és Christian eljutott a csoporthoz, és beazonosította a többieket.

– Igen. Hónapokon keresztül figyelték a csoport tevékenységét, és gyűjtötték a bizonyítékokat. Megfigyelték, hogyan és mikor használták ezeket az e-mail címeket más netes tevékenységek során. Módszeresen felgöngyölítették, ki rejtőzik az egyes

álnevek mögött. Ha jól értettem, a számítógépen keresztül követték nyomon őket. Azt hiszem az IP-cím segítségével… Nem értek túlságosan az informatikához.

– Persze, megértem. Ezért is kérték fel Rebeckát és Christiant.

– Igen, és ők nagyszerű munkát végeztek. A képek és a filmek a legborzasztóbb kategóriába tartoznak. Szörnyű, erőszakos cselekvéseket rögzítettek. Egy felnőtt férfi közösül egy három hónapos csecsemővel, öt-hat éves fiúkat és lányokat erőszakolnak meg a kamera előtt, és így tovább. A hálózat több ezer vizuális dokumentumot tárolt, amelyeken mind gyermekek ellen elkövetett szexuális bűncselekmények voltak. Fogalmazhatunk úgy is, hogy a tagsági kártyát egy-egy saját film vagy kép feltöltésével lehetett megszerezni. Most próbáljuk azonosítani a gyerekeket. Nagyon nehéz, hiszen a képek a világ számos pontján készültek. Akik láttuk őket, szinte mind belebetegedtünk. Akkoriban sokáig aludni se tudtam, és depresszióba süllyedtem. Azok a borzalmas képek folyton megjelennek a képzeletemben, és nem tudok tőlük szabadulni.

Irene fejében felötlött valami: lehet, hogy Rebecka tavaly őszi depresszióját is valami ilyesmi okozta? Ha profi szakembereket ennyire kiborított a látvány, akkor nem elképzelhetetlen, hogy Rebeckát is mélyen megrázták a munkája részletei. Talán dr. Fischerrel kellene erről elbeszélgetni vagy magával Rebeckával?

– Köszönöm, hogy időt szánt rám – mondta Irene.

– Szívesen. Az alapítvány egyik feladata éppen az, hogy terjesszük az információt az internet és a

gyermekpornográfia kapcsolatáról. Naponta történnek abúzusok, és a képek fénysebességgel terjednek a neten. Ismeretlen számú számítógépre töltik le őket világszerte, és sajnos itt, Svédországban is.

– Borzasztóan reménytelennek tűnik az ügy. Mit tudnak tenni?

– Ez nem könnyű kérdés. A webnek önálló élete van. Sem időben, sem térben nincsenek határai. De sosem adhatjuk fel a gyerekek érdekében, ők csak ránk számíthatnak. Az átlagemberek nem akarnak tudomást venni erről a dologról, és nem hajlandók meghallani minket. Befogják a fülüket, és úgy tesznek, mintha minden rendben lenne. A helyzet az, hogy ha tudnak a dologról, de nem tesznek semmit, akkor bűnrészesek lesznek. Ez a véleményem.

Irene egyetértett vele. Az elmúlt évek során nyomozott néhány hasonló ügyben. A sértett gyerekek közvetlen közelében élő felnőttek sok esetben tudtak arról, mi folyik körülöttük, de nem tettek semmit.

Miután letette a telefont, elgondolkodva üldögélt pár percig. Lehetséges, hogy Rebecka a nyomozás során információkra bukkant olyan valakiről, akit ő is ismert? Elmondta-e vajon ezt a szüleinek és a bátyjának? Felhasználták-e ők ezt az információt? Miután mindhárman halottak, talán nem a megfelelő módon tették.

Az egyetlen ember, aki válaszolhatott volna ezekre a kérdésekre, Rebecka maga volt. Hannunak igaza volt, húsvét után vissza kell mennie Londonba.

Kedd reggel egy fiatal ornitológus kereste telefonon Anderssont. A vasárnapi madárles alatt rábukkant egy tábortűz maradványaira nem messze Norssjöntől. Először nem nézte meg közelebbről a hamut, de aztán valamiért mégiscsak megtette, mielőtt hazament volna. Biztos benne, hogy számítógépes lemezek maradványait találta meg. A médiának köszönhetően már mindenki értesült a megsemmisített merevlemezekről, az eltűnt hordozható lemezekről és a pentagramokról, ennek ellenére a fiatalember egész nap gondolkodott azon, vajon fontos-e, amit talált.

Andersson találkozóra hívta, hogy elvezesse a csoportot a helyszínre. Sven rácsipogott Fredrik Stridhre is, de nem kapott választ. Azután hívta Irenét, aki megígérte, hogy azonnal átmegy a főnök irodájába. A főfelügyelő megosztotta vele a hírt, és arra kérte, hozzon magával egy laborost is.

A tizenöt éves madárbarát az előre egyeztetett helyszínen, vagyis egy kullahulti pizzéria előtt topogott idegesen. Amikor Irene leparkolt a kocsijával, és bemutatkozott neki, szemmel látható csalódás ült ki pattanásos arcára. Azt nem lehetett biztosan tudni, vajon az keserítette-e el jobban, hogy Irene nő, vagy az, hogy nem utazhat egy villogó rendőrautóban. Irene beugrott a volán mögé. Svante Malm ült a hátsó ülésen, és vele volt hatalmas táskája is. A fiatalembert Tobbe Aspnak hívták. Ő ült az első ülésre, és onnan vezette a rendőröket Norssjön felé. Néhány száz méterre álltak meg attól a kavicsúttól, amely a Schyttelius család nyaralójához vezetett. Gyönyörű volt az idő, bár

lehetett volna egy kicsit melegebb is. Irene tanulva a korábbi erdei sétákból, ezúttal gumicsizmában jött. Az ornitológus fiatalember vezetésével elindultak a tó felé.

Már majdnem leértek a partra, amikor egy mély hasadékban megtalálták a tűzrakóhelyet. Svante Malm szabad szemmel is megállapította, hogy valóban lemezek égtek el a lángokban.

Amíg mintát vett a maradványokból és megvizsgálta a tűz körüli területet, Irene visszavitte a segítőkész fiút a pizzériához. Tobbe megkérdezte, elmehet-e a laborba a lelettel együtt, Irene pedig bizalmasan közölte vele, hogy nyomozati okokból ez nem lehetséges, de amit tett, az életbevágóan fontos része az ügynek. A fiú ebben szemmel láthatóan megnyugodott.

Tizenötödik fejezet

– Igazából ő ajánlotta, hogy vegyem filmre.

Tommy egy videókazettát lóbált a kezében. Irene, Andersson főfelügyelő és Fredrik leült a tévé elé az egyik nagyobb kihallgatási szobában, mivel ők voltak Tommy filmjének közönsége.

Tommy ünnepélyes arckifejezéssel helyezte be a kazettát a lejátszóba, és megnyomta a gombot. A kiválasztott közönség hallhatta, amint bemondja a dátumot, ami valójában felesleges volt, mivel a képernyőn úgyis jól látszott a digitális felirat. Azután folytatta: „Jelen van: Tommy Persson nyomozó, Inez Collin ügyész és Henning Neijlert ügyvéd. A kihallgatott tanú neve Gertrud Ritzman."

A kamera Inez Collin profilját mutatta. Az ügyésznő világos haját csinos lófarokba kötötte. Világosbarna bőrzakót és karamellszínű topot viselt azzal a gyöngysorral, amit már jól ismertek. Mindig szórakozottan morzsolgatta a gyöngyöket. Irene észrevette, milyen hosszúak a körmei, és milyen gyönyörű gyémántgyűrű van bal kezének gyűrűsujján.

Neijlert ügyvéd úr egy ideges, sűrűn pislogó férfi volt, aki éppen csak túllépett legszebb évein. Magas homloka és elülső fejbőre teljesen kopasz volt, de a feje tetejétől hátrafelé megmaradt göndör fürtök arról tanúskodtak, hogy ez nem mindig volt így. Hegyes, keskeny arca egy uszkár pofájára hasonlított.

Tommy korábban már elmondta Irenének, hogy Gertrud Ritzman nemrég múlt nyolcvanéves. A hölgy ki is nézett annyinak, de roskatagsága elsősorban nem a korának, hanem inkább a betegségének volt köszönhető. Karomszerű ujjai remegtek, amikor összehúzta magán világoskék kardigánját. Kézfejét ráncos, májfoltos bőr borította, ami olyan vékony volt, hogy szinte minden eret látni lehetett rajta. Ajkai szederjesek voltak, és nagyon nehezen vett levegőt. Egy hatalmas oxigénpalack állt a széke mellett, amelyből egy vékony műanyag cső vezetett az orrához, így jutott csak elegendő oxigénhez.

– Ritzman asszony arra kért, vegyük videóra a tanúvallomását arról, mi történt a kérdéses időpontban. Úgy gondolja, meglehetősen beteg már, ezért előfordulhat, hogy esetleg... nem lesz már köztünk, mire Asko Pihlainen tárgyalására sor kerül – hallották Tommy hangját a felvételen.

– Halott leszek. Már rég annak kéne lennem, de kemény fából faragtak.

Az apró hölgy magához ragadta a kezdeményezést, és részletesen elmondta, hogyan látta Asko Pihlainent és a szomszédját, Wisköötöt hazajönni és leparkolni a házuk előtt a kérdéses reggelen. Már majdnem fél hat volt, tehát semmiképpen sem lehet igaz, amit állítanak, miszerint a feleségeikkel pókereztek és biliárdoztak öt óra körül.

Inez Collin feltett néhány kérdést, hogy ellenőrizze, mennyire megbízható a hölgy memóriája dátumokkal és napokkal kapcsolatban. Gertrud Ritzman egyszer sem bizonytalanodott el a válaszaiban, nyilvánvaló

volt, hogy a memóriája szinte tökéletes. A csoport feltett néhány kiegészítő kérdést is. A vallomástétel végéhez közeledve egy kicsit elhomályosodott a hölgy tekintete, és a hangja is jobban reszketett, mint korábban. Tökéletesen kimerült, és látszott rajta, hogy nem bírja már sokáig. Ezt valószínűleg Tommy is észrevette, mert ismét körbepásztázott a jelenlévőkön, majd a képernyő elsötétedett.

Andersson szólalt meg elsőként:

– És ez elegendő lesz?

– Az ügyészek szerint megállja a helyét a tárgyaláson – válaszolta Tommy.

– Hogy haladnak a kábszeresek?

– Épp egy nyomot ellenőriznek. Hogy hova került a drog, miután kihozták a szárazföldre, meg hasonlók. De tudja, milyenek: alig lehet kipréselni belőlük valamit.

– Jól van. Tartsd velük a kapcsolatot – mondta Andersson.

Irene szólásra jelentkezett, és elmondta, mit tudott meg Lisa Sandbergtől a Mentsd Meg a Gyerekeket alapítványról. Végül a saját elméletét is szóba hozta.

– A képek nyilvánvalóan olyan felkavaróak, hogy aki látja őket, hosszú ideig a hatásuk alá kerül. Rebecka ősszel akkor lett depressziós, mikor elkezdett dolgozni az alapítvány látóterébe került pedofilszervezettel kapcsolatban. Azon gondolkodtam, vajon nem talált-e valamit, ami egy bizonyos személyre nézve veszélyes lehetett. Talán elmondta a szüleinek és a testvérének is. Azt hiszem, ők elmondhatták az illetőnek, mit tudtak meg róla. Talán nem fogták fel, milyen veszélyes

játékba kezdtek, az illető pedig annyira megrémült, hogy mindhármukat megölte.

– De akkor miért nem mond nekünk semmit Rebecka? – kérdezte Fredrik.

– Nem tudom. Talán maga sem tudja. Vagy valaki megfenyegette.

– De az ördögbe is, csak nem védené a saját családja gyilkosát! – vágott közbe Andersson türelmetlenül.

– Én is úgy gondolom, hogy ez nagyon különös. De semmi másra nem tudok gondolni.

Végül Fredrik kért szót.

– Szerintem is Rebecka a kulcs, muszáj még egyszer felkeresned őt. Meg kell értetni vele, hogy talán ő lesz a következő áldozat.

A főfelügyelő kövér ujjaival idegesen dobolt az asztalon. Egyre vörösebb lett az arca, és úgy mozgatta a száját, mintha magában tanakodna valamin. Egyszer csak nagyot csapott az asztallapra.

– Rendben van. Rebeckának beszélnie kell Irenével. Lépj vele kapcsolatba, és vedd rá egy újabb találkozásra.

Andersson elgondolkodva biggyesztette le a száját.

– Valami nem kerek azzal a lánnyal kapcsolatban. Lehetséges, hogy ő tette?

Irene csak most fogta fel, hogy ez azt jelenti, újra Londonba kell mennie. Őszintén meglepte a főfelügyelő felvetése. Erre eddig nem is gondolt. Amikor felocsúdott a döbbenetből, határozottan válaszolt:

– Nem. Van alibije. Christian Lefèvre azt mondja, egész nap dolgozott. Aztán megfájdult a feje, és

lefeküdt. Amikor Lefèvre kedden reggel beért, Rebecka már dolgozott. A hármas gyilkosságot éjszaka követték el. Ki van zárva, hogy ő volt.

– Őszintén szólva, nem tudom elképzelni, hogy bárkit is megöljön – tette még hozzá Irene.

– És Lefèvre? – kérdezte Tommy.

– Aligha. Még nem is találkozott Rebecka családjával. Ráadásul a kérdéses napon munka után elment a kedvenc kocsmájába, ahol fogadásokat beszélt meg a barátaival. Ezt ellenőrizhetjük.

– Akkor tegyük meg – mondta Andersson.

A megbeszélés ezzel véget ért.

– Helló, Glen! – üdvözölte kollégáját Irene.

Számos eredménytelen próbálkozás után végre sikerült elérnie őt. Glen hangjából őszinte öröm csendült, amikor Irene elmondta, hogy ismét Londonba megy, hogy újra beszéljen Rebecka Schytteliusszal. Arról az információról is beszámolt, amit a stockholmi alapítvány munkatársától tudott meg. Glen elgondolkodva kommentálta a híreket.

– Lehetséges, hogy errefelé kellene keresgélnünk. Ami azt illeti, ezt a szálat sokkal valószínűbbnek is tartom, mint a sátánista vonalat. Vagy az is lehet, hogy a sátánisták utáni kutatás ugyanazt az eredményt hozta, mint a pedofilok azonosítása. Úgy értem, Rebecka talán rábukkant valamire, ami egy olyan emberrel lehetett kapcsolatban, akit most nem akar megnevezni.

– Úgy érti, hogy nem ejthetjük a sátánista szálat?

– Hát, ott voltak azok a pentagramok...

Glennek igaza volt. Irene is úgy gondolta, hogy a pedofil szál valószínűbb, mivel Rebecka depressziója ősszel kezdődött, miközben a stockholmi munkán dolgozott. De valóban ott voltak azok a nyomorult pentagramok! A gyilkos bizonyára tudott arról, hogy a Schyttelius család kutatott az interneten a sátánisták után. Egy pedofil ezt aligha tudta volna, hacsak nem állt közvetlen kapcsolatban a családdal.

Megegyeztek abban, hogy Glen ellenőrzi Christian Lefèvre alibijét, csak hogy Andersson főfelügyelő megnyugodjon, Irene pedig felveszi a kapcsolatot Kjell Sjönell lelkésszel. Amikor kiderül az utazás pontos dátuma, ismét keresni fogja brit kollégáját.

– Az a helyzet, hogy még nem volt időm beszélni Fischer doktorral. Mivel Rebecka még súlyos beteg, gondoltam, nem annyira sürgős a dolog – szabadkozott Sjönell.

– Valóban így van. De nagyon fontos, hogy ismét beszélni tudjak Rebeckával. Amikor a múltkor felhívtam önt, nem volt túl sok időnk beszélgetni. Hogyan reagált Rebecka, amikor elmondta neki, mi történt a családjával? – kérdezte Irene, de rögtön eszébe jutott, hogy ezt a kérdést Glennek se tette fel.

– Sokat gondolok szegény lányra. A munkám egyik legnehezebb része az, amikor valakivel ilyen rossz hírt kell közölnöm. Még ma is így van, bár már sokszor megtettem eddigi szolgálatom során – mondta Sjönell, és szavai mögött valódi elkeseredés volt.

– Rebecka hogyan reagált?

– Először úgy tűnt, nem is érti, amit mondok. Amikor felfogta, mi történt, jeges rémületet láttam az arcán.

– Ezt hogy érti?

– Kifutott a vér az arcából. A szemében rettegés ült, és alig kapott levegőt. Mintha egy pillanat alatt jéggé dermedt volna. Más nem is történt, csak ült a fotelban. A kérdés az, hogy az a sikoly még mindig ott van-e a lelkében jéggé fagyva. Én azt hiszem, még nem tört a felszínre.

A lelkésznek valószínűleg igaza volt. Ez az ember már sok hasonló helyzetet megélt, és sokféle emberrel találkozott életük különböző szakaszaiban. Irene érezte, hogy Sjönellnek felbecsülhetetlen tapasztalata van az emberi természettel kapcsolatban. Ugyanazt fogalmazta meg, amit ő is érzett Rebeckán, amikor találkozott vele.

– Ön és Thomsen nyomozó a lakásán beszélt vele?

– Igen. Gyönyörű az otthona, bár egy kicsit minimalistának tűnt nekem. Ne értsen félre: nagyon tudatosan minimalista, mintha egy bútorszalon katalógusát lapozgatná az ember, ám mégis az volt az érzésem, hogy a magány tükröződik ott. Határozottan úgy éreztem, hogy egy magányos ember otthonában vagyok. Nem hiszem, hogy valaha is tartott volna egy partit, vagy több embert meghívott volna magához, ha érti, mire gondolok.

– Igen. Rebecka magányos ember benyomását kelti.

Sjönell elgondolkodott, majd így folytatta.

– Lelkészként gyakran találkozom a magánnyal. Azt hiszem, a mai modern társadalom egyik betegségéről

van szó. Azt hiszem, Rebecka valóban magányos. Mindössze két ember áll közel hozzá, dr. Fischer és az a fiatalember, akivel együtt dolgozik. Amikor végül meg tudott szólalni, azt kérte tőlünk, hogy hívjuk fel dr. Fischert.

– A pszichiáter elment Rebeckához?

– Igen.

– Beszélt ön dr. Fischerrel a temetés gyakorlati kérdéseiről?

– Nem, de ma délután felhívom. Van egy jó barátom, akinek temetkezési vállalkozása van Göteborgban. Ő segíthet Rebeckának minden fontos intéznivalóban. Lehet, hogy néhány héttel el kellene halasztani a temetést? Addigra talán Rebecka is elég jól lesz ahhoz, hogy elutazzon Svédországba.

– Igen, talán tényleg ez lenne a legjobb – mondta Irene.

Igazából nem hitte, hogy Rebecka valaha is elég jól lesz ahhoz, hogy hazamenjen, de úgy döntött, inkább nem mond erről semmit.

A húsvéti ünnepek előtti napokban egyfajta nyugalom áradt szét az osztályon. Talán így is marad egészen nagypéntekig, amikor is általában kitör a káosz. Családi veszekedések, részegek, utcai rablások, nemi erőszak, gyilkosság; minden, ami egy-egy ünnep környékén előfordul a városban. Ha gyilkosság történik, az ügyeletes nyomozóknak kell foglalkozni az esettel. Évek óta először történt meg, hogy Irene nem volt ügyeletben egész hétvégén. Négy nap szabadság. Egyrészt túl szép volt ahhoz, hogy igaz legyen,

másrészről viszont a karácsony alatt végig ügyeletben volt, és így lesz ez Szent Iván-napkor is, úgyhogy jogosan jár neki a húsvéti szünet.

– Ma van hamvazószerda, úgyhogy stílusosan beszéljünk a hamuról – közölte Svante Malm.

Délután háromkor jelent meg az osztályon, hogy beszámoljon a tűz maradványainak megvizsgálásáról. Irene azt gyanította, hogy Svante követte a kávé csábító illatát. Vagy a frissen sült sütemény vonzotta, amit Tommy hozott a kollégáinak, mert a születésnapja éppen húsvétra esett? Csütörtökön az egész családja elutazik Årába, a szezon utolsó síelős és snowboardos hétvégéjére. Irene nem irigyelte őt. Nyolcszáz kilométer egy öreg Volvóban három gyerekkel, egy örökmozgó kutyával (aki történetesen Sammie kölyke) és egy csomó csomaggal, nem éppen álomnyaralás. Még akkor sem, ha a kocsi egy viszonylag nagy kombi. Elég szorosan lesznek, gondolta Irene. Ő személy szerint egy nyugodt, otthoni hétvégére vágyott a családja körében.

– Egyértelmű, hogy lemezdarabkák voltak a hamuban, és videószalagokat is találtunk. Minden összeégett. Sajnos, semmi esély arra, hogy az adatokat visszanyerjük – mondta Svante.

Előrehajolt, és felvett egy vastag nejlonzsákot, amelyben fekete por és szénné égett, már felismerhetetlen anyagdarabok voltak. Irenének olyannak tűnt, mint bármilyen normális hamu.

– Ez viszont érdekes – mondta a laboros.

Az összegyűlt rendőrök megpróbáltak intelligensen nézni.

– Az illető férfi vagy nő hozott magával egy kis faszenet a tűzgyújtáshoz.

A főfelügyelő arca nem derült fel. Svante Malm türelmesen magyarázni kezdett.

– A gyilkosság éjszakáján hideg volt, és esett is. A kéznél lévő nedves faágak nagyon nehezen gyulladtak volna meg, úgyhogy a gyilkos hozott egy kis faszenet, hogy biztosra menjen. Valamilyen égést segítő folyadék maradványait is megtaláltuk a hamuban. A faszén tovább izzik, mint a fa, nagyon forró, és minden alaposan elég körülötte.

– Faszén és égést segítő folyadék. Tehát a gyilkosunk előre eltervezte, hogy elégeti a kazettákat és a lemezeket. Tudta, hogy mit fog találni a házakban, és azt is eltervezte, mit fog velük csinálni – foglalta össze Tommy.

– Persze egy kis balszerencse is közbeszólt. Ezt elfújhatta a szél, mert egy pár méterrel arrébb álló bokorban találtuk meg. Azt hiszem, egy gyufásdoboz lehetett.

Svante előrehajolt, és a nagy zsákból kihalászott egy kisebb zacskót. Irene először azt hitte, üres, de aztán meglátta benne az apró fecnit. Svante ismét lemerült a zsák legmélyebb bugyraiba, és amikor felbukkant, egy nagy papírlapot tartott a kezében. Odament a táblához és feltűzte a kinagyított fényképet.

Ezután oldalra lépett, hogy mindenki jól lássa a táblát.

e Pu
Mosc

– Moscow, vagyis Moszkva. Egy orosz fickó, aki Moszkvából jött – mondta Jonny Blom, és felnevetett, jelezve, hogy tréfának szánta a megjegyzést. Senki sem nevetett.

– A Pu lehet esetleg Pub? – kérdezte Irene.

– Lehetséges. A Pu után már nem látszik semmi és a Mosc után sem. Nem tudom, biztosan, van-e egy kis e betű a Pu előtt, de elképzelhető. Leginkább annak látszik. Másféle betűtípussal írták. Régies stílusú.

– Gót – mondta Hannu.

– Ha te mondod… – válaszolt Svante.

Aztán bólintott, mintha magában nyugtázná, hogy megerősítették az elképzelését.

– A szöveget fehér betűkkel írták fekete alapra, kivéve azt az e-t, ami aranyszínű.

Irene emlékeiben valami megvillant, de túlságosan rövid volt a felvillanás, így nem tudta tudatosítani a képet. Tényleg látott már valami hasonlót, vagy csak képzelte? Nem volt benne biztos, úgyhogy lemondott róla.

Hazafelé vett egy újságot. A főcím így szólt: „A SÁTÁNISTA GYILKOSSÁGOKRÓL NYILATKOZÓ LELKÉSZ HAMIS TANÚ VOLT!”

Ügyes vagy, kis Kurt, gondolta magában elégedetten.

A csütörtök gyönyörűen kezdődött. A meteorológusok egész hétvégére szép időt jósoltak, de ezek a jóslatok nem mindig jöttek be. Irene véleménye szerint Eva

Möller kristálygömbje közelebb járhatott a valósághoz, mint az időjárás-jelentések. Erről jutott eszébe, hogy vajon hipnotizálta vagy begyógyszerezte-e valamilyen hallucinogén anyaggal az a boszorka? De nem is evett vagy ivott semmit. Akkor vajon tényleg megtörtént mindaz, amit látni vélt?

Miközben felvette a dzsekijét és elindult a kocsijához, még mindig ez járt a fejében.

A kapuban összefutott Bernhög asszonnyal. A kis Felicia egy rózsaszín nyakörvvel a nyakában bukdácsolt a járdán.

– Megtanítom pórázzal sétálni. Minden nap gyakorolunk egy kicsit – mondta Margit Bernhög.

A barackszínű szőrgombóc leült és az elvirágzott krókuszokat szaglászta. Amikor a virágpor bekerült az orrába, tüsszögni kezdett. Ellenállhatatlanul aranyos volt. Bernhög asszony gyengéden felemelte a cicát. Irenének is muszáj volt megsimogatni a kis szőrmókot. Ekkor a kiscica felnézett rá. Irene rádöbbent, hogy ismerős neki ez a pillantás.

„Kjell Sjönell lelkész telefonált. Azt mondta, megvan a száma” – olvasta az üzenetet az íróasztalán. A lelkész kétségkívül korán kelő fajta volt. Ő kimerült, és örült, hogy hamarosan jön a húsvéti szünet. A négynapos szabadság éltette.

A reggeli megbeszélés gyors és rövid volt. Jonny Blom ismét nem jelent meg, ami elég bosszantó volt. Ráadásul nem is telefonált. Irene aggódott egy kicsit, mivel tudta, hogy Jonnyt három napra is beosztották

ügyeletbe a hétvégére. Senki sem tudta helyettesíteni, mert Tommy és ő szabadságon lesz.

Irene nem tudta elérni Kjell Sjönellt a munkahelyén, de a mobilján sikerült beszélnie vele. A lelkész arra kérte, hadd hívja vissza egy kicsit később, mert épp egy halaszthatatlan ügyet intéz. Irene természetesen beleegyezett, úgyis papírmunkával akarta tölteni a napot.

Sjönell végül tizenegy körül telefonált.

– Elnézést, hogy nem tudtunk reggel beszélni, de épp egy öngyilkossági kísérlethez hívtak. Egy fiatalember tegnap este csónakba ült, és meg akarta ölni magát. Beszélnem kellett vele – mondta Sjönell fáradtan és szomorúan.

– Semmi gond. Megértem, hogy önnek is akkor kell dolgoznia, amikor arra szükség van – mondta Irene.

– Igen. Sajnos az ilyesmi gyakran megtörténik. Arról akartam beszámolni önnek, hogy beszéltem dr. Fischerrel és Rebeckával is. Mindketten jó ötletnek tartották azt a javaslatomat, hogy az ismerősöm intézkedjen a temetéssel kapcsolatban. Leltárba veszi az ingatlant is. Kapcsolatba lép majd Rebeckával, és értesíti a történésekről.

– Ez bizonyára nagy megkönnyebbülés neki, és legalább emiatt nem kell aggódnia – jegyezte meg Irene.

– Valóban. De mondott valami furcsát is. Megkérdeztem, nem aggódik-e a házak miatt, és azt javasoltam, hogy szereltessen be egy riasztót most, hogy mindkét épület üresen áll. Erre ő azt válaszolta, hogy az égvilágon semmit sem akar elhozni a házakból,

sőt azt kívánja, bárcsak égne le mind a kettő. Az egész családját elvesztette, és az ember azt gondolná, megtartana néhány emléket…

– Különös viselkedés. De talán a házak és a berendezés mindig a tragédiára emlékeztetnék őt.

– Valószínűleg ez az igazság. Amint említettem, dr. Fischerrel is beszéltem. Elmondtam neki, hogy újra találkozni szeretne Rebeckával. Nem repesett az örömtől, de én közöltem, hogy új szempontok és információk merültek fel, amiket csak Rebecka tud tisztázni. Erre azt mondta, hogy a húsvét utáni hét talán alkalmas lehet. Előbb nem érdemes megpróbálni.

Ez Irenének is tökéletesen megfelelt, és ezt közölte is a lelkésszel. Már épp el akart köszönni tőle, amikor Sjönell azt mondta:

– El is felejtettem mondani, hogy az orvos szeretne ott lenni a beszélgetésen. Múltkor is ott volt?

– Igen. A rendelőjében találkoztunk Rebeckával.

– Úgy tűnik, nagyon odafigyel a pácienseire. Vagy pedig konkrétan Rebecka érdekli ennyire.

– Ez bennem is felmerült lehetőségként – mondta Irene.

Miután letette a telefont, sokáig gondolkodott a hallottakon. Aztán döntésre jutott és felhívta Glen Thomsent.

– Rendben – mondta Glen. – Ellenőrzöm Christian Lefèvre alibijét hétfő éjszakára, és utánanézek a pszichiáternek is. Van valami konkrét dolog, ami érdekli Fischerrel kapcsolatban?

– Nincs. Csak van egy olyan érzésem, hogy talán többet kellene tudnunk róla. Nagyon erősen védelmezi Rebeckát.

– Igen, észrevettem – nevetett Glen. – Tőlünk is nagyon félti.

– Nagyon úgy tűnik – értett egyet vele Irene.

– Ha a jövő héten jön Londonba, jobb lenne, ha nem kedden vagy szerdán érkezne. Akkor ugyanis nem vagyok a városban. Csak szerdán késő este jövök vissza. A csütörtök és a péntek jobb lenne nekem.

– Az nekem is megfelel – mondta Irene.

Glen megígérte, hogy foglal egy szobát a Thomsen Hotelban csütörtök éjszakára, hátha Irene két napig marad.

– Igazából egy nap alatt is meg lehet oldani, bár az elég szoros – mondta a férfi.

– Igen, az elég stresszes lenne – mondta Irene is.

Mindenképpen ki kell használnia a lehetőséget most, hogy még egyszer alkalma lesz Londonba utazni. Nagyon fontos volt, hogy nyugodt körülmények között tudjon beszélni Rebeckával. Nem lehetett előre tudni, mikor lesz olyan állapotban, hogy válaszolni tudjon a kérdéseire. Ha eleve kevés az idő, az biztos kudarc.

Irene ugyanarra a járatra foglalt helyet. Már előre rettegett a hajnali keléstől, de ha elég időt akart Londonban tölteni, nem volt más megoldás. A későbbi járat csak délután fél kettőkor ért oda. Akkor az egész nap odavész, még akkor is, ha az ottani idő egy órával hátrébb jár, mint a svéd.

Louise Måårdh telefonált délután, és megköszönte az újságcikket.

– Fogalmam sincs, hogy tudta rávenni azt az átkozott újságírót, hogy megírja ezt a cikket. Szerintem nagyon fontos, hogy mindkét írás tőle származik. Amikor leírta, hogyan manipulálta magukat Urban, az nagyon nagy elégtétel volt nekem. Elégtételt kaptam, még akkor is, ha egy ideig még jönnek a névtelen levelek és hívások. Ha Bengt nem kapja meg az állást, akkor Urban sem. És ez az, ami igazán számít!

Irene nem tudta nem észrevenni a nő rosszindulatú hangnemét. Louise túláradó hálálkodása után keserű szájízzel tette le a telefont.

A nyomozás során bepillanthatott az egyház életébe. Mielőtt ez az ügy kirobbant volna, volt valami halvány elképzelése arról, hogy a lelkészek az egész életüket a lelkek ápolásának szentelik. Ez a kép némiképp megváltozott. Irene rájött, hogy a lelkészek pont olyan emberek, mint mások, megvannak a maguk hibái és gyengeségei. A különbség csupán az, hogy ők el tudják rejteni mindezt a reverendájuk alá, az emberek pedig eredendően tisztelik az egyházat. Ha viszont benézünk a külsőségek mögé, és megkapirgáljuk a jámbor arckifejezést, mindent megtalálunk a szenvedélytől a leghétköznapibb emberi érzelmekig. Nagy megkönnyebbülés volt egy olyan lelkésszel is megismerkedni, mint Kjell Sjönell. Irene úgy gondolta, ő valóban őszintén érdeklődik az emberek sorsa iránt, és megpróbál ott állni a hívei mellett. Eszébe jutott, milyen fáradtnak tűnt reggel is.

Andersson épp akkor lépett be Irene irodájába, amikor az indult volna Kristerért. Sven kimerültnek tűnt. Irene már az ajtóban állt, de amikor a főnöke lehuppant az egyik székre, ő is visszalépett az irodába. Andersson levette a szemüvegét, majd hüvelyk- és mutatóujja közé szorította az orra tövét.

– Semmi sem megy normálisan. A Speedy-ügy lassan halad, bár a lerumi postarablókat elkaptuk. Ami a Schyttelius-gyilkosságokat illeti, alig tudunk valamivel többet, mint a nyomozás elején. Mintha minden elillanna a levegőbe.

– Azt hiszem, a legtöbben ugyanezt érezzük. A nyomozás közben mindig elérkezik az ember erre a pontra – mondta Irene és biztatóan rámosolygott a főfelügyelőre.

Andersson nem mosolygott vissza.

– Most meg Jonny felesége telefonált. A férje kórházban van. Valami baj lett a gyomrával.

Bűntudatosan nézett Irenére.

– Ezek szerint fel kell osztanunk a hétvégi ügyeletét. Én jövök pénteken és szombaton. De elvállalom a vasárnapot is. Tommy már elment a hegyekbe. Be tudnál jönni húsvéthétfőn?

Ennyit a hosszú hétvégéről. Irene érezte, hogy rossz gondolatok támadnak benne Jonny iránt. Mindig történik valami azzal a szerencsétlen ostobával! Szomorúan válaszolt:

– Írjon be vasárnapra és hétfőre. Magának is kell a pihenés. Jonnynak is sokat kell pihennie. Szegény mája valószínűleg alig bírja már. Vagyis a gyomra. Hívja, ahogy akarja!

– A mája? Gondolod, hogy…?

Andersson nem nézett Irene szemébe. Megpróbált úgy tenni, mint aki semmit se tud, de az osztályon mindenki tisztában volt vele, hogy Jonnynak alkoholproblémái vannak. Andersson nem volt rest résen lenni, ha valaki nem végezte jól a munkáját, de úgy gondolta, a személyes problémák kezelése nem tartozik a hivatali kötelezettségei közé.

A főfelügyelő feltápászkodott, és elindult az ajtó felé.

– Rendes tőled, hogy átveszed a vasárnapot. Úgy látszik, ez a nyomozás többet kivesz belőlem, mint gondoltam.

Azzal kiment és becsukta maga mögött az ajtót. Irene egy öregembert látott a főnökében, aki a ház körül téblából. Andersson tényleg megöregedett. Egyre nyilvánvalóbb lett, hogy nem marad sokáig az osztály élén.

Ez a gondolat megijesztette Irenét. Ki lesz akkor itt a főnök?

– Szóval nagypénteken és szombaton szabad vagy? Én vasárnap sokáig dolgozom. Húsvéthétfőn szabadnapos vagyok, de te dolgozol. Akkor legyen a nagypéntek – javasolta Krister.

A Södra vägenen araszoltak egy végtelennek tűnő kocsisorban Mölndal felé. Későn jöttek rá, hogy nem ez a legjobb út Korsvägen felé, mert éppen felújítások voltak, és egyetlen sáv maradt csak szabadon. Eredetileg az volt az elképzelésük, hogy elmennek a frölundai bevásárlóközpontba, és mindent megvesznek a hétvégére. Irene nem bánta volna, ha nem kell

összezsúfolódnia több ezer hasonló cipőben járó sorstársával, inkább egyenesen hazament volna. Krister azonban azon a véleményen volt, hogy a hűtőszekrényt és a kamrát elnézve komoly esély van a család éhenhalására az elkövetkező napokban, úgyhogy nem volt más választás.

Krister vezetett. Irene hátrahajtotta a fejét, és becsukta a szemét. Fáradt agyában céltalanul cikáztak a gondolatok.

Amikor Krister öt évvel ezelőtt úgy döntött, teljes állást vállal, Irene élete zaklatottabb lett. Korábban a férje heti harminc órát dolgozott, így otthon gördülékenyebben folytak a dolgok. Amíg az ikrek kicsik voltak, Krister végig csökkentett munkaidőben dolgozott. Nyomozók esetében ez nem lehetséges, csak akkor, ha irodai munkát vállalnak. Irene ezt nem szerette volna. A döntő érv az volt, hogy rendőrként többet keresett, mint Krister szakácsként. Amikor a férjének felkínálták a Glady's séfjének pozícióját, Irene teljes szívéből támogatta őt. Végre a férfi is foglalkozhatott a karrierjével. Azóta Irene már többször megbánta ezt a döntését, de soha nem mondta a férjének. Krister imádta a munkáját, annak ellenére, hogy a hosszú műszak után sokszor a kimerülés szélén állt. A legrosszabb az volt, hogy tulajdonképpen alig találkoztak. Most, hogy a lányok egyre önállóbban éltek, Irene gyakran ment haza üres házba. Még szerencse, hogy Sammie ott volt velük.

A bevásárlóközpontban szétváltak, ahogy mindig is tették. Jól begyakorolt stratégia volt ez. Irenénél volt a lista, amire a férje felírta, mit kell vennie az italboltban.

Krister a zöldségeket és a gyümölcsöket vette szemügyre, beugrott a halashoz, és a csemegepultnál egészítette ki a vásárlást. Meggyőződése volt, hogy a sajtokat mindig meg kell kóstolni vásárlás előtt, és képes volt akár tizenöt percig is válogatni. Amikor Irene vásárolt, egy csomag műanyag nejlonnal borított, puha Herrgárd sajtot tett a kosárba, és a dolog ezzel el is volt intézve. Esetleg tett még mellé egy garnélarákos krémsajttubust is.

Már majdnem hét óra volt, amikor végre átvonszolták a zsákmányt a házuk küszöbén. Sammie ugrálva üdvözölte őket, mozdulni se lehetett tőle. Amikor kissé lenyugodott, kíváncsian vizslatta a szatyrok tartalmát.

Addig-addig lábatlankodott körülöttük, amíg Irene megbotlott benne. Mérgesen elhessentette a kíváncsi állatot, és bevitte a szatyrokat a konyhába.

Amikor kipakoltak, úgy tűnt, sikerült elhárítani az éhhalál közeledő veszélyét. Krister egy darabka Cheddar sajtot, egy tökéletesen érlelt Brie-t és egy friss bagettet is vásárolt, ami szinte még meleg volt. A sajtot az esti salátához fogják megenni. Mivel Jenny nem evett sem húst, sem halat, sem semmilyen állati eredetű terméket, minden családtagnak egyedül kellett elkészítenie a maga salátáját. Alapvetően hagyma, paradicsom, kukorica, uborka, fekete olajbogyó, fejes saláta és bazsalikom került a nagy tálban az asztal közepére. Kisebb edényekben ki-ki szedhetett hozzá feta sajtot, csirkehúst és ezer sziget öntetet. Utóbbit tejföllel krémesítették, Jenny ezért nem evett belőle, de kapott helyette ecetes öntetet.

Mindkét lány otthon volt, épp a saláta alapanyagait vágták fel. Jenny persze nem nyúlt a csirkéhez, ezért Kristernek kellett megcsinálni. Egyszer csak így szólt a gyerekeihez:

– Lányok! Mint általában, anya és én különböző időpontokban dolgozunk hétvégén…

Katarina azonnal közbevágott:

– De úgy volt, hogy végig itthon leszel!

Vádlón nézett az anyjára. Irene is nagyon jól tudta, hogy túl sokat dolgozik, de ezzel a foglalkozással nem lehetett mit csinálni. Amikor sok volt a munka, sokat kellett túlórázni is.

– Miért, te úgy tervezted, hogy itthon leszel? – kérdezte az anyja Katarinát.

A lány nem válaszolt, csak vállat vont. Nemrég lett tizennyolc éves. Ez azt jelentette, hogy szavazhatott, férjhez mehetett szülői engedély nélkül, és vezethetett autót. Ennek ellenére néha gyerekesen viselkedett. De legalább nem vehet még alkoholt a boltban, gondolta Irene.

– Katarina valószínűleg vezetésórákat akart venni, ahogy én is – mondta Jenny.

– Elintézzük. Mikor lesz a vizsga?

– Három hónap múlva. Várólista van – mondta durcásan Katarina. Mindkét lánynak volt már ideiglenes jogosítványa, és egy éve szüleik társaságában vezethettek is. Nagyon jól ment nekik a dolog. Nyilván a vizsga is jól fog sikerülni. Bár anyagilag nem lesz könnyű a szülőknek, mivel mindketten egyszerre szereznek rendes jogosítványt.

Krister megköszörülte a torkát.

– Ha visszatérhetnék az eredeti mondandómhoz, közölném, hogy nagypénteken tartjuk az ünnepi vacsorát. Vasárnap ötkor kezdek. Előtte persze csinálok majd egy kisebb húsvéti ebédet is.

Jenny egy pillanatra abbahagyta a hagymaszeletelést. Bizonytalanul kérdezte:

– Áthívhatom Martint?

– Hát persze, szívem – mondta Krister mosolyogva.

Irene meglepődött. Katarina különböző fiúbarátokat hívott meg az elmúlt évek során, Jenny azonban még soha. Jenny életében is voltak már románcok, de egyikből se lett semmi komoly. Ahogy fellángolt a tűz, úgy ki is aludt, és semmilyen jelentős nyomot nem hagyott a lányuk életében. Martin nyilván fontos.

– Mióta jártok? – kérdezte kíváncsian.

– Pár hónapja – válaszolta Jenny.

Pár hónapja! Irene még csak a múlt héten hallotta a nevét először.

– Nagyi is átjön, ugye? – kérdezte Katarina.

– Ó, de jó, hogy mondod! Fel kell hívnom a változás miatt. Ő még úgy tudja, húsvétvasárnap találkozunk – mondta Irene, és sietett ki az előszobai telefonhoz.

A nagypéntek napsütéssel és kristálytiszta égbolttal köszöntött rájuk, habár elég hűvös volt. Irene és Krister az elhanyagolt kertben töltötte a délelőttöt, majd a férfi dél körül kezdte elkészíteni az ebédet. Már a hét elején bepácolta a heringet, megcsinálta a korianderes lazacot és a kagylópástétomot. Most már csak a csirkefilét kellett kisütni, amihez különféle mártásokat akart kínálni. Irene mint egy éhes oroszlán,

úgy járkált körülötte, majd friss bazsalikomot és fokhagymát tett egy finom mangó chutney-ba és a tejszínes szószba.

A sütőből csábító szardellaillat áradt szét a konyhában. Irenének karácsonykor és húsvétkor is ez volt a kedvence. Mint mindig, most is egy nagy tál rizses zöldség gőzölgött mellette. Jenny elmondta a családtagoknak, hogy Martin lakto-vegetáriánus. Jenny vegán létére úgy tűnt, meg tud békülni ezzel a ténnyel. Megígérte, hogy csinál egy nagy adag paradicsomos-hagymás salátát, és hozzá csicseriborsós piláfot. A rizzsel és csicseriborsóval töltött paprika volt a specialitása. A családban mindenki úgy gondolta, hogy a csicseriborsós piláf nagyon finom, úgyhogy ez is bekerült az ünnepi fogások közé. A kötelező kemény tojások már a hideg vízben hűltek. Később majd megpucolják és félbevágják őket. Azután kerül rájuk díszítésként a majonéz és a garnélarák.

Már a desszert is jó pár napja kész volt. Krister puncsparféja a mélyhűtőben várta a sorsát. A séf titkos recept szerint készített hozzá csokoládészószt. Irenének sikerült elérnie, hogy kávé is legyen az öntetben, bár tudta, hogy a férje a legjobb minőségű étcsokit választotta, így biztosan különleges ízű lesz. Ez volt a Glady's specialitása, és ha véletlenül nem volt az étlapon, a törzsvendégek mindig morogtak.

Irene anyja, Gerd asszony és élettársa, Sture öt óra körül érkeztek. Még elég meleg volt odakinn ahhoz, hogy egy pohár italt elfogyaszthassanak a kertben. Fel kellett venniük a pulóvereket, de már érződött a tavasz

lehelete. Amikor Jenny és Martin megjelent, épp a teraszon beszélgetett a család.

Irene gyorsan lenézett a jobb kezére, csak hogy lássa, elég szorosan fogja-e a borospoharát. Most már értette, miért volt bizonytalan Jenny, amikor két nappal korábban Martinról mesélt. A beszélgetés azonnal abbamaradt, és mindenki a langaléta fiúra bámult.

Martin szemmel láthatóan elmúlt már húszéves. Vállig érő haját feketére festette, a pólója is fekete volt, rajta halvány rózsaszín felirat: „Híres vagyok, baszki!” Fekete farmerja több helyen fel volt hasadva, ahol kikandikált fehér bőre. Alsó ajkában egy vastag fémszeg díszelgett, egy másik pedig a szemöldökéből állt ki. Szeme köré fekete szemceruzával húzott körvonalakat, nyakán kék és piros tetoválás látszott. Már levette a cipőjét, és bizonytalanul álldogált a küszöbön. Mindkét zoknija lyukas volt a nagylábujjánál.

Irene anyja ocsúdott fel először. Kedvesen elmosolyodott, és odasétált a fiatalemberhez.

– Helló! Jenny nagymamája vagyok, Gerd.

Martin elfogadta a kinyújtott kezet, és udvariasan bemutatkozott.

– Martin.

Irene is odalépett hozzájuk, hogy bemutatkozzon, és elmondja a többi családtag nevét is. Katarina nem hozta el legújabb barátját, Johant. Annak alapján, amit Irene megtudott, állítólag Norvégiába ment a barátaival síelni. Ennek ellenére Katarina sugárzott a

boldogságtól. Bemutatkozott Martinnak, aki egy kicsit összezavarodott.

– Nem azt mondtad, hogy ikrek vagytok? – kérdezte Jennyt.

– Igen, de őt adoptálták – mondta gyorsan a lány.

A lányok már hozzászoktak ehhez a reakcióhoz. Cinkosan mosolyogtak össze.

– Legkésőbb hétkor el kell indulnunk – mondta Jenny az anyjának.

– Miért? – kérdezte Krister, mielőtt Irene megszólalhatott volna.

Mint a kulináris élvezetek mestere, szerette, ha bőségesen jut idő az evésre, és ki nem állhatta a stresszt evés közben.

– Martin zenekara játszik ma este.

Gerd nagyra nyitotta a szemét.

– Manapság húsvétkor is vannak táncos összejövetelek az iskolákban?

Martin elmosolyodott, és Irene megértette, mi tetszett meg a lányának ebben a rockerben. Kék szeme pajkosan, de barátságosan csillogott.

– Már néhány éve nem játszunk iskolai bulikon. Ez most nagyobb dolog. Inkább koncertnek mondanám.

– Koncert? Klasszikus zenét játszol? – kérdezte Sture.

– Nem. Ez ritmusosabb, és nagyon népszerű – válaszolta Martin továbbra is udvariasan.

– Hahó! Nem ismeritek fel Mackie-t a Fekete Villámból? – kérdezte Katarina, és felháborodva nézett körbe.

Amikor minden idősebb családtagot végigpásztázott, látta, hogy fogalmuk sincs, miről van szó.

– Fantasztikusak! Hány lemezt csináltatok? Négyet? – kérdezte Martint, alias Mackie-t.

– Ötöt – mondta a fiú, és láthatóan nagyon zavarba jött.

– És Németországban nagyon menők, most futottak be. A slágerlisták élén állnak a „Mondta a sas” című számukkal – folytatta Katarina a méltatást.

– De esetleg még egy rocksztár is szeretne inni egy pohárral vacsora előtt, nem? – kérdezte Krister, és megtöltött egy üres poharat. Jennynek nem töltött, mert ő egyáltalán nem fogyasztott semmilyen tudatmódosító szert, így még sört sem ivott.

– Köszönöm, nem iszom alkoholt – mondta Martin.

Tehát még egy dolog, ami összeköti őket a zenén kívül, állapította meg Irene.

– Jól van, de enni muszáj. Főleg, ha ma este koncert is lesz. Javaslom, hogy kezdjünk el vacsorázni – mondta Krister, és a ház felé invitálta a jelenlévőket.

A húsvét hétvége nem telt el eseménytelenül. A két legnagyobb motoros banda a drog- és a szexpiac újrafelosztásának okán egymásnak esett. Vasárnap reggel az egyik bandavezért és a barátnőjét lelőtték, amikor hajnali négykor kiléptek az egyik éjszakai klubból. A banda elég önfeledten ünnepelt előző este, így a szokásos óvintézkedésekről megfeledkeztek. Egy elhaladó autóból egy egész tárat eresztettek bele a fickóba. A sofőr elhajtott, mielőtt a részeg testőrök

előhúzhatták volna a fegyvereiket. A bandavezér és a lány életveszélyes sérüléseket szenvedett.

Két órával később bejelentették a rendőrségen, hogy Gunnared közelében felgyújtottak egy autót. Kiderült, hogy a jármű lopott volt, és a rendőrök elég biztosak voltak benne, hogy valószínűleg arról a kocsiról van szó, amelyből hajnalban leadták a lövéseket. A két férfi nyom nélkül eltűnt, nyilván a közelben volt egy másik autó is, amibe átültek.

Vasárnap este tizenegykor egy nagy teherautó tört át a másik motoros banda főhadiszállásának fakerítésén Alingsås közelében. Felcsapták a ponyvát, és egy gránátvető lőni kezdte az épület ablakait. A fegyvert kezelő férfi tisztában volt a célponttal. A robbanás porig rombolta a régi tanyaépületet. Az egész egy percig sem tartott, a nehéz jármű kitolatott a kerítés résén, és eltűnt anélkül, hogy tüzet nyitottak volna rá.

A házban egy ember meghalt, három másik pedig életveszélyesen megsebesült.

Az első támadásnak köszönhetően Irenének nehéz húsvétja volt. A nyomozás sehogy se indult be, teljes volt a káosz, mivel több osztály is érintve volt az ügyben.

Éjfél körül, vagyis a gránátvetős támadás után nem sokkal a bandavezér belehalt sérüléseibe, így az áldozatok száma egyről kettőre nőtt.

Irene hétfő reggeltől Fredrik Stridhdel együtt ügyelt. Megegyeztek, hogy kimennek Alingsåsba. Irene tájékoztatni akarta a kollégáját, mielőtt elindulnak.

Az irodában talált rá. Fredrik egy széken ült, és fejét a falnak támasztotta. Úgy tűnt, mintha aludna, és valóban ez volt a helyzet. Irenének elég rendesen meg kellett ráznia ahhoz, hogy felébredjen. A férfi artikulálatlan morgás kíséretében kiegyenesedett a széken. Majd szinte azon nyomban újra becsukta a szemét, és visszasüllyedt az öntudatlanságba. Irene meglepetésére mosoly bujkált az ajkain. Ez elég furcsa volt, ha tényleg olyan másnapos volt, mint amilyennek tűnt.

– Hahó! Ideje dolgozni! Nyakig vagyunk a szarban! Kitört a motoros bandaháború – kiabálta Irene.

– Oké, oké – motyogta Fredrik, és bólintott. Az elégedett félmosoly még mindig ott volt az arcán, a szemei azonban lassan felnyíltak. Irene gyanakodva előrehajolt, és beleszagolt a levegőbe. Nem érzett alkoholszagot. Fredrik teljesen józan volt. Az igazat megvallva, félig nyitott szemében is ott bujkált valami elégedettségféle. Irene tettetett szigorral szólalt meg:

– Fiatalember! Miféle bajba került, ami így kimerítette?

– Honnan tudod, hogy bajba kerültem? – kérdezte évődve Fredrik.

– Mert kegyetlenül elégedettnek tűnsz!

Fredrik vigyorgott.

– Nagyon jó emberismerő vagy. De egyáltalán nem kerültem bajba. A tavaszi napéjegyenlőséget ünnepeltem meg. Kicsit talán későn, persze.

Fredrik ismét lehunyta a szemét. A tavaszi napéjegyenlőséget? Ki ünnepli ezt húsvét helyett? Irene egyszer csak megvilágosodott.

– Á, fogadjunk, hogy Eva Möllerrel ünnepelted a boszorkányok éjszakáját!

Fredrik arcán ismét elégedett vigyor tűnt fel. Nem is kellett válaszolnia.

– Ez nagyon szürreális. Ha Boszniában vagy Csecsenföldön lennénk, érteném, de Svédországban…

Irenét és őt is megdöbbentette a látvány, ami a tanyán fogadta őket.

A laborosok egész éjjel dolgoztak, de messze voltak még a végétől.

– Honnan a fenéből szereztek ezek az átkozott fickók egy Carl-Gustafot? – hallották Andersson hangját a hátuk mögött.

A főfelügyelő az égett gerendák között cikázva közeledett. Úgy sietett, hogy össze se gombolta a kabátját. Nem tudott otthon maradni, amikor ilyen nagy dolgok történtek a városban.

– Van egy érzésem, hogy csak meg kell rendelni. Ezeknek a fiúknak bőven van pénzük. Minden és mindenki megvásárolható, még a hadsereg is – mondta Irene Andersson kérdésére válaszolva.

– Te találkoztál már a Pokol Angyalaival. Felismered valamelyiküket? Még nem azonosították őket, se a holttesteket, se a sebesülteket – folytatta kifulladva Andersson.

Irene valóban találkozott már néhány taggal a Pokol Angyalai közül, de inkább felejteni szerette volna az esetet.

Irene hajnalig nem került haza. Krister már békésen hortyogott az ágyban. Amint lefeküdt, agyában cikázni kezdtek a képek a tűzről. Képtelen volt így elaludni. Végül mérgesen felkelt, belebújt puha fürdőköntösébe, és lecsattogott a konyhába. Sammie azonnal megragadta a lehetőséget arra, hogy felugorjon és elfoglalja a gazdája helyét.

Irene meggyújtott egy gyertyát, és letette a konyhaasztalra. Aztán öntött magának egy pohár tejet, majd készített egy Brie sajtos szendvicset. Nagyon jólesett a pislákoló gyertyafény mellett majszolgatni a késői vacsorát. Igazából már annyira késő volt, hogy akár reggeli is lehetett volna. A gyertyafénybe bámulva valami eszébe jutott. Egészen pontosan nem tudta, mi az, de biztosan érezte, hogy az elmúlt napok eseményei között volt valami, ami nem hagyta nyugodni a tudatalattiját. Valami, amit Glen Thomsen mondott az utolsó beszélgetésük közben. Aztán hirtelen beugrott, mi volt az, és miért volt olyan fontos.

Azonnal felállt, és fogmosás nélkül visszafeküdt az ágyba. Most, hogy rájött a dologra, már nem esett nehezére elaludni.

Tizenhatodik fejezet

– Nyakig vagyunk ezzel a nyavalyás motoros háborúval, Jonny kórházban van, Tommy síel, Irene pedig Londonba megy! Ezt az utazást le kell mondani! Valakinek azért dolgoznia is kell! – üvöltötte Andersson, és úgy tűnt, bármelyik pillanatban agyvérzést kaphat. A főfelügyelő körbe-körbejárkált az irodájában, és mutatóujjával a levegőben hadonászott. Nyilván ezzel akart nyomatékot adni a szavainak.

– Más osztályok is érintve vannak – jegyezte meg Hannu.

A főfelügyelő néhány másodpercre abbahagyta a dühöngést, de azért mérgesen nézett a finnre, aki nyugodtan állta a tekintetét. Mint mindig, Hannunak most is igaza volt. A hétvége eseményei akkor is meghaladták volna az osztály erejét, ha történetesen nem hiányzik senki. Andersson nagyon dühös volt. Először egy hármas gyilkosság, most pedig a motorosok! És mindez néhány hét leforgása alatt.

– Fontos, hogy Irene beszélni tudjon Rebecka Schytteliusszal. Máskülönben sose jutunk előbbre a másik nyomozásban – folytatta Hannu.

– Gondolod? – kérdezte Andersson gúnyosan.

– Igen.

A szarkazmus hidegen hagyta Hannut. A főfelügyelő sötéten nézett, de szemmel láthatóan elgondolkodott. Tekintete ide-oda vándorolt Irene és Hannu között. Végül vállat vont, és érthetetlenül kezdett motyogni:

– ...vajon ki a főnök... – de nem fejezte be hangosan.

Irene megkönnyebbülve sóhajtott, és gondolatban áldotta Hannut. Ő is meg volt róla győződve, hogy fontos lenne újra beszélni Rebeckával. Ha az új ötlete helyesnek bizonyul, a nyomozás drámai fordulatot vehet. Akkor még fontosabb lenne megtudni, mi Rebecka változata a történetről.

Kopogtattak, és Svante Malm dugta be a fejét az ajtón.

– Jó reggelt! Csak erre jártam, és gondoltam, elmondok pár dolgot a tűzről – kezdte, de Andersson félbeszakította.

– De még nem végeztetek!

– Miért is nem? – kérdezte a technikus, és ujjaival a hajába túrt, mint mindig, amikor elbizonytalanodott vagy zavarba jött.

– Åhlén azt mondta, hogy több napig is eltart! Azok a gazemberek az egész házat darabokra robbantották! Nem beszélve néhány másik gazfickóról, akik csak azt kapták, amit megérdemeltek!

A főfelügyelő le se tagadhatta volna az elégedettségét, amikor az utolsó félmondatot még hozzátette. A jelenlévők meglepetésére Svante felnevetett.

– Ja, én nem a gránátvetős támadásról beszélek, hanem a norssjöni tűzről.

– Ó – mondta Andersson csalódottan. De Svante nem zavartatta magát, inkább előhúzta éppen aktuális nejlonzacskóját a laboros köpenye zsebéből.

– Azt hittük, hogy ezek a fekete csomók a videószalagok maradványai, de most már alaposabban

elemeztük őket. Hat elégett műanyag gomb. És gumiszalagok maradványaira is bukkantunk.

A csoport tagjai számára ennek a nejlonzacskónak a tartalma pont ugyanolyan volt, mint az eddigieké. Svante azonban diadalittasan nézett körül, mint aki gyémántokat talált benne. Mivel senkinek az arcán nem látszott a legcsekélyebb mértékű értelem sem, a laboros úgy érezte, magyarázattal tartozik.

– Úgy gondoljuk, a gyilkos elégetett egy nejlonból készült esőkabátot is.

Eltelt pár másodperc, amíg Svante bejelentésének jelentősége mindenkinek leesett.

– A gyilkosság közben ez volt rajta, hogy ne legyen véres a ruhája. Aztán elégette.

– El kell ismernetek, hogy nagyon előrelátó volt – mondta Irene. – Vitt magával egy apróra összehajtható nejlon esőkabátot. Csak fel kellett kapnia a kabátjára, és könnyen elégethető. Nem is beszélve a faszénről és a folyadékról. Ezeket is magával hozta?

– Igaz is – mondta Malm –, majdnem elfelejtkeztem a faszénről. Azt valószínűleg Jacob Schyttelius házában szerezte. Találtunk egy tűzrakóhelyet a kertben, és a teraszon egy fél zsák faszenet. Volt mellette egy majdnem üres üveg. Nincsenek rajta ujjlenyomatok, alaposan le van törölgetve.

Mindenki értette, mit akar Svante mondani. Végül Fredrik foglalta össze a hallottakat.

– Az üveget visszatette, de a faszenet magával vitte egy olyan zacskóban, amit utána el tudott égetni. Milyen ravasz!

– Igen, elég dörzsölt fickó lehet. De mint minden bűnöző, ő is hagyott nyomokat.

Svante hangja több optimizmust sugallt, mint amit a nyomozók éreztek magukban.

Irene a megbeszélés után betért Hannu irodájába. A finn már épp indult, de levette a dzsekijét, és megvárta, mit akar Irene mondani.

– Kösz, hogy megvédted a londoni utamat. Hozzád hasonlóan én is úgy gondolom, hogy nagyon fontos lehet. Főleg azért, ami tegnap éjjel, vagyis inkább ma reggel eszembe jutott.

Hannu szemébe nézett, és folytatta.

– El lehet repülni Londonba és vissza ugyanazon a napon. A Landvetterről reggel 7-kor indul a gép, és este pedig 7.30-kor száll föl a Heathrow-n. De ami még fontosabb, az az, hogy fordítva is meg lehet csinálni.

Hannu felhúzta a szemöldökét, és bólintott. Irene megfogalmazta a következtetéseit:

– Este felszállsz Londonban, reggel pedig a 7 órás járattal visszamész. A Heathrow-ról gyorsvonatok visznek be a városba. Tizenöt perc alatt megteszed az utat. A repülés maga kevesebb mint két óra.

– A Landvetter és Norssjön közötti távolságot pedig maximum tizenöt perc alatt meg lehet tenni – fejezte be Hannu.

– Pontosan.

Hannu elgondolkodva nézett Irenére.

– Rebeckára gyanakszol?

– Nem egészen. Már a gyilkosságok előtt beteg volt. Persze, pillanatnyilag még nem zárhatunk ki senkit.

– A francia?

– Lefèvre se jó jelölt, mert nem volt személyes kapcsolata Rebecka családjával. Igazából fogalmam sincs, kit vagy mit keresek. Inkább csak egy érzés... zsaruösztön...

Hannu nem nevette ki ezért, mert ő is pontosan tudta, miről beszél a kollégája.

– Azt akarod, hogy átnézzem az utaslistákat – foglalta össze a lényeget.

– Igen, légy szíves. És talán az autóbérléssel foglalkozó cégeket is a Landvetteren. Tudjuk, hogy a gyilkosunknak kellett egy kocsi, és valószínűleg arról az autóról van szó, amelyik a gyilkosság éjszakáján az erdőben parkolt. Kár, hogy az a kutyás pasas nem ment közelebb.

– Ez eltarthat egy kis ideig. Megpróbálom megcsinálni, mielőtt elutazol – mondta Hannu.

Irene nagy megkönnyebbülést érzett. Ha van valami, amit meg lehet találni a listákon, akkor Hannu megtalálja, az biztos. Ha nem, akkor elengedheti ezt a gondolatot, és továbbléphet.

Irene eléggé kényelmetlenül érezte magát a motoros bandaháború gyanúsítottjainak kihallgatásán. Azok a fizikai sérülések, amelyeket a főfelügyelő által említett néhány évvel korábbi eset kapcsán szerzett, hamarabb begyógyultak, mint a lelkiek. Még ma is felébredt néha éjszaka úgy, hogy csurgott róla a veríték. A Pokol Angyalai gondoskodtak róla, hogy ne felejtse el a találkozást.

A nyomozók általában egyedül hallgatták ki a gyanúsítottakat, de ezúttal nem a szokványos eljárást követték.

Irene Fredrikkel alkotott egy csapatot. Három alingsási bandatag jutott nekik. A Pokol Rakétái négy évig jó viszonyt ápoltak a Pokol Angyalaival. Mivel a tíz tag közül az egyik meghalt, három másik pedig kórházban volt, mindössze hat maradt. Ők a kijózanodás különböző szakaszaiban voltak, és igen erősen másnaposnak tűntek. Egyikük sem volt ott a főhadiszálláson, amikor a támadás történt, egy sztriptízbárban szórakoztak Göteborgban. Ott ismerte fel őket hajnali kettő körül egy civil ruhás rendőr, aki beszólt a központba. Bevitték őket kihallgatásra, de a rendőröknek nem volt egyszerű dolguk. A részeg motorosok azt gondolták, hogy „Seggfej” miatt zaklatja őket a rendőrség.

Így hívták a Pokol Rakétái az Ördögök vezérét. A férfi valódi neve Ronny Johnsson volt.

A börtönben lévő kihallgatószoba nem volt szabad, így Irene és Fredrik úgy döntött, a három férfit a rendőrségen kérdezi ki. Az átszállításhoz meg kellett bilincselni őket és a kihallgatás alatt is végig jelen volt egy őr.

Az első Roger „Gyilkos” Karlsson volt. Irene önkéntelenül megborzongott, amikor a férfi egy őr és Fredrik kíséretében megjelent az ajtóban. A férfi bicepszei duzzadtak az erőtől, csak a törzsétől eltartva tudta a karjait lógatni. Bár odakint nem volt még meleg, Karlsson csak egy bőrmellényt és egy fekete pólót viselt, amelyen a „Pokol Rakétái” felirat

díszelgett. Karján számos tetoválás volt, némelyik igazi műalkotásnak tűnt. Karlsson eddigi harmincnyolc évéből tizenhatot börtönben töltött.

Ritkás fekete haját lófarokba fogta a tarkóján. Duzzadt arcán piros foltok éktelenkedtek, vörös szemei pedig másnaposságról árulkodtak. Dühösen méregette a rendőröket és az őrt. Irene látta a tekintetéből, hogy még nem múlt el teljesen az előző éjszaka fogyasztott alkohol hatása.

– Nem mondok az égvilágon semmit! Hozzák ide az ügyvédemet! Nincs joguk itt tartani minket, seggfejek! – üvöltötte.

Bűzös leheletéből fokhagyma- és alkoholszag áradt. Amint kinyitotta a száját, a szag az egész helyiséget betöltötte. A helyzetet a kétes tisztaságú mellényből áradó izzadságszag tovább rontotta.

– Kérem, üljön le – mondta Irene. Elhatározta, hogy mosolyogni fog, és kezével udvariasan intett az egyik szék felé. Karlsson leült, nem is azért, mert azt mondták neki, inkább azért, mert alig állt a lábán.

– Hivatalosan egyikük sincs letartóztatásban. Gyakorlati okokból hoztuk ide magukat ma reggel, főképp azért, hogy kialudhassák az alkohol hatását, mielőtt elbeszélgetünk az elmúlt néhány nap eseményeiről.

Karlsson válaszképpen felemelkedett a székből, és szellentett egyet. Úgy gondolta, vicces dolgot tett, és harsányan felröhögött. Lehet, hogy arra gondolt, a rendőrnő feladja a dolgot, mielőtt a tényleges kihallgatás elkezdődne. Irene azonban nem ma kezdte a szakmát, és nagy tapasztalatot szerzett az évek során.

A magnó felé fordulva közölte:

– A kihallgatás megkezdődik. Ne felejtse el, hogy éppen önöket védelmezzük. Az egyik barátja meghalt, három pedig életveszélyesen megsérült. Maguk sincsenek biztonságban – közölte Irene rezzenéstelen arccal.

„Gyilkos” Karlsson megrázta a fejét. Fredrik az íróasztal végénél ült. Most feltette azt a kérdést, amit ő és Irene is megkérdezett, amikor először hallottak a banda letartóztatásáról.

– Hogy lehet az, hogy maguk hatan elmentek egy bárba, amikor tudták, hogy Ronny Johnsson meghalt? Nem gondoltak arra, hogy a banda bosszút fog állni?

Karlsson arcán most először tükröződött némi érdeklődés. Vigyorogva válaszolt:

– „Seggfej” azt kapta, amit megérdemelt, de nem mi voltunk… – elhallgatott, és becsukta a száját.

– Kérem, folytassa. Nem maguk voltak kik?

Fredrik megpróbálta szóra bírni, de „Gyilkos” Karlsson nem volt hajlandó beszélni.

Irene úgy döntött, a lényegre tér.

– Hol volt vasárnap hajnali négy körül?

A gengszter nem tudta megállni, hogy újra meg ne próbálja kizökkenteni a rendőrnőt a nyugalmából.

– Szívtunk egy jót a főhadiszállásunk udvarán. Volt ott minden. Reggel felé megkúrtam egy tizennégy éves lányt – mondta, és az arcán szétáradó mosoly elég bizonyíték volt a szavai igazságtartalmára.

– A kiskorúval történő szexuális kapcsolat büntetendő cselekmény – mondta Irene.

– Kapd be! – mondta Karlsson vigyorogva.

Irene érezte, hogy kezd felmenni benne a pumpa. Talán jobb volna átadni Fredriknek, gondolta. A kollégájára pillantott, aki azonnal megértette, mit akar.

– Tehát azt állítja, hogy az udvaron volt akkor, amikor Ronny Johnssont lelőtték. Minden bandatag ott volt?

Irene először azt hitte, Karlsson nem fog válaszolni, de nem így történt.

– Igen.

– Senki sem hiányzott?

– Nem.

– Miért voltak hatan a sztriptízbárban, miközben négyen ott maradtak a főhadiszálláson, ahogy maga nevezte?

– A többieknek nem volt kedvük jönni. Inkább ott maradtak, és vigyáztak a házra. Ahogy már mondtam, nagyon jót buliztunk.

– Nem érezték a veszélyt? Nem tudták, hogy Ronny Johnssont lelőtték? – folytatta Fredrik.

A férfi arcán zavarodottság látszott.

– Nem tudtuk, hogy kinyírták „Seggfejet”. A buli hajnalig tartott, aztán aludtunk, és másnap este újrakezdtük. Azok, akik ott maradtak a házban, túl fáradtak voltak ahhoz, hogy velünk jöjjenek. Amíg oda nem értünk, nem tudtuk, hogy valaki kinyírta a „Seggfejet”.

– És nem aggódtak? Nem féltek a bosszútól?

– Nem. Jó ok volt arra, hogy még nagyobbat bulizzunk!

„Gyilkos” Karlsson ismét győzelemittasan vigyorgott. Irene azon gondolkodott, vajon a pasas

tényleg olyan ostoba-e, mint amilyennek látszik, vagy csak időt akar nyerni? Vagy információt akar kiszedni a nyomozókból? Irene nem tudott más magyarázatot elképzelni arra, hogy egyáltalán szóba állt velük. Lehetséges, hogy a Pokol Rakétái tényleg ártatlanok Ronny Johnsson meggyilkolásában? Ez megmagyarázná, miért nem aggódtak, amikor megtudták, hogy a bandavezért és a barátnőjét lelőtték. Hűvös, érzelemmentes hangon szólalt meg:

– És maga szerint ki lőtte le Ronny Johnssont?

„Gyilkos” Karlsson nem volt felkészülve erre a kérdésre. Szemmel láthatóan nem tetszett neki a helyzet.

– Én nem mondtam semmit! – üvöltötte.

De a hangjában érezni lehetett egy nagy adag bizonytalanságot. Még akkor is, ha elég jól próbálta leplezni.

– Azt mondja, hogy nem maga volt. És nem nagyon lehettek az Ördögök sem. De akkor ki volt? Valószínűleg egy másik banda. Melyik?

Karlsson tekintete ide-oda vándorolt a rendőrök között.

– Csak blöfföl! – mondta végül.

– Akkor valószínűleg a szemtanúnak lesz igaza.

Irene nem nézett Fredrikre, és csak remélte, hogy kollégája nem árulja el őt azzal, hogy meglepődik a hallottakon. Ennek végül is nem volt sok esélye, mert „Gyilkos” Karlsson véreres szemei Irenére szegeződtek. Irene minden egyes szótagot kihangsúlyozva, nagyon lassan folytatta:

– Van egy szemtanú. A gyanúsított egy vörös Mustangban ült. Ismerünk valakit, akinek ilyen autója van?

Karlsson dühösen felugrott, és üvöltözni kezdett:

– Mi a franc! Valami köcsög megpróbál bemártani! Az én kocsim a pajtában volt. Egyikünk se...

Hirtelen elhallgatott, és Irenére sandított.

– Várjunk csak! Ez valami ócska zsarutrükk! Kurva!

Igaza volt. A tanú szerint a kocsi, amely a támadás helyszínéről elhajtott, egy vörös Saab 9000-es volt. De az izgalomban előfordulhatott, hogy a tanú rosszul emlékezett. Irene még mindig mondhatta, hogy félreértette, amit mondott. Azért hazudott, mert látott egy vörös Mustangot az épen maradt pajtában. Kétség sem fért hozzá, kié volt, mert az oldalán két ezüstszínű felirat díszelgett: „Gyilkos” az egyik oldalon és „Pokol Rakétái” a másikon.

Irene megrázta a fejét. Fredrik folytatta:

– Ezért itt tarthatjuk magukat előzetesben. Nem tudjuk, ki vezetett, vagy hogy ki lőtt. Még azt sem tudjuk, hogy kinek a kocsijából lőttek. A laborosok tüzetesen átnézik a kocsit. Ami az ügyészt illeti, maguk mind gyanúsítottak a gyilkossági ügyben. A nyomozás eltart egy darabig, addig mindnyájan börtönben maradnak.

„Gyilkos” Karlsson magabiztossága megingott. Kemény fickó volt, aki megszokta, hogy kell elhallgatni az információkat a rendőrök elől, de ezúttal nehéz volt a szokásos módszert követnie, mert pontosan nem tudta, mi történt. Nem beszélve a másnaposságról... Még ha hozzá is szokott már a börtönhöz, azért nem

örült neki, hogy újra visszakerülhet. Különösen úgy, hogy a többiek szabadlábon vannak, és átvehetik az Ördögök és a Rakéták területeit, mielőtt azok kijönnének a rács mögül. Irene alig hitt a fülének, amikor Karlsson beszélni kezdett.

– Van egy banda... a Kívülállók. A Testvériséggel állnak kapcsolatban.

Sem Irene, sem Fredrik nem hallott még a Kívülállókról, de nem mutatták. Megpróbáltak még több információt kiszedni Karlssonból, de a férfi rájött, hogy már ezzel is többet mondott annál, amit kellett volna, és a kihallgatás hátralévő részében meg se szólalt.

A Pokol Rakétáinak másik két tagja nem tett hozzá semmit a nyomozáshoz. Egyikük sem tudott új információval szolgálni, még ha akart volna sem. Az egyik félig aludt, és még egyáltalán nem józanodott ki, a másik pedig mentálisan retardált volt. Ő volt a legfiatalabb bandatag, alig múlt húszéves. A bátyja sebesülten feküdt a kórházban. Irene és Fredrik számára gyorsan kiderült, hogy a legnagyobb dolog az életében – talán az egyetlen fontos dolog is egyben – az volt, hogy egy évvel korábban felvették a Pokol Rakétái közé. Az egyetlen dolog, amit mondott, az volt: „Nem nyafogni!”.

Később Irene felhívta Leif Hansent, a megyei hírszerzés egyik főfelügyelőjét. Amikor elmesélte neki a kihallgatást, a férfi nevetett:

– Elég jól ismerem azokat a fiúkat – mondta.

– „Gyilkos” Karlsson említett egy másik bandát, amelynek esetleg köze lehet a bűncselekményhez – mondta Irene.

– Tényleg? És kit vádol?

– A Kívülállókat. Kik ők? – kérdezte Irene.

Amikor Hansen válaszolt, nem volt többé vidám a hangja.

– A Kívülállók? Tényleg ezt mondta?

– Igen.

– Akkor nagy a baj. Sejtettük, hogy be fog következni, de hogy ilyen gyorsan… A Kívülállók egy amerikai mintára felépült banda, hasonló a Pokol Angyalaihoz és a Testvériséghez. A banda külföldieket is felvesz a soraiba. Amiben közösek, az az erőszak. Már majdnem tíz éve tudunk róluk. Az utóbbi időben egyre nagyobbak és erősebbek lettek. Amit most elmondott, az alátámasztja azt a pletykát, ami az elmúlt néhány hónapban kapott szárnyra, és egyben megmagyarázza az elmúlt napok eseményeit is.

Irene türelmetlenül várta a folytatást. Amikor a főfelügyelő folytatta, kissé megkönnyebbült.

– Állítólag néhány boszniai szerb is csatlakozott hozzájuk, akik nem lepukkant öreg fószerek. Képzett harcosok, akik különleges alakulatoknál szolgáltak. Ezek az alakulatok a kiválasztott katonákat képzik ki gyilkosságra, szabotázsra, az ellenség soraiba való beépülésre és mindenféle más harci cselekményre. Szárazföldön és vízen is a legfelkészültebb harcosok. A legokosabb, legügyesebb, legerősebb katonák, akik hidegvérrel végzik a dolgukat.

– És miért léptek be a Kívülállókhoz?

– A szerbek közül többen otthontalannak érzik magukat Boszniában. Kiűzték őket az országból, de más különleges erőknél is vannak elhajlók. Azzal, amit a hadsereg megtanított nekik, pénzt tudnak keresni. A szakértelmük felbecsülhetetlen olyan bandáknak, mint a Kívülállók. Ha ezek a fiúk esetleg átvették az irányítást, akkor az elmúlt napok eseményei értelmet nyernek.

– Mire gondol pontosan?

– Az éjszakai bár előtti lövöldözés profi munka. Azt a kocsit, amit használtak, korábban lopták el, aztán felgyújtották. A vezető és az, aki lőtt, egy másik kocsival menekült el, nyom nélkül. A Pokol Rakétáinak főhadiszállását egy teherautó hátuljából lőtték szét egy gránátvetővel. Egy percig tartott az egész. Ők is eltűntek, és a teherautót se találtuk meg. Hogy lehet elrejteni egy ekkora járművet? Valószínűleg egy üres raktárépületben vagy pajtában fogjuk megtalálni. Akárhogy is van, ha összevetjük ezt a két esetet, akkor egy dolog nyilvánvaló.

Hatásszünetet tartott.

– Katonai precizitás.

Igaza volt. Sok minden arra utalt, hogy katonai módszerrel volt megtervezve és kivitelezve a támadás.

– És miért csinálják ezt a Kívülállók? – kérdezte Irene.

– Hogy megszerezzék a területet: szex, drog, zsarolás… minden, ami nagy pénzt hoz. Le kell zúzniuk a vetélytársaikat, meg kell gyengíteniük őket, amennyire csak lehetséges, ha mód van rá, akkor úgy, hogy egymás ellen játsszák ki őket. Mi lehetne jobb

módszer, mint lelőni az egyik bandavezért és megtizedelni a másik csapatot egy gránátvetővel?

Irene végiggondolta a főfelügyelő elképzelését. Aztán így szólt:

– Azt hiszem, igaza van. Meg tudja erősíteni, hogy ezek a boszniai szerbek valóban léteznek?

– Régebben csak egyike volt a sok pletykának. Ha nem jutunk el az igazságig, akkor a Pokol Angyalai, a Rakéták meg az összes többi svédországi, sőt skandináv banda egymás torkának fog esni. A bandaháború már ma is elég elterjedt vitarendezési forma. Ha be tudjuk bizonyítani, hogy az esetek mögött a Kívülállók vannak, akkor talán le tudjuk nyugtatni a kedélyeket, mielőtt elmérgesedik a helyzet.

– Tájékoztat majd minket a fejleményekről? Én nem leszek a városban csütörtökön és pénteken, de elmondom a kollégáimnak ezt a lehetőséget. Beszélnie kellene velük. Legjobb lenne, ha Sven Anderssonnal vagy Fredrik Stridhdel beszélne. Ők is dolgoznak ezen az ügyön.

– Amint többet tudunk, szólok.

Irene a másnap reggeli eligazításon beszámolt a Leif Hansennel folytatott telefonbeszélgetésről. Már nem csak neki volt meg ez az információ. Annak ellenére, hogy a nap hátralévő részét a még idegesítőbb többi bandataggal töltötte, úgy érezte, hogy eltávolodott az ügytől, és lélekben már Londonban volt.

Tizenhetedik fejezet

A Heathrow repülőtéren is épp olyan borult volt az ég, mint Göteborgban, ahol Irene gépe felszállt a Landvetterről.

Glen Thomsen ugyanazon a helyen várta, mint először. Miközben a fekete kocsi felé sétáltak, szemerkélni kezdett a langyos tavaszi eső.

Ahogy legutóbb, Glen ezúttal is mindenről és mindenkiről beszámolt. Azzal kezdte, hogy a Hentes még mindig kórházban van. Az orvosok szerint maradandó agykárosodást szenvedett. A Sírásó visszanyerte az eszméletét, de kritikus az állapota. Glen megköszörülte a torkát, mielőtt megkérdezte Irenét:

– Maga nem sérült meg, amikor a kocsi nekiment az oszlopnak?

– Nem, csak egy pár puklim és zúzódásom lett – válaszolta Irene meglepve.

– Jó, mert Sírásó HIV-pozitív. Már kifejlődött nála az AIDS. Gondoltam, hogy felhívom, mikor megtudtam, de mivel úgyis nyolc hetet kell várni, mielőtt megvizsgáltathatná magát…

Vállat vonva befejezetlenül hagyta a mondatot. Irenét elég kellemetlen érzések fogták el most, hogy megtudta ezt Sírásóról, de amennyire vissza tudott emlékezni, sem ő, sem a férfi nem vérzett.

A taxisofőr, akit előzőleg megszúrtak, szintén elhagyhatta már a kórházat.

– Fizikailag rendbe jött, de nem fog többet taxizni. Közel három liter vért kellett belepumpálni, majdnem elvérzett. Valószínűleg per is lesz, de mivel a gyanúsítottak nincsenek valami jó bőrben, nyilván elhúzódik majd. A főnököm szerint nem valószínű, hogy személyesen kellene tanúskodnia. Elkészítettem a végleges tanúvallomását. Olvassa át, és írja alá alul.

– Hazavihetem magammal, hogy nyugodtan elolvassam? – kérdezte Irene, mert szerette volna szótárral is megnézni.

– Persze.

Glen arról is beszámolt, hogy Estell partnerségi szerződést kötött egy nagyobb utazási irodával, amely skandináv vendégek utaztatásával foglalkozik. A turisták közel akarnak lenni a belvároshoz, olcsó és kényelmes szállást keresnek, úgyhogy a családi hotelben felpezsdült az élet.

Ő és a felesége arra gondoltak, hogy nyáron ellátogatnak Svédországba. Valószínűleg július utolsó két hete és augusztus első hete lenne a legalkalmasabb. A fiúk nagyon izgulnak amiatt, hogy sátorozni fognak, de Kate nem akar csuromvizes hálózsákban ébredni, ezért inkább egy panzióban fognak megszállni.

– Vannak kisebb panziók Svédországban? – kérdezte Glen.

– Igen, de nem olyan sok, mint itt, Angliában. Vannak jó szállóink, amik nem is túl drágák, de ha Göteborgba is jönnek, nálunk fognak lakni – mondta ellentmondást nem tűrően.

Glen elmosolyodott.

– De ne felejtse el, hogy velünk lesznek az ikrek is!

– Őket is szívesen látjuk. Egyik lány sem lesz otthon abban a három hétben: Katarina hajóval utazik Görögországba, Jenny pedig a zenekarával megy gyakorolni, mert egy demólemezt készítenek ősszel.

– Maguk nem utaznak el a férjével?

– Krétára utazunk, de csak augusztus második felében.

– Szeretnénk látni a fehér éjszakákat. Észak-Svédországban tényleg egész éjszaka világos van nyáron?

– Igen. A nap sosem bukik a horizont alá, de ne felejtse el, hogy télen viszont, november végétől február közepéig szinte egyáltalán nem látni a napot. Akkor folyton éjszaka van.

Megtalálták a kocsit, és elindultak London felé. A növényzet sokat változott Irene előző látogatása óta, a kertekben rengeteg virág pompázott már. Érthető, miért vannak annyira oda az angolok a kertjükért. Svédországban a május végi fagyos éjszakákon a hőmérséklet nulla fok alá süllyed, és a frissen kihajtott növények gyakran elfagynak reggelre. A virágzás így sokkal későbbre esik. Irene már nem is számolja, hány paradicsompalántát és mángoldot dobott ki, miután a fagy éjjel elpusztította őket.

Glen folytatta a beszélgetést.

– Ellenőriztem Lefèvre alibijét a gyilkosság éjszakájára. A kocsma tulajdonosa megerősítette, hogy ott volt a fiatalember azon a hétfőn. Öt srác szokott ott rendszeresen találkozni, ott beszélik meg a heti fogadásokat. Annak ellenére, hogy nagyon sokan voltak aznap este, a tulajdonos szerint mindenképpen feltűnt

volna, ha a fiúk közül valamelyik nincs ott. Erre ritkán van példa. A tulaj arra is emlékszik, hogy mielőtt a többiek megérkeztek, még beszélgetett is Christiannal. Azon a hétfőn ő érkezett elsőnek.

– Akkor csak Rebecka marad, aki otthon feküdt fejfájással. Ez nem valami jó alibi – mondta Irene.

– Nem.

– Volt ideje utánanézni Lefèvre-nek vagy dr. Fischernek?

– Igen. Kivel kezdjem?

– Lefèvre-rel.

– Oké. Majdnem harmincéves, Londonban született. Anyja angol, apja francia. A szülei ötéves korában elváltak. Christian és az anyja felköltözött Edinburgh-ba a nővéréhez, aki a város mellett lakik. Ő egy gazdag skóthoz ment férjhez, akinek nagy birtoka és több különböző cége volt. Christian anyja az egyik ilyen cégnél helyezkedett el pénzügyesként a végzettségének megfelelően. Volt a nővérének egy kisfia is, aki egyidős volt Christiannal. Testvérként nőttek fel, mivel annak a kisfiúnak csak egy idősebb féltestvére volt. Apja, George St. Clair már volt házas, de megözvegyült.

– St. Clair! Christian cégét is így hívják: Lefèvre és St. Clair. Akkor az unokatestvér az a bizonyos üzlettárs, aki elköltözött Skóciába.

– Pontosan. Az informatikában az a jó, hogy nincs helyhez kötve. Lehet Skóciában élni, és a londoni partnerrel folyamatos kapcsolatban állni. Több mint két évig így is dolgoztak ők ketten. Andrew St. Clair átvette az apja cégét, amikor az anyja meghalt néhány

évvel az apja halála után. Ma ő Skócia egyik leggazdagabb embere.

– Sőt a számítógépes cégéből is van bevétele.

– Igen. De amikor felköltözött északra, az informatika iránti érdeklődése lanyhulni kezdett. Még ma is övé a cég egy része, de a többi befektetése lefoglalja az ideje nagy részét. Valószínűleg ez az oka, hogy Lefèvre keresni kezdett egy új, ügyes társat. Így találhatta meg Rebeckát.

Amíg Irene megemésztette az információkat, csendben voltak.

– És Christian miért maradt Londonban? Andrew miért egyezett ebbe bele?

– Londonban vannak a fontos ügyfelek és a nagy pénzek, és ez a város vonzza a fiatalokat. Az unokatestvéreket mindig is érdekelte az informatika, és már fiatalon nagyon jól ment nekik. Csaknem kilenc évvel ezelőtt költöztek Londonba, és alapítottak itt is céget. Nagyon sikeresek lettek, már a kezdetek óta a legjobbak közé tartoznak.

– Ez azt jelenti, hogy Rebecka is nagyon érti a dolgát – jegyezte meg Irene.

– Természetesen. Talán ezért gondoskodik róla ilyen odaadóan Lefèvre. Tudja, hogy milyen kincsre bukkant. Lehet, hogy azért aggódik a gyógyulásáért, mert várja, hogy újra munkába állhasson.

– Azt hiszi, hogy ha megvédi az olyanoktól, mint maga meg én, akkor gyorsabban meggyógyul? Téved. Soha nem lesz jobban, ha nem beszél. Kapcsolatba lépett már vele?

– Vele is és dr. Fischerrel is. Rebecka még mindig rosszul van, és Fischer nagyon aggódik miatta. Megemelte a gyógyszeradagját, és azt akarja, hogy megint feküdjön be a klinikára. Az a benyomásom, hogy mérges Lefèvre-re, mert úgy gondolja, hogy a pasas túlságosan beleavatkozik Rebecka életébe.

– Ez így is van. Mikor találkozhatunk Rebeckával?

– Tizenegykor, ugyanott, ahol múltkor. Nagyon kellett erőszakoskodnom, mivel sem Fischer, sem Rebecka nem volt túlságosan együttműködő.

– Mire fel ez a nagy ellenkezés? – kérdezte Irene.

– Úgy tűnik, a lány sokkal rosszabbul van, mint gondoltuk. Az orvos sem mondja meg pontosan, mi folyik a fejében... biztos a titoktartás miatt.

Glen elhallgatott, mert egy forgalmas körgyűrűn kellett keresztülhaladnia. Irene eddig észre se vette, hogy kollégája ezúttal egy másik útvonalat választott. Most északról közeledtek Bayswater felé.

– Itt a Paddington pályaudvar, innen indulnak a vonatok a Heathrow-ra. Negyedóránként járnak, és tizenöt percig tart az út.

Irene látta, hogy rengeteg ember jön ki a hatalmas kőépületből szinte egyetlen hatalmas arctalan masszává olvadva össze. Amikor megnézte a térképet, látta, hogy a Notting Hill csupán egy kilométerre van onnan.

– Gondolja, hogy Rebecka elrepült Göteborgba és megölte a családját? – kérdezte hirtelen Glent.

A férfi elgondolkodott az ötleten, de aztán nemet intett a fejével.

– Nem. Már egy ideje beteg. Nincs benne annyi… erő. Ismeri egyáltalán a fegyvereket?

– Nem tudunk róla. Az apja és a bátyja nagy vadászok voltak. Kérdezzük meg tőle!

– Senki másnak nem volt indítéka?

– Nincs egy konkrét gyanúsítottunk, ugyanakkor van egy elképzelésünk a svéd gyermekmentő szervezettel kapcsolatban. Ez a legfontosabb téma, amit meg akarok vele beszélni.

Glen ránézett.

– Úgy véli, ez az elképzelés megmagyarázza a gyilkosságokat is?

– Igen, mert ez az egyetlen dolog, amit megtudtunk. Az alternatíva az, hogy egy őrülttel van dolgunk, és csak véletlenszerűen ölték meg éppen őket. De ez nem nagyon valószínű, mert nem ugyanott haltak meg, és ugye ott vannak még a pentagramok is.

– Úgy értesültem, hogy a gyilkos ismerős volt a környéken, és a családot is ismerhette.

– Igen, a gyilkosságokat egyértelműen előre megtervezték. Nincs bennük semmi esetleges.

Megérkeztek az apró szállodához, Glen leparkolt. Irene fogta a kék táskát, és felment a lépcsőn. Estell a pult mögött állt, keret nélküli szemüvege mögül nézett egy monitort. Amikor felnézett, szélesen elmosolyodott, mert megismerte Irenét.

– Üdvözlöm ismét a szállodánkban! A múltkori szobája melletti szobát kapja, remélem, megfelel. Egyformák.

Átadta Irenének a kulcsot, majd visszatért a monitoron sorakozó számokhoz.

A múltkori melletti szoba. Akkor megint fel kell caplatnom a lépcsőn, gondolta Irene. Azzal vigasztalta magát, hogy a testedzés meggátolja a vérrögképződést, ami a repülőút után könnyebben előfordulhat, ráadásul a fizikai erőnlét is javul tőle.

A szoba pontosan olyan volt, mint a másik, csak éppen minden fordítva volt benne. Irene kiakasztott egy-két holmit a táskájából, és bement a fürdőszobába. Eszébe jutott, hogy vissza kellene kapcsolnia a telefonját.

A hangpostán ott volt Hannu üzenete. Csak annyit mondott, hogy feltétlenül hívja vissza.

Így is tett, de a finn nem vette fel a telefonját. Lehet, hogy valamelyik motoros huligánt hallgatja ki éppen, gondolta Irene. Örömmel gondolt erre az eshetőségre, mert ez egyben azt is jelentette, hogy ő megszabadul a kellemetlen kötelezettségtől.

Vidáman futott le a keskeny lépcsőn. Glen a recepción ült és dohányzott. Amikor Irene leért, elnyomta a cigarettáját és felállt.

– Estell teát és kávét szolgál fel az étteremben. Valamit be kellene kapnunk, mielőtt elmegyünk dr. Fischer rendelőjébe.

Irene egyetértett. Éhes volt, mert a repülőn nem volt túl jó a reggeli. A kávé ezzel szemben jólesett, és többször is újratöltette a csészéjét.

Glen az Oxford Street felé menet elmesélte neki mindazt, amit dr. Fischerről megtudott.

– John Desmond Fischer ötvenhét éves, a szülei New Yorkból költöztek Angliába, amikor Fischer még

csak négyéves volt. Jómódú családból származik. Közel harminc éve dolgozik pszichiáterként, és huszonöt éve van magánpraxisa. Nagyon jó híre van a szakmában, ha mentális problémákról van szó, ő a divatos orvos Londonban. Nem olcsó, akárki nem is tudja megfizetni – mondta Glen.

Irene úgy gondolta, hogy valószínűleg Christian Lefèvre szerezte Rebeckának az orvost.

Glen folytatta.

– Háromszor volt nős, most a negyedik feleségével él, nemrég született meg a hetedik gyereke. A legidősebb harminckét éves, és már neki is van két gyermeke. A legújabb feleség mindössze huszonnégy éves. Tizenegy évvel ezelőtt nagy zűr volt a doktor körül. Egy tizennyolc éves lány páciense azzal vádolta meg, hogy szexuálisan zaklatta. Fischer nagy nehezen kikászálódott a kellemetlen helyzetből, mivel több kollégája egybehangzóan állította, hogy a lánynak szexuális képzelgései voltak. A nyomozást lezárták. A lány nem sokkal később felakasztotta magát.

– Honnan szerezte meg ezeket az információkat? – kérdezte lenyűgözve Irene.

– A sajtó archívumából, főleg a pletykarovatokból. Más érdekességet nem találtam, de azért ez elgondolkodtató.

– A fiatal nők jönnek be neki, hódító alkat – foglalta össze a hallottakat Irene.

Glen bólintott.

– Mit látnak a nők ebben a kövér pasasban? Maga nő, mondja meg!

Irene vállat vont, de aztán eszébe jutott az orvos karizmatikus alakja, férfiassága és ereje. A sűrű haj, a szúrós szem és a sajátságos mosoly.

– Hatalom. Van hatalma. Van…

Hiába kereste a megfelelő angol szót, nem jutott eszébe. Végül azt mondta: aurája.

– Értem. Aura, amit a nők megéreznek, sőt talán a férfiak is. De ezek a nők fiatalok. Mi vonzza őket hozzá? Nem mondhatjuk, hogy különösebben jóképű lenne.

– Nem. De ahogy mondtam, érezni a hatalmát és ezt az aurát. Talán a foglalkozása miatt érzik úgy a nők, hogy biztonságban vannak mellette. Megérti őket, jól tud hallgatni, és jól beszél velük, ráadásul társadalmi státusza is van, nem beszélve az anyagi háttérről. Maga is említette, hogy gazdag.

– Így van. Most már kezdem belátni, hogy rossz foglalkozást választottam – mondta Glen mosolyogva.

Irene ránézett a férfira, és látta, hogy az arcán két kis apró gödröcske jelenik meg, amikor nevet. Glennek mindene megvolt ahhoz, hogy a nők bomoljanak érte akkor is, ha nem különösebben gazdag. Valószínűleg az se izgatná őket, hogy milyen pozícióban dolgozik.

Ezúttal sokkal nehezebb volt parkolóhelyet találni. A Grosvenor Square közelében kellett hagyniuk a kocsit, így viszont legalább sétálhattak egy kicsit dr. Fischer rendelőjéig.

Elállt az eső, és a vékony felhőréteg szakadozni kezdett. A levegő langyos volt már, bár a páratartalom miatt nem volt túl kellemes. A kipufogógázok ott lebegtek az épületek között. Irene levette a dzsekijét, és

rövid ujjú blúzban sétált tovább. Mire odaértek a rendelőhöz, a hátán átnedvesedett a ruha.

A hűs lépcsőházba szinte jólesett belépni. John Fischer az ajtóban várt rájuk, akárcsak legutóbb.

– Jó reggelt. Nem tarthat túl sokáig a beszélgetés, Rebecka nincs valami jó állapotban – mondta az orvos különösebb bevezető nélkül.

Irenének furcsa volt, hogy még mindig reggel van, mivel ő már hét órája talpon volt. Gyorsan átmentek a várótermen, és beléptek ugyanabba a helyiségbe, mint legutóbb.

Rebecka az ablak melletti karosszékbe ült, pont úgy, mint korábban. Ugyanaz a fekete kosztüm volt rajta, de a fehér póló helyett most csillogó fehér selyemtopot viselt. Ennek ellenére Irene nagyon megdöbbent a látványán.

Úgy tűnt, mintha Rebecka tíz évet öregedett volna az elmúlt két hétben. A haja zsírosan lógott, bőre szürkéssárga színű volt. Az arca lefogyott, a szemei egyre nagyobbnak tűntek emiatt, a legrosszabb azonban a tekintete volt. Legutóbb Irene sötét mélységet látott a szemeiben, Rebeckának voltak érzései. Most azonban teljes üresség látszott bennük, mintha a lány halott lenne.

Amikor Irene megpróbált beszélni hozzá, az érzés csak megerősödött benne. A szavak szemmel láthatóan nem jutottak át a leplen, és ő sem tudott kinyúlni belőle. Rebecka a szeme láttára változott élőhalottá. Bábu volt, semmi más.

– Rebecka nagyon nem érzi jól magát. Nem örülök ennek a látogatásnak – közölte hűvösen dr. Fischer.

Az orvos idegesen simogatta rövidre nyírt szakállát. Irene és Glen kétségbeesetten nézett egymásra. Fogalmuk sem volt, hogyan folytassák. Amikor üdvözölték, Rebecka egyáltalán nem reagált. Irene megfogta a kezét, hátha így magára tudja vonni a figyelmét, de csak élettelen hidegséget érzett. Nem engedte el, és mivel nem tudta, mit mondjon, lassan simogatni kezdte. Aztán bizonytalanul elkezdett svédül beszélni Rebeckához.

– Tudom, hogy sok borzalmas kép kísérti. Beszéltem Lisa Sandberggel az alapítványtól. Elmondta nekem, milyen fantasztikus munkát végeztek Christiannal a pedofil-hálózat felgöngyölítése érdekében. Arról is beszélt, hogy a nyomozásban részt vevő emberek közül sokan küzdöttek szorongásos problémákkal. Azok a képek valószínűleg igen kegyetlenek voltak.

Irene érezte, hogy Rebecka keze megremeg, de a mozdulat olyan gyenge volt, hogy nem tudta, valóban megtörtént-e. Egy kissé felbátorodva folytatta:

– Úgyhogy nincs egyedül ezekkel a kellemetlen gondolatokkal és képekkel. Egyáltalán nem meglepő, hogy…

Irene elhallgatott, mert Rebecka megmozdult. Visszahúzta a kezét, majd a másikkal együtt odaszorította a mellkasához, miközben a tekintetét a padlóra szögezte, valahova dr. Fischer cipője mellé. Katatón állapotban ült ott tovább, nem is pislogott. A szobában teljes volt a csend. Irene elkeseredett. Úgy tűnt, Rebeckával nem lehet kommunikálni. Lehet, hogy az egész londoni út hiábavaló volt? Jobb ötlete nem lévén úgy döntött, továbbra is svédül beszél.

– Úgy gondolom, esetleg elmondta a szüleinek, mit láttak Christiannal az interneten. Jacobnak is beszélt róla?

Irene elhallgatott, hogy időt hagyjon Rebeckának a válaszra.

Először úgy tűnt, semmi sem történik, mintha a lány nem is hallotta volna, hogy hozzá beszélnek. Továbbra is mozdulatlanul ült. Irene Glenre pillantott, és tanácstalanul felhúzta a vállát. Aztán egyszer csak halk nyöszörgés hallatszott. Irene előrehajolt, és megpróbált szemkontaktust teremteni Rebeckával. Lehetetlen vállalkozás volt. A lány továbbra is csak a padlót bámulta, de úgy látszott, mintha erőfeszítéseket tenne azért, hogy megszólaljon. Nagy nehezen kinyögött egy alig hallható nemet.

Az ajkai kicserepesedtek a szárazságtól. A szája szegletében sárgásfehér nyál gyűlt össze. Irene kétségbeesetten próbálta kitalálni, mi tartaná Rebeckát ezen az oldalon. Óvatosan megkérdezte:

– Rebecka, amikor nemet mond, úgy érti, hogy nem mondott semmit erről a szüleinek vagy Jacobnak?

– Nem – mondta a beteg ismét halkan.

A beszélgetés alatt Rebecka végig mozdulatlanul ült, de ekkor odafordította a fejét Irene felé. A tekintetük találkozott, és Irene egy pillanatra úgy érezte, megáll a szívverése. A lány szeméből végtelen sötétség áradt.

– Nem – mondta ismét.

Próbálta lenyelni a nem létező nyálat a szájában.

– Beteg volt, meg kellett… védenem… – nyögte ki végül nagy nehezen.

Zihálni kezdett, majd a tenyerébe temette az arcát. Miközben előre-hátra dülöngélt, kitartóan motyogott valamit:

– Az én… hibám… az én… hibám… Minden…

Irene nem tudta, mitévő legyen.

– Elég ebből. Még maguk is meg tudják állapítani, hogy értelmetlen és kegyetlen lenne tovább folytatni – mondta Fischer.

Irene Glenre nézett, aki szintén tanácstalanul nézett vissza rá. Rebecka lassan dülöngélt előre-hátra, a keze még az arca előtt volt, de a zihálást legalább abbahagyta. Irene úgy gondolta, ma nem juthat ennél tovább.

Az ajtóban megjelent egy magas, ősz hajú nő. A méretei ellenére Irene egyáltalán nem hallotta, mikor jött be a rendelőbe. Egy világos blézer volt a kezében, mintha akkor érkezett volna. Nyilvánvalóan volt kulcsa is.

– Jól van, Marion. Elvisszük Rebeckát a klinikára – közölte vele dr. Fischer.

Marion egy szót sem szólt a rendőrökhöz, még csak rájuk se nézett. Odalépett Rebeckához, és Irene megértette, miért nem hallotta őt bejönni: a nő puha edzőcipőt viselt. Átnyalábolta a beteget, karját a saját nyaka köré tekerte, és talpra segítette őt. Rebecka olyan magas volt, hogy a nő válla a lány hónalja alá csúszott. Szakszerű mozdulattal átkarolta az élettelen testet, és lassan elindult vele az ajtó felé. Úgy beszélt, hogy oda se nézett Fischerre.

– A kocsi odakint vár.

– Mindjárt jövök én is – mondta az orvos.

Aztán összeszedte az amúgy teljesen üres íróasztalon heverő papírokat, és beletette őket egy vékony, barna bőrtáskába. Ránézett a rendőrökre, és az ajtó felé intett:

– Legyenek szívesek.

Együtt mentek ki az ajtón, majd dr. Fischer leelőzte vendégeit a lépcsőn.

Milyen kapcsolat fűzi ezt az embert Rebeckához? – tűnődött Irene. Mivel volt már ügye fiatal nőkkel, elképzelhető, hogy szexuális kapcsolat van közöttük? Rebecka mostani állapotában ez kizárt. Lehetséges, hogy begyógyszerezte a lányt? Talán pszichotropikus szereket adott be neki…

Ehhez hasonló gondolatok kavarogtak Irene fejében, miközben a hűvös lépcsőházban mentek lefelé. Aztán elvetette egyiket a másik után. Amikor kiléptek az épületből, egy fekete kocsi húzott el előttük. Irene megpillantotta Rebecka sápadt arcát a kocsiban. A hátsó ülésen ott ült mellette dr. Fischer.

Glennek ugyanaz volt a benyomása, mint Irenének: Rebecka valóban nagyon rosszul volt, de az orvos mégiscsak különösen viselkedett.

Irene épp javasolni akarta, hogy menjenek valahova ebédelni, ahol mindent részletesen megbeszélhetnek, amikor felhangzott a Marseillaise a zsebében. Gyorsan előkapta a telefonját.

– Irene Huss.

– Hannu vagyok. Korábban már hívtalak, de még biztos a gépen voltál.

Irene motyogott valamit arról, hogy elfelejtette visszakapcsolni a telefonját.

– Találtam valamit.

Irene lélegzet-visszafojtva hallgatta.

– Christian Lefèvre nem volt a gépen, sem Rebecka Schyttelius. Minden hétfői és keddi gépet ellenőriztem, minden légitársaságnál. De egy személy Göteborgban töltötte az éjszakát. Hétfő este indult a Heathrow-ról, és kedd reggel hét tízre ért vissza Londonba. Ráadásul bérelt az Avisnál egy kocsit is: egy sötétkék Volkswagen Polót.

Irene feszülten várt. Az a matrica, amit a kutyát sétáltató férfi látott a parkoló autón, lehetett akár az Avis reklámja is.

– Hogy hívják? – kérdezte rekedten.

– Andrew St. Clair.

Hannu lediktált neki minden információt, amit a légitársaságtól kapott. Irene pedig mindent alaposan lejegyzett a noteszába.

Amikor letette a telefont, Glen érdeklődve nézett rá.

– Jó vagy rossz hír?

Irene ránézett.

– Nem is tudom. Talán...

Összeszedte magát, és elmondta a kollégájának, milyen eredményre jutott Hannu. Ezúttal Glen csaknem egy egész percig hallgatott.

– Andrew St. Clair Skócia egyik leggazdagabb embere... Miért repült volna Göteborgba és mészárolta volna le Rebecka családját?

Egy apró indiai étterembe tértek be ebédelni, nem messze a Whiteleys-tól. Érdekes lett volna végigsétálni a bevásárlóközpont tágas folyosóin, de Irenének most

eszébe se jutott a vásárlás. Azt is alig vette észre, milyen finom a tandoori csirke.

– Az utaslistán megadott személyi igazolvány száma Andrew St. Clairé. Majdnem egy évvel idősebb, mint Christian – mondta Glen.

Figyelmesen nézegette azt a feljegyzést, amit Irene Hannu diktálása közben írt, aztán hirtelen felvillanyozódott.

– Eszembe jutott valami, amit szintén a pletykarovatokban olvastam. A pasas hamarosan megnősül. Volt valami egy közelgő esküvőről, amit a társasági élet szereplői az év esküvőjének tartottak.

– Ez nem magyaráz meg semmit. Miért menne egy gazdag skót Göteborgba, hogy lelőjön három idegent? – kérdezte Irene.

Glen ránézett.

– Biztosan tudjuk, hogy idegenek voltak?

Irene elgondolkodott.

– Nem, igazából nem tudjuk.

– Akkor csak egy dolgot tehetünk.

– Mit?

– Megkérdezzük tőle.

Irene a délutánt egyedül töltötte, mivel Glennek tájékoztatnia kellett a főnökét a fejleményekről. Mielőtt elváltak, megegyeztek, hogy a Vitória étteremben találkoznak hatkor.

Amikor Irene először járt Londonban, azt mondta Glennek, hogy nem különösebben érdeklik a régi épületek, de valójában volt egy, amely tetszett neki. Az volt az elképzelése, hogy sétálgat egy hatalmas, csendes

épületben, és összeszedi a gondolatait. Esetleg megtudhat néhány kultúrtörténeti érdekességet is.

Amikor úgy döntött, metróra száll, határozottan bátornak érezte magát. Korábban csak Stockholmban ült metrón. Meglepően könnyen eligazodott a feliratok alapján, és néhány perc múlva már a peronon várta a szerelvényt. Minden gond nélkül leszállt a katedrálisról elnevezett megállónál, és felment a felszínre.

A szállodában talált ismertetőben a Szent Pál-székesegyházat „lenyűgözőnek" írták le. Ezzel egyet kellett értenie. Azonban hamarosan rájött, hogy a csendes elmélkedést el is felejtheti. Mindenütt turisták hada nyüzsgött. A hatalmas kupola alatt állva aprócskának érezte magát.

Összeszedte a bátorságát, és csatlakozott egy csoporthoz, amelynek angolul beszélő idegenvezetője volt. Az eredeti templomot még 604-ben kezdték építeni Ethelbert király uralkodása alatt. Ő volt az első egyébként, aki megkeresztelkedett. A katedrálist a vikingek rombolták le 961-ben. Irene némiképp kényelmetlenül érezte magát ősei helytelen cselekedetei miatt. A későbbi évszázadokban az újjáépített templom többször leégett, ahogy 1666-ban, a nagy londoni tűzvészben is. Ez adott lehetőséget a híres építésznek, Christopher Wrennek arra, hogy élete főművét megalkossa.

Irene több órát is eltöltött a gyönyörű katedrálisban, megcsodálta a mennyezetet, a festményeket és a faragott kőszobrokat. El kellett ismernie, hogy sok gyönyörűség gyűlt össze ebben az épületben. Végül vett egy tucat képeslapot attól az árustól, akinek az

asztalára azt írták ki, a bevétellel a templom fenntartását támogatják.

Ideje volt visszaindulni a szállodába. Még pihenni akart egy kicsit, mielőtt találkozik Donnával és Glennel. Ezúttal azonban nem szeretett volna elaludni a fürdőkádban.

Donna épp olyan szeretettel üdvözölte, mint első alkalommal. Most is fantasztikusan nézett ki türkizkék tunikájában, amit egy hosszú, fekete szoknya mellé választott. Fekete bőrszínéhez jól illett a nyakában lógó szintén türkizkék nyaklánc. Ősz haját csinos kontyba fésülte. Fülében két nagy fülbevaló csilingelt. Donna roppant nőies nő volt.

– És mit intézett az én magas, csinos rendőrömmel kapcsolatban? – kérdezte Irenét és rákacsintott.

– Csak egyetlen hamarosan nyugdíjba menő rendőrt ismerek, aki történetesen a főnököm. De ő nem különösebben csinos, és nem is magas – mondta Irene nevetve.

– De azért jó formában van? Egészséges? – kérdezte Donna érdeklődve.

– Hát… nem igazán – ismerte el Irene.

– Nem baj, azért csak küldje ide. Az én koromban az ember nem lehet nagyon válogatós – nevetett Donna.

A bárnál ülő úriember megfordult, és Donnára nézett. A pillantása elárulta a véleményét: Donna ezzel a külsővel nyugodtan lehet válogatós.

Glen is hamarosan megérkezett. Mielőtt beszélgetni kezdtek, megrendelték az italokat és a vacsorát: a vodka martini után mindketten ráklevest, grillezett

bárányfalatokat, szalsza szószt és fűszeres sült krumplit rendeltek. Irene vörösbort, Glen sört ivott.

– A főnököm természetesen nagyon dühös lett, amikor meghallotta, hogy Andrew St. Clair neve is felbukkant a nyomozásban. Ha pénzes emberek kerülnek a rendőrség látóterébe, a főnökök mindig elbizonytalanodnak. Aztán megértette, hogy ki kell nyomozni ezt a szálat, úgyhogy felhívta St. Clair titkárnőjét. A pasas holnap délelőtt üzletemberekkel tárgyal, de ebéd után tud velünk találkozni. A főnököm megadta a titkárnőnek a mobilszámomat, de eddig még sem ő, sem St. Clair nem keresett. Foglaltam két helyet magunknak a reggeli edinburgh-i gépre. Ötkor kell visszaérnünk a Heathrow-ra, hogy elérje az esti gépet haza.

Irenének valami átfutott az agyán erre a mondatra.

– Megnézte, hogy St. Clair járt-e Londonban mostanában?

– Igen, nincs rajta az utaslistákon. Lehet, hogy kocsival tette meg az utat.

Tizennyolcadik fejezet

Az edinburgh-i nemzetközi repülőtér a város nyugati részén volt. Mivel a nyomozóknak maradt még némi szabadidejük az Andrew St. Clairrel való találkozás előtt, úgy döntöttek, esznek valamit. A frissen sült croissant és a forró kávé sosem esett jobban, mint a repülőn felszolgált silány reggeli után.

Éppen csak leültek, amikor Glen telefonja csörögni kezdett. A beszélgetés rövid, de nagyon udvarias volt. Miután letette a telefont, a férfi Irenéhez fordult.

– St. Clair titkárnője volt az. Azt mondja, sok szeretettel várnak minket ebédre egy órakor.

– Hol?

– A férfi otthonában, a Rosslyn-kastélyban.

– Egy kastélyban lakik?

– Hát persze.

Glen mosolygott. Elővett egy darab papírt a zsebéből és megköszörülte a torkát, mint aki nagy beszédre készül.

– Kate segített, így végeztem egy kis kutatást. Van néhány könyvünk otthon a skót történelemről és a híres családokról. Leírta a legfontosabb információkat, de még nem volt időm jobban átnézni. Nem akartam a repülőn elolvasni, hátha figyelnek minket. A lehető legteljesebb diszkrécióra törekszünk, ahogy azt a főnök is elmondta néhányszor tegnap.

Nagyot harapott a croissant-ból és kávét is ivott rá, miközben a papírra írtakat olvasta. Egy idő után megszólalt.

– A St. Clair család története egészen a tizenötödik századig nyúlik vissza. A nagy Orkney gróf és Sir William St. Clair is felmenői e családnak. A gróf építtette a kastélyt, Sir William pedig a hozzá tartozó híres templomot. A család tulajdonában ma is óriási birtok áll a Pentland dombság környékén. Andrew apja, George jó üzleti érzékkel rendelkezett, így sokat fektetett a skót olajiparba. Korábban gyapjúkereskedésből gazdagodtak meg.

– Tehát a saját családi mintájukat készítik a tizenötödik század óta?

– A hagyomány, miszerint minden fontos családnak más mintája van, réginek tűnik, de valójában egy lancashire-i takács volt az, aki elterjesztette ezt a gondolatot a tizenkilencedik században. Az úri hölgyek szalonokban ülve választották ki a nekik tetsző mintát, amit aztán elneveztek a saját családjukról. Ahhoz, hogy senki más ne használhassa, valószínűleg nagy mennyiségben kellett rendelniük a textilből. Hamarosan majdnem minden skót család követte ezt a hagyományt!

Irene igen csalódott volt. Mint a legtöbb ember, ő is azt hitte, hogy a skótok valóban a saját családjuk egyedi mintázatú skótszoknyájában harcoltak a szabadságért, ahogy *A rettenthetetlen* című filmben szerepelt. Igaz ugyan, hogy a filmben is feltűnt egy pár szép, Nike futócipő az egyik katonán a véres csatajelenet közepén, sőt Irene esküdni mert volna,

hogy egy fehér alsógatyát is látott kivillanni az egyik szoknya alól. Úgy tűnik, a hollywoodi filmek nem túl hitelesek történelmileg…

– A maga édesapja is Edinburgh-ból származik? – kérdezte Irene.

– Nem, Ayrból, a nyugati partról. Nem sokat jártunk ide, mert apám családjának nem tetszett, hogy egy fekete nőt vett feleségül. Az még kevésbé, hogy gyerekeik is születtek.

Irene ekkor jött rá, hogy kényes terepre merészkedett.

– Andrew St. Clair féltestvére egy spanyol nemes felesége lett, aki elképesztően gazdag, és persze az apjától is egy vagyont örökölt, amikor meghalt. Rajta kívül Andrew az egyetlen örökös, ő rendelkezik a birtokkal. Valószínűleg meg is házasodik a nyáron, hogy legyen utódja.

– Valószínűleg.

Elindultak az autókölcsönző felé. Glen kibérelt egy piros Rovert, hogy egy kis változatosságban legyen része az otthoni fekete modell után.

– Szeretne kicsit körbenézni Edinburgh-ban? – kérdezte.

– Hát persze!

Irene megállapította, hogy Edinburgh gyönyörű város. Az épületek és a kis terek nagyon hangulatosak voltak, és tündéri utcák vezettek fel a domb tetejére. Az utcák többsége keskeny volt, itt-ott pedig akadt néhány váratlan lépcsőfok is. Kocsival hajtottak fel a várhoz,

amely a város fölötti dombtetőn magasodott. A vár előtt parkoltak le.

– Ez itt az Esplanade. Régen itt tartották a nyilvános kivégzéseket, de ma már csak ünnepségek színhelye. Minden augusztusban rendeznek egy hagyományőrző fesztivált, melynek keretében skót dudások lépnek fel és még sok érdekes program van. A turisták imádják!

Körbesétáltak, élvezték a gyönyörű kilátást. Az időjárással is szerencséjük volt, hiszen tiszta volt az ég és gyönyörűen sütött a nap, bár elég erősen fújt a szél. Irene örült, hogy végül mégis magával hozta a kabátját. A séta után jólesett újra a meleg autóba ülni.

– Milyen messze van a Rosslyn-kastély? – kérdezte Irene.

Glen kinyitotta a térképet, amit az autókölcsönzőnél kapott.

– Tizenkét-tizenöt mérföld – mondta és rámutatott a térképre Edinburgh-tól délre. – Penicuik felé megyünk le a dombról, így megnézhetjük a környéket is.

– Rendben.

Irenének halvány fogalma sem volt, mi lehet az a Penicuik, mindenesetre örült, hogy nem kell többet a hideg szélben gyalogolnia.

A Rosslyn-kastély szintén egy dombon állt, amely persze nem volt olyan magas, mint az edinburgh-i. Az épületet gyönyörű, élénkzöld mezők vették körül, melyeken birkanyájak legelésztek. A kastély mögött a Pentland dombság terült el. Mielőtt rátértek volna a

bekötőútra, elhajtottak egy gyönyörű, régi templom mellett, melyen egy kőtábla hirdette: Rosslyn kápolna.

Glen a kápolna masszív falaira és gazdagon díszített homlokzatára mutatott.

– Ez Sir William temploma. Tíz St. Clair báró nyugszik a kriptában.

Ha egyszer úgy döntene, hogy feladja a rendőri állását, idegenvezetőnek is kiváló lenne – gondolta Irene. Boldog volt, hogy olyan kollégával találkozott, aki szívesen megmutatja neki a nevezetességeket, másként sosem tudott volna meg ennyi érdekességet Londonról és Edinburgh-ról.

Magas, tűlevelű sövény húzódott a bekötőút elején, a hatalmas kovácsoltvas kapu két oldalán. A két rendőr belesett rajta, és meglátta a kert végében álló óriási kőházat.

Glen leparkolt.

– Jöjjön – mondta és kiszállt az autóból.

Irene követte az utasításait.

Glen megállt a kapu előtt és egy réz levelesládára mutatott, amelyre a Lefèvre nevet vésték elegáns betűtípussal.

– Ez lehetett Christian gyerekkori otthona – mondta.

Lenyomta a kilincset, a kapu pedig hatalmas nyikorgással kitárult előttük.

– Legalább már hallják az érkezésünket – jegyezte meg.

A kapun túl is hatalmas zöld terület tárult a szemük elé. Egy gyümölcsfának támasztva egy ottfelejtett létra állt, a földön egy köteg fűzfavessző hevert. A bejárati

ajtóhoz vezető utat kaviccsal hintették be, ami ropogott a nyomozók lába alatt.

A szürke kőburkolat kissé komor külsőt kölcsönzött a háznak, és ezt a hatást csak fokozták az apró ablakok, a falon kúszó borostyán azonban kissé élénkítette a sötét látványt. Amikor már majdnem odaértek az ajtóhoz, az résnyire nyílt és egy női hang szólt ki.

– Kik maguk?

– Huss és Thomsen nyomozók – mondta Glen. A legkedvesebb mosolyát villantotta meg, de közben persze felmutatta a jelvényét is.

– Igazából azért jöttünk, hogy Andrew St. Clairrel beszélhessünk, de mivel még korán van, arra gondoltunk, először körülnézünk. Ön Mrs. Lefèvre?

Az ajtó szélesebbre tárult, a nő pedig kilépett a küszöbre. Irene meglepődött, milyen fiatalos, bár már jócskán ötven fölött járhatott. Alacsony, karcsú nő volt, és nyugtalannak tűnt. Annak ellenére, hogy egyenesen állt, alig ért Irene válláig. Rövid, barnásvörös haja ápoltnak tűnt, mandulavágású szemei feketék voltak. Méregdrága, varratott ruhájában egyáltalán nem úgy festett, ahogy Irene egy skót nőt elképzelt volna. Nagyon elütött a komor háztól.

A nő keresztbe fonta a karjait a mellkasán, és nem lehetett tudni, vajon a szél vagy a rendőrök ellen védekezik így.

– Igen. Én vagyok Mary Lefèvre. Mit akarnak tőlem?

Glen ismét elmosolyodott.

– Igazából semmi különöset, asszonyom. A kollégám, Irene Huss nyomozó Svédországból érkezett.

Együtt dolgozunk a Schyttelius család meggyilkolásának ügyén.

A nő alaposan végigmérte őket.

– Feltehetnénk esetleg néhány kérdést?

– El kell érnem egy repülőgépet... csak azért jöttem, hogy elvigyem a csomagjaimat – mondta Mary Lefèvre. Meg sem próbálta leplezni az ellenszenvét.

– Egy órára beszéltünk meg találkozót az unokaöccsével, emiatt úgyis csak néhány rövid kérdésre van időnk – mondta határozottan Glen.

Mary Lefèvre vállat vont, kinyitotta az ajtót és beengedte őket.

A nyomozók hatalmas, faburkolatú hallban találták magukat, melynek plafonját – két emelettel feljebb – hatalmas gerendák borították. Az emeletre széles kőlépcső vezetett, odafentről bárki kényelmesen leláthatott a bejárati ajtóra. Irene felnézett, de a korlát mögött csak zárt ajtókat látott.

A helyiség végében hatalmas gránitkandalló állt. Olyan nagy volt, hogy egy ember állva elfért volna a belsejében. Mary Lefèvre-nek feltűnt, hogy bámulják a nyomozók a kandallót, így megjegyezte.

– Gyönyörű, valóban, de soha nem használom. Csak eszi a fát, és nem csinál meleget. A radiátorok ezzel szemben sokkal hatékonyabbak, minden szobába beszereltettem egyet. Központi fűtés nélkül megfagynék ebben a házban.

Irenének nem esett nehezére elképzelni, milyen hideg lehet itt télen, amikor még a jeges szél is fúj. Az ablakok kicsik voltak, így könnyebben bent maradhatott a meleg.

Mary Lefèvre egy meglepően világos nappaliba vezette őket, ahová áradt a napsütés a teraszra nyíló ajtókon és nagy ablakokon át. A bútorok pasztellszínűek és modernek voltak.

– Kérem, üljenek le – mondta Mary, de ő maga állva maradt. Ismét keresztbe fonta a karját. Irene és Glen leültek vele szemben a fehér kanapéra.

Glen körbemutatott.

– Nagyon szép ez a ház.

– Igen. A tizennyolcadik században épült – felelte Mary.

– Nagyszerű hely ez gyereknevelésre. Christian gyakran látogat el ide? – folytatta Glen.

– Néha.

– Mikor volt itt utoljára?

Mary egy pillanatig gondolkodott, majd így felelt.

– Márciusban.

– Találkozott már valaha Rebecka Schytteliusszal?

Mivel pont háttal állt a napnak, a nyomozók nem láthatták Mary arckifejezését, azonban Irenének egy pillanatra úgy tűnt, megremegett a teste.

– Egyszer. Múlt karácsonykor.

– Szóval ő és Christian egy pár?

– Nem – válaszolt határozottan a nő.

Glen lassan felhúzta az egyik szemöldökét, és ez ki is váltotta a várt hatást. Mary Lefèvre úgy érezte, magyarázkodnia kell.

– Egész ősszel betegeskedett, és nem tudott hazautazni Svédországba az ünnepekre. Christian nem akarta egyedül hagyni Londonban, így elhozta ide.

– Értem. És mi volt a véleménye róla?

Ezúttal Mary hallgatása kicsit tovább tartott, mint az előbb.

– Nagyon… csendes volt. Egyáltalán nem nyílt meg.

– Mi is pontosan így láttuk. Valóban beteg, a családja meggyilkolása pedig kétségtelenül rontott az állapotán – mondta komolyan Glen.

Miután befejezte a mondatot, megint elmosolyodott. Egyértelműen ez a stratégiája, gondolta Irene.

– Ha már itt tartunk, hogy hívják Christian barátnőjét?

Mary megmerevedett, majd halkan, nyugodtan felelt.

– Nem tudom. Ezt tőle kéne megkérdezniük.

– Meg fogjuk.

Glen még mindig mosolygott, de hangja egyszerre komolyabbra váltott.

– Azt hiszem, itt az ideje, hogy átmenjünk a kastélyba. Köszönjük, hogy szánt ránk néhány percet. Itt a névjegyem, ha esetleg kérdése lenne, vagy eszébe jutna valami.

Glen felállt a kanapéról, miközben továbbra is mosolygott, Irene pedig követte. Mary Lefèvre bizonytalanul elindult a bejárati ajtó felé. Nem nézett se Irenére, se Glenre. Rémültnek tűnt. De vajon miért? A kérdések ennyire személyesen érintették volna?

Amikor kiléptek az ajtón, Glen a kezét nyújtotta, Mary Lefèvre azonban vagy nem vette észre, vagy nem akarta látni. Irene nem tudta eldönteni.

– Miért akart beszélni Christian anyjával? – kérdezte Irene.

Ekkor már ismét az autóban ültek és a kastélyhoz vezető úton hajtottak felfelé.

– Azért, mert ő Christian anyja – felelte Glen.

Irene látta, hogy ez a mostani nem volt alkalmas pillanat a beszélgetés kielemzésére, de ami késik, nem múlik.

Glen behajtott a kapun és leparkolta a piros kölcsönautót egy ezüstszínű Porsche mellé. Az udvart borító köveket igencsak megviselte az idő, bizonyára évszázadok óta taposták őket. Az óriási kastély éppen előttük magasodott, az épület két szárnya úgy kapcsolódott a középső részhez, mintha valóban egy kitárt szárnyú madár lenne. Szürke kőből épült, a tetőt pala borította. A párkányok mentén kis ablakos tornyok álltak, Irenének Csipkerózsika mesebeli kastélya jutott róla eszébe. A falakat sűrűn befutó borostyán csak fokozta ezt az érzést. Néhány fa és rózsabokor némi színt vitt a szürkeségbe.

A középső épületrész kicsit magasabb volt, mint az oldalsó szárnyak. A hatalmas, nehézfa ajtó nem tűnt túl barátságosnak.

– Úgy látom, egy hatalmas kalapács kell ahhoz, hogy itt bekopogjunk – jegyezte meg Glen.

Éppen elindultak az ajtó felé, amikor valaki felkiáltott.

– Hé! Erre jöjjenek!

Mindketten megtorpantak, és próbálták megkeresni a hang forrását. Irene megpillantott egy férfit a nyugati szárny ajtajában, aki épp nekik integetett. Tettek néhány lépést, majd Irene megint megállt. Már elég közel volt ahhoz, hogy lássa az ajtóban álló alakot.

Christian Lefèvre volt az. Azonban amikor még közelebb lépett, rájött, hogy tévedett. Nem Christian volt az. A két unokatestvér meglehetősen hasonlított egymásra.

Andrew St. Clair kicsit magasabb és erősebb testalkatú volt, mint unokatestvére, azonban ugyanolyan sötét haja volt, amit copfba fogva hordott. Sötétbarna szemével sűrűn pislogott kerek szemüvege mögül. A két férfi annyira hasonlított, hogy bárki elhitte volna, hogy testvérek. Ugyanaz a barna haj, barna szem. Irene meglepődött, mert vörös hajúnak és elálló fülűnek képzelte el a skót nemesembert, klasszikus sztereotípiákban gondolkodott. Azonban már kezdte megszokni, hogy ezek az előítéletek – ami az angolokat és a skótokat illeti – a jelenlegi nyomozás során egyáltalán nem bizonyultak helyesnek.

St. Clair élénkpiros kötött pulóvert viselt, kis hímzett jellel a mellkasán, amit Irene ismert ugyan, mégsem tudta volna megmondani, honnan. A pulóver nyaka alól kivillant egy fehér ing gallérja és egy kék-piros csíkos nyakkendő. Andrew kockás nadrágja szemmel láthatóan a legjobb minőségű anyagból készült, és ugyanez vonatkozott elegáns bőrcipőjére is.

– Először mindenki eltéved. Üdvözlöm önöket a Rosslyn-kastélyban! – mondta kedvesen Andrew St. Clair.

Őszintének tűnt. Mielőtt beengedte volna vendégeit, mindkettejükkel kezet rázott.

A hallban meglepően kellemes meleg volt, hasonlóan a Lefèvre-házhoz, de ez sokkal hatalmasabb volt. St. Clair elvette a nyomozók kabátját, és egy

hatalmas, faragásokkal díszített szekrénybe akasztotta őket.

– Csak ebben a részben lakom. Teljesen korszerű a berendezése, így nagyon kényelmes. Megtartottam ugyan a kandallókat, de a földszinten felszedettem a kőpadlót, és fűtést szereltem alá. Aztán persze visszatettem a régi köveket.

St. Clair nagyon büszkének tűnt, és Irene értette, miért. Kétségkívül hatalmas munka lehetett így rendbe hozni a szobákat. Azt valahogy mégsem tudta elképzelni, hogy Andrew St. Clair saját kezével végezte el a munkát, hiába mesélte így. A férfi előttük sétált, a kastély történetéről beszélt, és általában véve is úgy bánt velük, mint rég várt vendégekkel. Nagyon barátságos volt, és ebben nagyon különbözött az unokatestvérétől. Nem is beszélve a nagynénjéről.

– A túloldali a kastély legrégebbi szárnya. A tizenhatodik században épült, de később egy tűz miatt szinte az egészet felújították, és ekkor építették hozzá a mai főépületet. Ez a szárny, ahol most vagyunk, a tizennyolcadik században épült a kapuval együtt, ekkor alakították ki a kastélyhoz vezető utat is. A nagyapám kezdte az építkezést, az apám és én pedig befejeztük, nagyon ügyelve arra, hogy megmaradjon a kastély eredeti jellege.

Arany és vörös csíkos tapétával borított termeken vezette őket keresztül, melyek falán elegáns szőnyegek lógtak. A gyönyörű, festett üvegablakokon, melyeken a látogató fejezeteket láthatott a család történetéből, a szivárvány minden színében játszottak a beszűrődő napsugarak. Andrew St. Clair természetesen lelkesen

mesélt minden képről, ami mellett elhaladtak. A szemben lévő falon aranykeretes portrék, köztük pedig pajzsok és lándzsák lógtak. Egy-egy teljes páncélzat is állt a folyosón. Útközben megcsodálhattak néhány régi faszekrényt, melyek ajtóit lenyűgöző fafaragások díszítették. Minden bútordarab réginek és értékesnek tűnt. Irene mellettük elhaladva úgy érezte, mintha egy múzeumban sétálna. Lépteik visszhangoztak a folyosón. Mintha csak meghallotta volna a gondolatait, vendéglátójuk megjegyezte:

– A legszebb és legöregebb darabokat egy másik terembe vitettem. Ezeknek a régi fabútoroknak nem igazán kedveznek a fűtetlen helyiségek.

Ekkor megérkeztek a célhoz. Andrew kitárta a dupla ajtó egyik felét, és beterelte vendégeit az óriási terembe. Az egyik oldalon csaknem az egész falfelületet üveg borította.

– Jöjjenek! Vessenek rá egy pillantást! – biztatta őket.

A nyomozók az ablakokhoz sétáltak. A padlón drága perzsaszőnyegek hevertek, és a kilátás káprázatos volt! Irene ekkor vette észre, hogy a teremben található összes fotelt és kanapét az üvegfal felé fordították, hogy aki csak itt jár, élvezhesse a fenséges látványt.

– Az ebédet néhány perc múlva tálalják a vadászteremben. Úgy gondoltam, ott sokkal kényelmesebb lesz. Az ebédlő túl nagy három embernek.

Irene elképzelte, milyen is lehetett az az ebédlő. Hosszú terem, a falon felfüggesztett fegyverek és az ősök portréi. Az asztal természetesen nagyon hosszú

lehet, akár ötvenen is elférnének körülötte. Ott ül majd Andrew és jövendőbeli felesége az asztal két végében, ahonnan kiabálni kell, hogy a másik meghallja, mit mond…

Ekkor vette észre, hogy a két férfi értetlenül bámulja. Egyikük bizonyára feltett egy kérdést.

– Bocsánat, nem értettem – mondta.

– Azt kérdeztem, járt-e már valaha Skóciában?

– Nem, még soha nem voltam itt azelőtt.

Ekkor kinyílt a terem túlsó végében lévő ajtó.

– Úgy látom, az ebéd tálalva. Kérem, jöjjenek! – mondta Andrew.

Keresztülsétáltak a helyiségen, az ajtón túl pedig ott volt a már említett vadászterem. Irene megtorpant a küszöbön, Glen pedig, mivel nem számított rá, nekiütközött.

– Hoppá – mondta.

Irene belépett. Az egyik falat itt is kibontották, és hatalmas ablakokat helyeztek el rajta. A szoba közepén egy asztal állt, körülötte nyolc székkel és három terítékkel. Természetesen minden bútordarab antik volt, ezt már első ránézésre látni lehetett; a gyönyörű, faragott minták a széklábakon és a támlákon önmagukért beszéltek. Ami azonban Irenének a legnagyobb meglepetést okozta, az mégsem a bútorzat volt.

Annak ellenére, hogy Andrew kezdettől fogva vadászteremként említette a helyiséget, nem gondolta volna, hogy telis-tele lesz fegyverekkel. Voltak persze kitömött állatfejek és madarak is, de a hangsúly mégis a fegyvereken volt. Lándzsák és tőrök, régi pisztolyok

és puskák lógtak minden falon. A hatalmas üvegajtós szekrényekben is volt néhány gyönyörű darab.

– Gondoltam, hogy önöknek tetszeni fog a fegyvergyűjteményem – mosolygott Andrew.

Éppen elkezdte bemutatni a kiállított darabokat, amikor az egyik ajtón betoltak egy kis kocsit. Egy idősebb, fekete ruhás nő megvárta, amíg mindannyian helyet foglalnak az asztal körül, majd felszolgálta az ebédet: lazacot kapribogyó mártással és párolt zöldségekkel. Ital gyanánt Andrew világos és barna sörrel kínálta a vendégeket. Irene világos angol sört választott, míg a férfiak barna skót sört ittak.

– Örülök, hogy megvendégelhetem önöket itt, ha már úgyis beszélni kívántak velem. Sajnos, általában nagyon elfoglalt vagyok az ügyfeleim miatt, de a mai napon előre küldtem őket az olajbányákhoz. A legjobb emberem gondoskodik róluk, így van néhány szabad órám. Legkésőbb háromra nekem is Edinburgh-ban kell lennem. Végzünk fél háromig?

Udvarias kérdés volt, de határozott kérésnek hangzott.

Szerencsére Glen is jó beszélő volt, így ügyesen elterelte a témát. A két férfi hamar megtalálta a közös hangot. Mindketten rajongtak a történelemért és persze a skótokért. Andrew nagy érdeklődéssel hallgatta, hogy Glen félig skót származású. Hamarosan már heves vitát folytattak Skócia véres történelméről. Abban persze egyetértettek, hogy szégyen és gyalázat volt, amikor őseik megadták magukat 1707-ben. Illetve abban, hogy az unió Angliával és Walesszel soha nem kedvezett Skóciának.

A heves nemzeti érzelmek feltörése után a két férfi hideg sörrel hűtötte le magát. Irene lenyűgözve hallgatta, milyen elkötelezett hívei a skót történelemnek. Ekkor jött rá, hogy a hazafias érzések korántsem vesztek ki a világból, sőt!

Desszertnek tejszínhabos csokoládétortát ettek és kávét ittak, ebéd után pedig visszatértek a nappaliba. Vendéglátójuk ekkor egy üvegablakos szekrényhez lépett, és kivett egy üveget.

– Ez a whisky a család saját desztillálójában készült. Egyike a legjobbaknak, nagyon különleges ital. Csupán néhány üzletben kapható. Húszéves, ebből hármat sherrys hordóban érlelődött – mesélte büszkén.

Az üvegen ezüst betűvel a St. Clair felirat díszelgett.

– Én vezetek – motyogta Glen.

– Csak egy kis kóstolót – erősködött Andrew.

A szekrényből három szép üvegpoharat vett elő és töltött az aranyszínű italból. Az első poharat színpadiasan Irenének nyújtotta, a másodikat Glennek, majd felvette a sajátját és beleszagolt a whiskybe. A nyomozók követték a példáját. Ezután Andrew felemelte a poharát.

– Slainte!

– Slainte! – ismételte Glen, és ő is magasra emelte az italát.

– Skål! – kívánt egészséget Irene svédül.

A két skót férfi társaságában úgy érezte, hangsúlyoznia kell saját nemzetiségét, és az igazat megvallva egy kicsit egzotikusnak is érezte magát. Társaságának ugyan egyik tagja sem festett úgy, mint egy skót, de a szívük ízig-vérig az volt.

A whisky varázslatosan füstös ízű volt, szinte gördült a nyelven, a sherry kellemes utóízét hagyva a szájban. Valóban kiváló ital volt! Irene egy pillanatra elgondolkodott azon, hogy vásárol egy üveggel a férjének, de végül rájött, hogy valószínűleg túl drága lenne.

Ismét leültek, Andrew hátradőlt a bőrfotelben.

– Nos, gondolom, nem csak egy kellemes csevegés végett jöttek el idáig egészen Londonból. Ha jól sejtem, az unokatestvéremről szeretnének kérdezni és a borzalmas svédországi gyilkosságokról. A történtek szegény Rebeckát sújtják a leginkább, de Christiant is megviselik, hiszen együtt dolgoznak és közvetlen a kapcsolatuk.

Glen elérkezettnek látta az időt, hogy feltegye kérdéseit.

– A nyomozás során új információk kerültek felszínre. Megkérdezhetem, mennyire ismeri Rebeckát?

– Néhány alkalommal volt szerencsém hozzá Londonban, a múlt karácsonykor pedig itt töltött két... nem is... három napot.

– Járt itt máskor is?

– Nem, csak az ünnepek alatt.

– Milyen gyakran látogat ide Christian?

– Nagyjából kéthavonta, vadászidény alatt gyakrabban.

– Szóval érdekli a vadászat...

– A családom tagjai fegyverrel a kezükben születtek. Christian és én együtt nőttünk fel, egyszerre tanultunk

meg bánni a puskával. Christian szenvedélyesen szeret vadászni. Kiváló lövész, és mindent tud a fegyverekről.

– Ha jól értettem, azt mondta, néhányszor személyesen is találkozott Rebeckával.

– Így van.

– Közelebbről is megismerte?

Andrew meglepetésében felhúzta a szemöldökét.

– Közelebbről? Egyáltalán nem. Néhány számítógépes munkán együtt dolgoztunk. Mostanában ezeket a feladatokat már leginkább Christiannal ketten végzik. A lány nagyon tehetséges, ha éppen nem beteg.

– Van valami elképzelése arról, hogy mi baja lehet?

– Nincs. Christian azt mondta, a depresszió öröklődik a családjában. Az édesanyja is ebben szenvedett.

– Találkozott valaha a családjával?

– A szüleivel és a bátyjával? Akiket meggyilkoltak? Nem, soha nem találkoztam velük. Nem hiszem, hogy valaha is meglátogatták volna Rebeckát. Ez egyébként kicsit elgondolkodtató. Különös...

– Járt már valaha Göteborgban?

– Nem, de néhányszor voltam már Stockholmban. Igazán kellemes város. Sok kiváló számítógép-specialista dolgozik ott, többek között én is ezért mentem oda.

Irene látta Glen arcán, hogy erősen gondolkodik a következő kérdésén. Időhúzásképpen az orrához emelte a poharat, élvezettel beszívta a whisky aromáját, majd aprót kortyolt az italból.

– A következő kérdést már Christiannak és Rebeckának is feltettük, de egyikük sem adott

egyértelmű választ, ezért kérdezem önt. Gondolja – vagy tudja esetleg –, hogy ők kapcsolatban élnek-e?

Andrew ismét felhúzta a szemöldökét, és eltelt néhány másodperc, mielőtt válaszolt volna.

– Nem hinném, hogy szerelmi vagy szexuális kapcsolat lenne köztük. De kétségkívül közel állnak egymáshoz. Christian nagyon aggódik érte, mióta beteg lett.

Glen bólintott.

– Nem tudja véletlenül, hogy van-e jelenleg Christiannak barátnője? – kérdezte.

– Christiannak mindig voltak barátnői. De hogy most van-e neki, azt sajnos nem tudom. Nem beszélt senkiről.

– Utoljára mikor említette, hogy van barátnője?

– Talán egy évvel ezelőtt.

Glen óvatosan az asztalra helyezte a poharát, és a szemben ülő férfi szemébe nézett, hogy feltehesse újra a legfontosabb kérdést.

– Járt már valaha Göteborgban?

Andrew alaposan végigmérte Glent. Irene szinte látni vélte, ahogy forognak a fogaskerekek az agyában.

– Szóval erről van szó. Az egész rólam szól?

Mielőtt Glen felelhetett volna, válaszolt a kérdésre.

– Nem, ahogy az előbb is mondtam, még soha nem jártam Göteborgban.

– Szerepel egy göteborgi gép utaslistáján a gyilkosság napján. A gép a Heathrow repülőtérről indult, és a másnap reggeli járat utasai között is ott áll a neve.

Andrew arcáról eltűnt eddigi szívélyes mosolya.

– Heathrow? Miért mentem volna Göteborgba?

– Mi is pont ezt kérdeztük magunktól – felelt Glen.

Andrew felállt a fotelből és az üvegfalhoz sétált. Megállt előtte és kibámult a dombokra. Egyszer csak elkezdett beszélni, de nem fordult a nyomozók felé.

– Sziklaszilárd alibim van arra a március végi napra, amikor Rebecka családját meggyilkolták. Emlékszem, Christian felhívott, és elmondta, mi történt. Szerdai nap volt. Éppen a jövendőbeli anyósomat és apósomat vittem ki a reptérre. Együtt voltak itt a menyasszonyommal egész hétvégén és a következő hét elején. Kivettem néhány szabadnapot, hogy körbevezethessem őket Edinburgh-ban. Leedsből jöttek, sosem jártak még itt. Szinte minden percben együtt voltunk ez alatt az öt nap alatt.

Az éjszakát pedig – amikor önök szerint Göteborgban jártam – a menyasszonyommal töltöttem a hálószobámban. Egészen hajnalig ébren voltunk.

Andrew ekkor megfordult és a nyomozókra nézett.

– Talán mégis van erre magyarázat. Március közepe felé betörtek hozzám és ellopták az útlevelemet. Nem tudom pontosan, melyik nap történt, mert sokáig nem vettem észre. De természetesen jelentettem az esetet a rendőrségnek.

– Mikor vette észre, hogy eltűnt az útlevele?

– Áprilisban. Amikor hívtam a rendőrséget, azt hitték, viccelek.

– Hagyott valami nyomot maga után a behatoló?

– Nem. Semmit. A rendőrök sem értik, hogyan juthatott be és ki.

– Elvitt még mást is, vagy csak az útlevelet?

– Igen. Eltűnt egy 92S Beretta néhány tölténnyel, illetve egy nagyon értékes régi tőr. Nemrég vásároltam, egyedi darab volt.

– Gondolom, kikérdezték a személyzetet…

– Természetesen. Összesen hatan dolgoznak itt, ők gondoskodnak rólam és a házról.

Ez persze érthető volt, nyilvánvalóan minimum hat ember kellett, hogy egy ekkora házat rendben tartson. Alig végeznek, máris kezdhetik elölről a munkát. Irene ekkor kezdte érezni annak az előnyeit, ha az ember lakásban él, és az egyetlen luxuscikke a tévé.

– Vajon hogyan juthatott be a betörő?

– Fogalmam sincs. Ha épp nem vagyok itthon, mindig bezárom a kaput. Amikor bejöttek, biztos nem vették észre, de a fal mentén van egy zár, ami automatikusan bekapcsol, és éjszaka is üzemben van. Az ablakokban és ajtókban vannak betöréselhárító biztonsági berendezések. És még így is bejutott.

– Nincs senki, akire gyanakszik?

– Nincs.

Amikor St. Clair az utolsó kérdésre felelt, elkapta a tekintetét, és ezt Glen és Irene is észrevette. Glen kérdőn nézett rá, Irenének pedig már meg is volt a kérdése, amire választ akart.

– Mikor járt itt Christian utoljára? – kérdezte.

Andrew megrázkódott. Bizonyára meglepődött, hogy Irene is megszólalt. Elgondolkodott, mielőtt válaszolt.

– Márciusban volt itt.

– Márciusban mikor? – érdeklődött tovább Irene.

Andrew felnézett.

– Az elején vagy a közepén… Nem emlékszem.

– Erőltesse meg magát!

Andrew ismét rájuk nézett.

– De… nem gondolhatják, hogy Christian…

A nyomozók tekintetéből látta, hogy komolyan gondolják. Amikor újra megszólalt, alig lehetett hallani a hangját.

– Március közepén volt Mary néni születésnapja. Egészen pontosan tizennyolcadikán, Christian tizenhatodikán este érkezett. Pénteki nap volt.

– Az édesanyja házában aludt, igaz?

– Igen.

– Járt itt a kastélyban is?

Andrew bólintott.

– Igen. Együtt vacsoráztunk szombat este. Christian, Mary néni, a menyasszonyom és én. John – ő Mary néni barátja – nem tudott eljönni.

– Tudhatta Christian, hogy hol tartja az útlevelét?

– Igen. Olyan jól ismeri a házat, mint én. Végül is itt nőtt fel.

Andrew visszaült a fotelba, mintha fizikailag kifárasztották volna a kérdések. Irene folytatta.

– Tudhatta azt is, hogy hol tartja a pisztolyt és a tőrt?

– Persze! Éppen akkor mutattam meg neki…

Megállt és kétségbeesetten Irenére nézett.

– Aznap este mutatta meg neki az újonnan vásárolt tőrt. Igaz? – kérdezte Glen.

Andrew ismét bólintott. Hirtelen felcsattant.

– Ez egyszerűen elképesztő! Azt akarják velem elhitetni, hogy Christian ellopta az útlevelemet, a

pisztolyomat és a tőrömet, majd Göteborgba utazott, hogy lelője Rebecka szüleit és bátyját? Soha nem is találkozott velük! Az egész teljesen abszurd! És különben is, hogy juthatott volna túl a fegyverekkel a reptéri ellenőrzésen?

– Az áldozatokat Rebecka bátyjának puskájával lőtték le. A fegyvert és a töltényeket is megtalálták a helyszínen. Egy puskákat ismerő embernek csupán annyi volt a dolga, hogy megtöltse és lőjön – mondta Glen.

A harag hirtelen eltűnt Andrew szeméből. Előrehajolt, levette a szemüvegét, majd a két térdére könyökölt és a tenyerébe temette az arcát.

– Ez nem lehet igaz – motyogta.

Ügyetlenül visszatette a szemüvegét és az órájára nézett.

– Bocsássanak meg, de el kell indulnom Edinburghba – mondta és megpróbálta összeszedni magát.

Egyszerre álltak fel. Glen és Irene megköszönték az ebédet és a whiskyt. Együtt, egy szó nélkül sétáltak vissza a múzeumra emlékeztető folyosón. Andrew kivette a kabátokat a szekrényből, majd még egyszer benyúlt, és a nadrágjához illő kockás sálat húzott elő. Irene hirtelen megmerevedett, Glen és Andrew értetlenül bámultak rá.

– Bocsánat. Ez a sál. A magáé? – kérdezte.

Andrew meglepettnek tűnt.

– Hát persze. Ez itt a St. Clair minta.

Irene megbűvölten nézett a piros, kék és zöld színben pompázó sálra. A végein rojtok lógtak. A

tetthely környéki bokrokban Irene ugyanilyen szálakat talált. Akár ebből a sálból is lehettek.

– Talán valami gond van? – kérdezte Andrew.

– Igen.

Irene elmondta, mit talált a helyszínen. Andrew fáradt arckifejezéssel csavarta le a sálat a nyakából és átnyújtotta neki.

– Tessék. Analizálja, vizsgálgassa, vagy ki tudja, miket csinálnak... De azt az egyet megmondhatom, hogy ez a sál soha nem volt Göteborgban. Másik azonban lehetett. Sok üzletfelemnek ajándékoztam ilyen sálat. Rebeckának is van egy, Mary néninek is. Tulajdonképpen mindenkinek.

– De csak egy járt Svédországban.

– Nem az enyém – mondta Andrew.

Kisétáltak az ajtón a kocsikhoz. A piros Range Rover súlyosan középosztálybelinek hatott Andrew ezüstszínű Porchéja mellett. Már így is késésben volt, így gyorsan elköszönt, majd beült az autóba és elhajtott.

– Megértem, hogy ideges lett – jegyezte meg Irene.

– Én is. Kedves fickónak tűnik. De azért rajta kell tartanunk... – ekkor megszólalt a telefonja. Kivette a zsebéből és beleszólt. Néhány „igen” és „értettem” után letette. Mielőtt bármit is mondott volna, Irenére nézett.

– Nos, beindultak az események. Ez a főnököm volt. Azt mondta, Christian elrabolta Rebeckát. Senki nem tudja, hol vannak.

Tizenkilencedik fejezet

Irene felhívta Andersson főfelügyelőt. Eltartott ugyan egy ideig, mire elmagyarázta a történteket, de a főnöke végül megértette, miről van szó. Kis ellenkezés után beleegyezett, hogy Irene Londonban maradhasson és tovább dolgozhasson az ügyön.

– Akárhányszor elmész, mindig óriási a felfordulás! – morgott a telefonba.

Irene kicsit dühös lett és élesen vágott vissza.

– Eddig csak egyetlenegyszer dolgoztam külföldön! Egyszer!

– Pontosan! És ne mondd, hogy akkor nem volt semmi gubanc! – kiáltott fel Andersson diadalmasan.

Erre már nem volt frappáns válasz. A főfelügyelő vádaskodása azonban igazságtalan volt. Az ügyben felmerült problémák közül egyiket sem Irene okozta. Vagy talán azok a kérdések provokáltak ki ilyen reakciót, amiket ő és Glen tettek fel a minap?

Letette a telefont és Glenhez fordult.

– Mi történt a kórházban?

– A főnököm szerint Christian a szokásos látogatóidőben, délután egy és két óra között mehetett be. Ilyenkor mindig többen vannak a kórházban, így majdnem fél óráig tartott, mire a személyzet észrevette, hogy Rebecka eltűnt. Először a kórtermekben és a klinikán keresték. Miután sehol sem találták, felhívták a rendőrséget.

– Erőszakkal vitte el?

– Ezt nem tudjuk biztosan, mivel senki sem látta őket távozni az épületből. Semmilyen jel nem utal arra, hogy erőszakot alkalmazott volna.

– Keresték a lakásukban is? És az irodában?

– Természetesen. Elsőként oda mentek. Nem voltak ott.

– Hol lehetnek?

– Ötletem sincs.

Ahogy egyre közelebb értek a repülőtérhez, feltorlódott a forgalom. Irene azon gondolkodott, vajon ki tudhatja, hol van Christian és Rebecka. Elővette a tárcáját, és kis kutatás után meg is találta a jegyzetet, amit keresett. Egy próbát megér, gondolta, miközben beütötte Kjell Sjönell telefonszámát.

Irene gyorsan elmagyarázta a helyzetet a lelkésznek, majd rátért a kérdésére:

– Nem tudja véletlenül, hol lehetnek?

– Sajnos, nem tudom. De mégis, miért rabolta volna el Christian Rebeckát? Aligha volna szüksége váltságdíjra. Akkor mi az indíték?

– Nem tudjuk. De sok bizonyíték arra utal, hogy Christian gyilkolta meg Rebecka családját. És most ő is nála van.

– Jóságos Isten! Megőrült? – kiáltott fel Kjell Sjönell.

– Valószínűleg, annak ellenére, hogy elsőre mentálisan stabilnak tűnt. Ön mit gondolt, amikor először találkozott vele?

– Ugyanazt, mint ön. Aggódott Rebeckáért, és ezért idegesnek tűnt, de ez azt hiszem, teljesen érthető reakció.

– Van valami javaslata? – kérdezte Irene.

Glen ekkorra már leparkolt az épület előtt és kiszállt az autóból, Irene azonban bent maradt befejezni a beszélgetést.

– Hívja fel minden barátjukat és minden családtagot, akit csak el tud érni! Talán egyiküknek lesz ötlete a hollétükkel kapcsolatban. Ezenkívül csak egyetlen tanácsot adhatok: várjon, és reménykedjen, hogy valahogy kapcsolatba lépnek majd önökkel!

Irene rájött, hogy a lelkésznek igaza van. Zavarta a gondolat, hogy megfogadja a tanácsot, de megköszönte a választ és letette a telefont.

Mire kiszállt a kocsiból, Glen már felhívta Estellt és új szobát foglaltatott Irenének. Irene hazatelefonált, de senki nem vette fel. Kristert végül az étterem számán sikerült elérnie, aki nyugodtan fogadta, hogy felesége a vártnál kicsit tovább tartózkodik Angliában.

– Vigyázz magadra, drágám!

Hepehupás utak és forgalmi dugók közepette végül megérkeztek a Thomsen Hotelhez. Irene számára olyan érzés volt, mint a hazatérés. A recepciós pult mögött rövid, vörös hajú lány mosolygott. Irene elmagyarázta, ki ő, és megkapta a kulcsokat. Nagy megkönnyebbülésére ezúttal a második emeleten kapott szobát, két emelettel kevesebbet kellett tehát megmásznia. A szobába érve ledobta a táskáját, felfrissítette magát a fürdőszobában, majd visszasietett a szálloda előcsarnokába.

Glen egyik kezében egy szál cigarettával, másikban a telefonjával ült a kanapén. Amikor meglátta Irenét, elmosolyodott.

– Éppen megpróbáltam utolérni Andrew St. Clairt, de nem sikerült. A titkárnője megígérte, hogy amint tudja, felveszi velünk a kapcsolatot. Viszont beszéltem dr. Fischerrel. Dühösnek tűnt. Remélem, előbb találjuk meg Christiant, mint ő.

– Ő sem tud semmit a hollétükről?

– Nem. Halvány lila gőze sincs.

Irene leült a kanapéra Glen mellé. Mindketten azon gondolkodtak, vajon ki tudhatja még, hol lehet Rebecka és Christian. Glen megkérdezte Andrew titkárnőjét, hogy tudja-e, Mary Lefèvre melyik cégnél pénzügyi igazgató. Tudta, de amikor megpróbálták felhívni, Mary asszisztense közölte velük, hogy a főnöke éppen most utazott el egy németországi üzleti útra, és csak szerdán várható vissza. Sajnálatos módon az asszisztens azt nem tudta megmondani, hogy a gép melyik repülőtérre érkezik majd. Azt viszont elárulta, hogy Mrs. Lefèvre a hétvégét valószínűleg német barátaival fogja tölteni, a nevüket vagy lakhelyüket azonban nem tudta. Megígérte, hogy felveszi a kapcsolatot azzal a céggel, amelyhez Mary kiutazott, és megüzeni neki, hogy hívja Glen Thomsent, amint lehet.

– Meg kell találnunk Andrew-t. Talán tudja, kit látogat meg a nagynénje Németországban – mondta Irene.

– Talán. De egyelőre nem tehetünk mást. Inkább menjünk enni. Kate és a fiúk is jönnek! – mondta Glen.

Ahogy mindig, Donna ezúttal is túlcsordult a boldogságtól. Magához húzta Glent és Irenét, és többször is elmondta, mennyire örül, hogy jól vannak. Úgy tett, mintha legalábbis hetekig vándoroltak volna a skót vidéken, pedig csak egy napig voltak távol.

Hamarosan Kate és az ikrek is megérkeztek, és a vacsora igen családiassá vált. Természetesen az étel ismét kiváló volt. A biztonság kedvéért Glen és Irene nem ittak bort, csak sört. Amikor felszolgálták a desszertet, kávét és fagylaltot egzotikus gyümölcsökkel, Irene úgy érezte, a fáradtság győzedelmeskedni fog felette. Mozgalmas, kimerítő napot tudhattak maguk mögött. Az elmúlt héten sokkal többször kellett korán kelnie, mint szokott, és Irene kezdte is érezni ennek a hatását. Szerencsére négy bögre jó erős kávé kicsit felébresztette. Még alig múlt kilenc óra.

Kate maga köré gyűjtötte a fiait, megcsókolta a férjét és az anyósát, Irenét pedig megölelte.

– Ha már nem találkoznánk, mielőtt hazamegy, akkor majd később egyeztetünk a nyári vakációról. Alig várom, hogy lássam a fehér éjszakákat.

Kate-nek és Glennek valószínűleg fogalma sem volt, mekkora valójában Svédország, vagy hogy milyen messze nyúlik északra. Szemmel láthatóan azzal sem voltak tisztában, hogy mennyi szúnyog van olyankor Norrlandban. És ami még rosszabb, ebben az időszakban senki nem tud aludni. Ugyan ki tudna, miközben a nap fényesen süt az ember arcába az éjszaka közepén? Mégis, a nagyjából tíz éve tett norrlandi családi nyaralásukra Irene is élete

legjobbjaként emlékezett. Három hétre kibéreltek egy lakókocsit, és bejárták vele Svédország nagy részét.

Éppen ennek a kirándulásnak a történetét mesélte Glennek, amikor megszólalt a telefonja.

– Irene Huss – szólt bele.

– Itt Christian Lefèvre. Hol van?

– Egy étteremben. Éppen vacsorázom.

Intett Glennek, a telefonra mutatott majd némán artikulálta: Christian.

– Egyedül van?

Irene hirtelen nem is tudta, hazudjon-e vagy sem.

– Nem. Thomsen nyomozó is itt van.

– Helyes. Mit gondol, mennyi ideig tart, míg odaérnek az Ossington Streetre?

– Nos... azt hiszem, nagyjából tizenöt perc elég lehet. Ott van most?

Glen előrehajolt és próbált belehallgatni a beszélgetésbe. Irene kicsit eltartotta a telefont a fülétől, hogy a férfi jobban hallja Christiant. Glen előhúzta saját mobilját és keresgélni kezdett a telefonkönyvében.

– Azzal most ne törődjön, hogy mi hol vagyunk. Nem fog megtalálni. Legyen az irodában az Ossington Streeten mostantól számított tizenöt perc múlva. Ne késsen. A piros ajtó kulcsa a lépcső mellett egy tégla alá van elrejtve. Emelje fel, és rögtön meglátja.

– Hogy van Rebecka? – kérdezte Irene. Kétségbeesetten próbálta húzni a beszélgetést.

– Jól van. Tizenöt perc. Mostantól – mondta Lefèvre és letette.

– Az Ossington Streeten kell lennünk negyed óra múlva – mondta Thomsennak.

Glen gyorsan letette a saját telefonját, majd beültek a kocsiba és a számítógépes cég irodájához száguldottak.

– Talán sikerül lenyomozni a hívást. Eltarthat egy ideig, de lehet, hogy meg tudják állapítani, honnan telefonált – mondta Glen.

Az utakon nem volt forgalom, így hét perc sem kellett hozzá, máris odaértek. Irene szemét a műszerfalon lévő órára szegezte. Amikor ráfordultak az Ossington Streetre, meglátott egy ismerős táblát a sarkon álló kocsma ajtaja fölött. Izgalmában felkiáltott.

– Glen! A gyufák! A Shakespeare-é!

– Lehetetlen! Ő a tizenhetedik században meghalt – vigyorgott Glen.

– Nem! Nem a drámaíró! A bár!

Irene a gótikus betűtípussal írt táblára mutatott.

– De mi volt az a „Mosc” és „Pu”? – kérdezte magától. – Megvan! A „Pu” a Pub-ból jön, ami a Moscow Road és az Ossington Street sarkán áll.

A kerekek csikorogtak, mikor Glen leparkolt a ház előtt. Irene kiugrott az autóból, mielőtt az teljesen megállt volna. Felrohant a lépcsőn. Ahogy Lefèvre ígérte, egy tégla alatt meg is találta a kulcsot. Thomsen és Irene kinyitotta a piros ajtót.

A levegő állott volt odabent, mintha napok óta senki sem járt volna ott. Az iroda ajtaja félig nyitva állt. Óvatosan léptek be a fehér szobába. A növények ízléses kaspókban kókadoztak, a helyiség csendes volt és fülledt. Irene és Glen szétváltak, és körbenéztek az

iroda minden helyiségében. Amikor középen ismét összetalálkoztak, mindketten megrázták a fejüket. Irene éppen javasolni akarta, hogy ellenőrizzék az iroda feletti lakást is, amikor az egyik számítógép magától bekapcsolt.

A képernyőn Christian Lefèvre arca jelent meg. A kép ugyan kicsi volt, mégis tisztán látszott rajta minden.

– Webkamera – súgta Glen Irenének.

A háttérben csak egy könyvespolc volt, semmi más. Lefèvre egyenesen a kamerába nézett, elővette a telefonját, beütött egy számot, néhány pillanat múlva pedig megszólalt Irene mobilja.

– Irene Huss.

– Ott vannak?

– Igen.

– Látják a képet a monitoron?

– Igen.

– Helyes.

Christian letette a telefont. Irene újra a képernyőre szegezte a tekintetét. Glen a kabátja zsebében kotorászott, majd elővett egy diktafont, bekapcsolta és a hangszóró elé helyezte.

Lefèvre továbbra is szögegyenesen ült, és a kamerába bámult. Aztán megköszörülte a torkát, majd beszélni kezdett.

– Most pedig elmondom, mi történt pontosan. Nagyon fontos, hogy így végződjön a történet. Amit pedig mindenképpen tudniuk kell, az az, hogy Sten és Elsa Schytteliusnak meg kellett halnia. Nem is beszélve Jacobról.

Amikor kimondta Jacob nevét, arca megmerevedett. Irene izzó gyűlöletet vélt felfedezni a szemében. A következő pillanatban azonban, mintha mi sem történt volna, a kifejezés eltűnt az arcáról és folytatta.

– Tudom, hogy megkérdezték az anyámat, Rebecka és én egy pár vagyunk-e. Tagadta, mert én azt kértem tőle. Ő az egyetlen, aki tudja az igazságot. Amikor felhívott, azt mondta, maguk éppen Andyt indultak kihallgatni. Innen tudtam, hogy már közel járnak... Úgy döntöttem, vessünk véget a történetnek egyszer és mindenkorra. Számunkra nem létezik boldog vég. De először minden kerüljön a helyére!

Christian ismét megköszörülte a torkát, majd nagyot kortyolt a mellette lévő pohárból. Az arca összerándult, az ital nagyon erős lehetett.

– Rebecka és én szeretjük egymást. Ez egyszeri alkalom egy ember életében, amikor találkozik valakivel – már ha van olyan szerencsés –, aki egyenesen a szívéhez beszél, és ez örökre szól. Ez a valaki számomra Rebecka. Egy évvel ezelőtt jöttünk rá, hogy szerelmesek vagyunk egymásba. Az a nyár volt életem legcsodálatosabb időszaka. Együtt elutaztunk Svédországba. Rebecka meg akarta mutatni nekem, honnan jött, de nem akarta, hogy találkozzak a szüleivel. Ezért is utaztunk pontosan azokon a napokon, amikor tudtuk, hogy nem lesznek otthon. Nem értettem, miért nem akarja látni őket, de elfogadtam a magyarázatát, miszerint nem jöttek ki jól egymással.

Ekkor szünetet tartott és oldalra pillantott. Irene és Glen halk nyögésre lettek figyelmesek.

– Rebecka – suttogta Glen Irene fülébe alig hallhatóan.

Ekkor Rebecka sápadt arca tűnt fel Christiané mellett a képernyőn. A férfi oldalra húzódott, hogy helyet csináljon neki. A nő arca beesett volt és fáradt, a haja zsíros csomókban lógott. A tekintete üres volt. Kétségbeesetten próbált szavakat formálni kiszáradt szájával. Végül sikerült megszólalnia.

– Nem kellett volna… elmondanom. Minden… az én… hibám – dadogta svédül. – Az én… hibám… nem kellett volna… elmondanom… senkinek – suttogta.

Ezután sokáig bámult kifejezéstelen arccal a kamerába.

A nyomozók hallották Christian suttogását, de nem értettek egyetlen szót sem. Rebecka felállt és kisétált a képből. A hangokból ítélve egy székre ülhetett a mikrofon közelében.

Ekkor ismét Christian arca jelent meg a képernyőn.

– Amikor júliusban Göteborgban jártunk, Rebecka megmutatta a házat, ahol a szülei éltek. Bejutni is egyszerű volt, hiszen mindig hagytak egy pótkulcsot a lépcső melletti cserép alatt. Rebecka megmutatta a fegyverszekrényt és a puskákat, tudta, hogy szenvedélyes vadász vagyok. Azt is láttam, hol tartja az apja a nyaraló kulcsát. Rebecka magával hozta, és elmentünk oda is. Meleg nyári nap volt, így lementünk a tóhoz és fürödtünk. Rebecka elmesélte, milyen közel van a parókia az erdőn át, és azt is elmondta, milyen sokszor tette meg ezt a távolságot, amikor kislány volt. Később, a londoni lakásában egy térképet is mutatott, amin pontosan be volt jelölve a terület. Magammal is

vittem, amikor... De először inkább elmesélem a nyaralóban tett látogatásunkat. Itt is egy cserép alatt találtunk pótkulcsot. Bementünk. Ekkor Rebecka megmutatta a titkos tárolót a faburkolat mögött, ahol egy puska és néhány töltény volt elrejtve. Azt mondta, a bátyja készül a nyaralóba költözni, és a fegyver valószínűleg az övé lehet. Néhány nappal azelőtt vitt ki pár holmit a házba. Rebecka azt is mondta, hogy Jacob a következő nap ismét ellátogat majd ide, de nem marad sokáig. Ezek után Stockholm felé vettük az irányt: autóval keresztülszeltük Svédországot. A fővárosban töltött napjaink pedig ismét mennyeiek voltak! Egyikünk sem tudta akkor még, hogy ez már a vég kezdete.

Christian elhallgatott és nagyot nyelt. Amikor újra beszélni kezdett, a hangja teljesen kifejezéstelenre váltott.

– Találkoztunk az alapítvány munkatársával. Tájékoztatott minket az utóbbi időben egyre gyakrabban előforduló pedofil bűncselekményekről, ami addig nem volt jellemző az északi országokban. A mi feladatunk az volt, hogy információt gyűjtsünk és leleplezzük az elkövetőket. Ez két embert kivéve sikerült is, ám az alapítvány embereinek azt mondtuk, hogy még öten hiányoznak.

Rebecka mondott valamit a háttérben, de Irene és Glen nem értették, mit. Lefèvre odafordult, és halk, megnyugtató hangon beszélt hozzá, akár egy gyerekhez.

– Igen, kicsim. Muszáj. Tudniuk kell mindent. Megígérem, hogy csak nekik, kettőjüknek mondom el.

Senki másnak – mondta, majd visszafordult a kamerához.

– Minden erőnkkel dolgozni kezdtünk, hogy azonosítsuk a pedofil bűnözőket. Az elején még nem tűnt fel semmi különös, de idővel Rebecka elkezdett egyre furcsábban viselkedni… beteg lett. Kapcsolatba léptem dr. Fischerrel, aki azt mondta, nagyon súlyos depresszióban szenved, ami családi örökség lehet. Addig fogalmam sem volt, hogy Rebecka édesanyja is depressziós volt. Természetesen elkezdtem gondolkodni, vajon mi válthatta ki a tüneteket. Az volt az érzésem, hogy köze van a munkához, amit az alapítványnál végeztünk. Egy este éppen sétáltunk, mikor Rebecka hirtelen elkezdett mesélni.

Fájdalmas kiáltás hallatszott a háttérből, de Christian csak nyugtatta Rebeckát.

– Igen, édesem – mondta, ránézett, de folytatta. – A pedofil bűnözők általában közösségekbe gyűlnek. Egy-egy ilyen körbe való bekerüléshez a jelentkező köteles megosztani a többiekkel valamilyen saját anyagot. Ez afféle belépőként szolgál a társaságba. Lehet film vagy kép is. Az egyik résztvevő, akit korábban nem találtunk meg, és aki Péternek nevezte magát, ezt a filmet ajánlotta fel.

Christian leütött néhány billentyűt, és a képernyő életre kelt. Irene émelyegni kezdett az előtte megjelenő látványtól. Egy felnőtt férfi erőszakolta magát hátulról egy négykézláb álló kislányra. A férfi arca persze nem látszott. A kislány alig hét-nyolc éves lehetett. Ott térdelt mozdulatlanul, mint egy állat, aki arra vár, hogy lemészárolják. Csak a férfi erőteljes lökései mozgatták

a testét. A lány elfordította a fejét, és egyenesen a kamerába nézett. Irenét villámcsapásként érte a felismerés. Elakadt a lélegzete. Mielőtt bármit is mondhatott volna, Christian leállította a filmet, és újra az ő arca jelent meg a képernyőn.

– A felvételen szereplő kislány Rebecka. A férfi, aki megerőszakolja, az apja. Aki pedig filmezett, Jacob volt, a bátyja.

Az arca olyan volt, mint egy szoboré. Kőkemény és kifejezéstelen.

– Rebecka nyolcéves volt, amikor a videó készült, Jacob tizennégy. Ő és az apja évekig bántalmazták Rebeckát szexuálisan, ötéves kora óta. Sten Schyttelius elvesztette ugyan az érdeklődését iránta, amikor tizenegy éves lett, azonban a bátyjával nem ez volt a helyzet. Továbbra is rendszeresen bántalmazta őt, amíg be nem sorozták katonának és északra nem utazott. Rebeckának abortusza volt tizenhárom évesen. Az apja azt mondta neki, hogyha bárkinek is elárulja, mi folyik otthon, Isten haragja sújt le rá és a családjára. Azt állította, hogy ezzel megszegi azt a parancsolatot, hogy tiszteld atyádat és anyádat. És ez persze vonatkozott a bátyjára is.

Christian hangja megbicsaklott a dühtől, egy pillanatra megállt, majd folytatta.

– Rebecka anyja pontosan tudta, hogy az apja és a bátyja mit művelnek vele, mégsem tett semmit. Depressziós volt, talán a betegségébe menekült a valóság elől. Az apja pedig rendszeresen figyelmeztette Rebeckát, hogy ha ő nem működik együtt, akkor szegény, beteg, gyenge édesanyjának kell majd. A kis

Rebeckát kényszerítették arra, hogy kielégítse a család férfitagjainak vágyait.

Arcizmainak egyetlen rezdülése nélkül Christian felemelte az italát és nagyot kortyolt belőle.

– Itt érkeztünk el Pán szerepéhez. Ez is álnév, persze.

A képernyő megint váltott. Ezúttal egy fehér férfi közösült egy fiatal, fekete lánnyal. Szemei éppen olyan riadtak voltak, mint Rebeckáé az előző felvételen. Könnyek csillogtak benne, de a lány mégsem sírt. Iszonyú volt nézni, ahogy retteg. Nagyon vékony volt, talán hétéves lehetett. Egy keskeny ágyon feküdtek, amin csak egy lepedő és egy párna volt. A kamerát az ágykeretre állították, és gondosan félrehúzták a szúnyoghálót is, hogy minden jól látszódjon a felvételen.

A videó leállt, és megint Christian arca jelent meg a képernyőn.

– Pán Jacob Schyttelius álneve volt. Rebecka azonnal megértette, hogy az apja és a bátyja azokat a gyerekeket is bántalmazták, akiken segíteniük kellett volna Afrikában. A felvétel néhány nappal azután jelent meg a pedofil közösség honlapján, miután hazatértek. Ezzel fogadták be Pánt a társaságba.

Gúnyos arckifejezése egy pillanat alatt váltott át dühös, gyűlölködő grimasszá.

– Rebeckának ez volt az utolsó csepp a pohárban. Még rosszabbul lett. Akkor volt először kórházban. Ezek után... már semmi nem volt olyan, mint azelőtt. Már nem tudott szeretkezni velem, hozzám se bírt érni... még tőlem is menekült. Néha voltak jobb

pillanatai, amikor lehetett vele kommunikálni, de köztünk... vége volt. Persze, továbbra is szeretett engem... de már nem tudtam visszahúzni magamhoz. Sokat küzdött a démonaival. A sebek akkor szakadtak fel, amikor újra látta a felvételeket. Abból, amit elmondott, megértettem, hogy addigra már sok mindent leküzdött a történtekből. Nem akart emlékezni, és nem is emlékezett. De minden a felszínre tört, amikor meglátta ezeket a képeket. Soha nem mondta el dr. Fischernek, mi van a depressziója mögött, ő csak találgathatott. Azt mondta, legyek türelmes, de csak teltek a hónapok. Érthető módon nem akart hazamenni karácsonykor, így csak telefonált, és azt mondta, influenzás. Felmentünk Edinburgh-ba. Azt hittem, jó ötlet, de haza akart jönni Londonba három nap után. Nem tudott már normális emberként viselkedni. Januárban és februárban az állapota tovább romlott. Rá kellett jönnöm, hogy már soha nem fog meggyógyulni. Akkor döntöttem el, hogy megölöm azokat a disznókat! Megérdemelték! Elvettem az életüket, ahogy ők korábban elvették Rebeckáét. Amikor kislány volt, meg kellett volna védeniük a világ gonoszságaitól, de ők voltak azok, akik tönkretették!

Rebecka a háttérben fájdalmasan nyögdécselt, de Christian úgy tett, mintha nem is hallaná. Pislogás nélkül bámult a kamerába.

– Elhatároztam hát, hogy megölöm őket. Azt gondoltam, ha eltűnnek a föld színéről, Rebecka talán jobban lesz. Azt hittem, talán megkönnyebbül. Nem akartam a saját nevem alatt utazni, hogy ha valamilyen

eszes rendőr – mint amilyenek maguk is – ellenőrizné a gyilkosság napján az utaslistákat, nehogy feltűnjek neki. Így elloptam az unokatestvérem útlevelét, amikor márciusban a Rosslyn-kastélyban jártam. Eléggé hasonlítunk ahhoz, hogy könnyedén átjussak az ellenőrzésen, különösen, ha copfba fogom a hajam, és nem hagyom úgy lógni, mint John Lennon. Azt akartam, hogy azt higgyék, betörő volt, így magammal vittem egy tőrt és egy pisztolyt is. Most anyám házának alagsorában vannak a radiátor mögött. Úgy döntöttem, hétfői napon fog megtörténni. Alibit kellett szereznem aznap estére, ezt a barátaim segítségével terveztem elintézni. Azon a bizonyos hétfőn Rebecka jobban érezte magát, így dolgozni is tudott, viszont délután négy órakor lefeküdt aludni. Összepakoltam magamnak egy válltáskányi holmit: egy pár csizmát, bőrkesztyűt, egy zseblámpát, egy iránytűt és az erdő térképét, egy zsákot, egy vékony pulóvert, egy esőkabátot és műanyag cipővédőket is. És persze a legfontosabbat: a lemezt, ami azt a programot tartalmazta, amivel könnyedén letörölhettem a számítógépek merevlemezét. Egy nappal az elutazásom előtt béreltem egy autót a Landvetter reptérre az interneten. Az esti járatra már korábban megvettem a repülőjegyet.

Ismét nagyot kortyolt. Az ital sötétbarna volt, talán whisky.

– Már nagyon korán a Shakespeare-ben voltam, alig múlt fél hat. Sokáig beszélgettem Stevennel, a tulajdonossal, hogy biztosan emlékezzen rá, hogy ott voltam aznap este. A többiek hat körül érkeztek, ittunk

egy sört, és egy kicsit beszélgettünk is. Mindenkit meghívtam egy whiskyre. Fél hét körül azt mondtam Vincentnek, hogy egy fontos hívást várok, így haza kell mennem. Aznap este különösen sokan voltak a kocsmában, így gondolom, fel se tűnt, hogy korábban elmentem. Hazafutottam és felkaptam a táskám, alig egy percig tartott. Ezután leszaladtam a Bayswater Roadra és fogtam egy taxit. A Paddingtonra mentem, ahol felszálltam a Heathrow repülőtérre tartó vonatra. Hét óra után öt perccel vettem át a jegyemet, és utolsóként szálltam fel a gépre. A táskámat, persze, kézipoggyászként magammal vittem. Landolás után elsőként kellett leszállnom a gépről, hogy a lehető legkevesebb időt veszítsem. Az autó már ott várt, minden papírmunkát korábban elintéztem az interneten. A nyaraló alig tizenöt perc autóútra volt a Landvettertől.

Ismét ivott az italából, majd folytatta.

– Már korábban kitaláltam, hol fogom leparkolni az autót. A valóságban, persze, kicsit nehezebb volt megtalálni az ösvényt, de végül sikerült. Levettem a kabátomat, felvettem helyette a pulóvert és az esőkabátot, a lábamra pedig a csizmát. A kesztyűket és a cipővédőket a zsebembe tettem, csakúgy, mint a zseblámpát, az iránytűt és a térképet. Hozzászoktam már az erdeit túrákhoz, de még így is nehezen találtam meg a nyaralót. A szerencse nekem kedvezett: Jacob még nem ért haza. Ha otthon lett volna, egy baltával öltem volna meg. Láttam egyet júliusban a kertben, ami még mindig ott volt. Felvettem a kesztyűt és a baltát, de mint mondtam, nem volt rá szükségem.

Később vissza is tettem a helyére. Mivel Jacob még nem volt otthon, könnyedén bejutottam a házba a cserép alá rejtett pótkulccsal, felvettem a cipővédőket, és megkerestem a puskát, hogy megtöltsem. Ezután a számítógépbe helyeztem a formattáló lemezt, és futtatni kezdtem a programot. Miközben dolgozott, Jacob egyszer csak hazaért. Kinyitotta az ajtót, belépett az előszobába, én pedig lelőttem.

Rebecka ismét nyögni kezdett. Christian továbbra is úgy tett, mintha meg se hallaná. Az arca szoborszerű volt, a hangja monoton; nem váltott hangnemet, és semmilyen érzelmet nem mutatott, miközben elmesélte a történetet. Sem Irene, sem Glen nem mozdult azóta, hogy bekapcsolt a számítógép, csak álltak a monitor előtt kicsit előrehajolva. Ám Irene kezdte úgy érezni, hogy le kell ülnie. Közelebb húzott egy széket és belesüppedt.

Christian újra megjutalmazta magát egy korty itallal, így már kész volt folytatni a történetet.

– Bőven volt időm, hogy mindent töröljek a gépéről. Találtam továbbá néhány videókazettát és cédét a titkos rejtekhelyen a panel mögött. Egy nejlonzsákba tettem mindent. Volt szén és benzin is a kertben, amit szintén magammal vittem. Tudtam, hogy hasonló lemezeket fogok majd találni Sten Schytteliusnál is. Mindent el akartam égetni, hiszen bármelyiken lehetett Rebeckáról felvétel. A faburkolat mögött egy sátánizmusról szóló könyv is volt, ekkor támadt egy ötletem. Rebecka korábban mesélt arról, hogy az apja és a bátyja a sátánisták után kutatott az interneten. Utalni akartam a szörnyűségekre, amiket ez a két férfi

elkövetett, ezért a konyhában talált ecsetet Jacob vérébe mártottam, és egy pentagramot festettem a számítógép képernyőjére. És ezért fordítottam fejjel lefelé a feszületet az ágy fölött a paplakban.

Megállt, hogy kiigya az utolsó kortyot a pohárból, de rögtön újra töltötte.

– Elindultam a ház felé az erdőn keresztül, és bevallom, nem volt egyszerű. Útközben kitéptem néhány szálat abból a sálból, amit karácsonyra kaptam az unokatestvéremtől. Rá akartam terelni a gyanút, hátha valaki mégis ellenőrzi a repülőgép utaslistáit. Azt akartam, hogy úgy tűnjön, ő is ott volt, hogy összezavarjam a dolgokat.

A parókián csend volt és sötétség. A kulcsot ott is a cserép alatt találtam, és miután felvettem a cipővédőket és a kesztyűket, kinyitottam az ajtót és besurrantam a hálószobába. Mindketten aludtak. Először a lelkészt lőttem le, majd a feleségét. Fel sem ébredtek.

Az itteni számítógépeket is letöröltem, majd elvettem a lemezeket és kazettákat. Sokat találtam. Ha már Jacob képernyőjére pentagramot rajzoltam, a paplakban is ezt tettem. Ezúttal azonban a férj és a feleség vérét is használtam. Úgy éreztem, így… helyes. Mindketten felelősek voltak azért, ami történt.

Visszaindultam az erdőn át, de útközben elégettem a lemezeket, az esőkabátot, a kesztyűket és a cipővédőket. A műanyag zsákot megtartottam, hogy legyen hova tennem a koszos csizmát. A pulóvert visszatettem a táskába, átvettem a tiszta cipőt és elindultam a repülőtérre. Amikor odaértem, kimentem

a mosdóba, megmosakodtam és megborotválkoztam. Senki meg nem mondta volna, hogy alig fél órája öltem meg három embert. A járat hét óra húsz perckor indult svéd idő szerint, angol idő szerint pedig nyolc húszkor landolt. Nem aludtam egy percet sem a gépen, nem voltam fáradt. Sőt kifejezetten boldog voltam. Azóta sem bántam meg, hogy lelőttem azokat a rohadékokat, de néha elgondolkodom rajta, hogy megérte-e.

Rebecka felé fordította a fejét, de egy hang sem jött abból az irányból.

– Rögtön rájött, hogy megöltem őket. De nem akart erről beszélni. Úgy érzi, az ő hibája, hogy meghaltak, és hogy nem kellett volna elmondania nekem semmit. Teljesen megtörték őt.

Megint ivott egy kortyot.

– Most már mindent tudnak. Beállítottam ezeket a gépeket, minden automatikusan törlődni fog róluk. Esélytelen újra előhozni a fájlokat. Önök majd szépen jelentik, amit hallottak. Rebecka és én meghoztunk egy döntést. Számunkra nincs jövő. Itt a vége.

Az arca eltűnt a képernyőről. Lövés hallatszott, majd néhány pillanat múlva egy újabb.

Irene és Glen kővé meredve ültek ott, és csak bámulták a képernyőn a könyvespolcot és az üres széket, amin egy perce még Christian Lefèvre ült. A monitor elsötétült, majd a számítógép kikapcsolt.

Egy ideig egyikük sem szólalt meg. Végül Glen kinyújtotta a kezét és lekapcsolta a diktafont.

– Még szerencse, hogy ez nálam volt. Minden, amit mondott, most már itt van.

Huszadik fejezet

A technikusoknak végül sikerült lenyomozni a hívást, ami Mayfairből, a Berkeley Square környékéről jött. Ennél pontosabbat nem tudtak mondani. Irene először azt gondolta, Christian és Rebecka dr. Fischer rendelőjében lehet, de a cím kívül esett a beazonosított területen.

– Felmerült bármilyen mayfairi cím a nyomozás során? – kérdezte Irene.

Glen megrázta a fejét. Még mindig Lefèvre irodájában voltak, azon gondolkodtak, vajon hol kezdjék a keresést.

– A könyvespolc könnyű fából készült és tele volt könyvvel – mondta Glen.

– El tudtad olvasni bármelyik címet? – kérdezte Irene.

– Nem. Túl messze volt.

Megpróbálták újraindítani a gépet, sikertelenül. Glen felhívott egy számítógép-specialistát, aki telefonon keresztül irányította őket. Amikor már mindent megpróbáltak, a szakértő csak ennyit mondott:

– Biztosan bombát szerelt bele.

– Bombát? – kiáltott fel Glen.

– Ne aggódjon, nem olyan bombát. Egy vírust, ami töröl minden adatot a számítógép merevlemezéről. Távolról is elindítható, de időzíthető is. Ilyen esetben a számítógép nem indítható újra többé. Illetve a gépnek

magának semmi baja, egy másik merevlemezzel könnyedén újra lehet indítani, de az eredetinek, attól tartok, búcsút mondhatnak.

– Akkor nincs mit tenni? – kérdezte Glen.

– Sajnos nincs.

Glen lemondóan Irenére nézett.

– Akkor most mi lesz?

– Próbáljunk meg kapcsolatba lépni Andrew St. Clairrel. Talán ő tudja, hol van Christian.

Ekkor megszólalt Glen telefonja. Az arca felragyogott, mikor beleszólt. Intett Irenének, hogy hajoljon közelebb.

– Jó estét, Mr. St. Clair! Igen, egész este próbáltuk elérni... az edinburgh-i rendőrségen keresztül... értem. Igen... a körülmények feltétlenül szükségessé tették, hogy...

Glen nyugodtan és módszeresen felvázolta a délután és az este eseményeit. St. Clair először nem akart hinni nekik, de amikor Glen beszámolt a két lövésről, elcsendesedett.

Amikor újra megszólalt, a hangja remegett.

– Tehát azt mondják, hogy a hívás valahonnan a Berkeley Square környékéről jött? Hivatalosan még mindig Londonban élek, a lakásom a Hill Streeten van, ami egyenesen a Berkeley Square-re vezet.

– Bejuthatott valahogy Christian a lakásba?

– Igen, van kulcsa.

A látvány, ami a nyomozókat és a helyszínelőket fogadta a lakásban, leírhatatlanul tragikus volt.

Rebecka hátradőlve ült egy széken, a szemei csukva voltak. Az orrnyerge fölött, épp a két szeme között, egy golyó ütötte lyuk tátongott. A szék támlája csupa vér volt.

Christian előtte ült a földön, a fejét Rebecka ölébe hajtotta. A klasszikus módon, halántékon lőtte magát.

Egy Magnum pisztolyt használt, nagy kaliberű tölténnyel. Azonnal meghaltak, amikor a golyó szétrepesztette a koponyáikat. Irene egy pillanatra úgy érezte, egy görög dráma vagy a *Rómeó és Júlia* utolsó felvonásába csöppent. Csak itt nem volt szigorú apa vagy családi viszály, ami elválasztotta volna a fiatal szerelmeseket. Csak évekkel ezelőtt elkövetett súlyos bűnök voltak, amik újabb bűnökhöz vezettek. Nehéz lett volna megállapítani, ebben az ügyben ki az áldozat és ki a bűnös.

A lakás egy régi viktoriánus stílusú ház felső emeletén volt. Minden elképesztően drágának tűnt benne: a modern, krómozott acél berendezés, a könnyűfa polcok, az egyszerű, de igényes fekete-fehér dekoráció. Éles ellentéte volt a skóciai múzeumnak, amit Andrew St. Clair újabban az otthonának nevezett.

Rebecka széke egy kandallóval szemben állt, amelynek tűzterét minden oldalról üvegajtók védték. Volt még a szobában egy fehér ülőgarnitúra is, a földön pedig kétségkívül a legnagyobb perzsaszőnyeg, amit Irene valaha látott. A két faliképen kívül az élénkpiros, kék mintás szőnyeg volt az egyetlen színes tárgy a szobában. A képeket minden bizonnyal ugyanaz a művész festette. Az egyik teljesen piros volt, a másik pedig kék. Irene rögtön felfedezte bennük a

szimbólumot, Rebecka és Christian kék és piros ajtóira utaltak. Mindkét vásznat felhasították, és egy-egy könnycseppet festettek rá. A pirosra középen, a kékre pedig a jobb alsó sarokban. Irene felismerte a stílust, amit a Tate galériában is látott, de nem emlékezett az olasz festő nevére.

Andrew dolgozószobája körülbelül akkora lehetett, mint Irene nappalija. Két számítógépes asztal is volt benne, körülöttük fekete bőrrel borított székek és kényelmes gurulós fotelek. A fal mellé nyírfából készült könyvespolcokat szereltek fel, ugyanebből a fából készültek az asztalok is. Az egyik gépre webkamerát szereltek, ez pont szemben állt a könyvespolccal. Egy szintén könyvespolcokkal szegélyezett szűk folyosó vezetett át a hatalmas hálószobába, onnan nyílt a világoskékre festett fürdőszoba.

Amikor visszatértek a nappaliba, Glen az egyik gép előtt ült. Fáradhatatlanul próbálta beindítani, de ugyanolyan reménytelen volt a helyzet, mint a többi gép esetében Lefèvre irodájában.

– Ebben is lehet egy bomba. A francba! – mondta.

Az egyik helyszínelő, aki épp a holttesteket vizsgálta, csodálkozva fordult feléjük. De mikor meglátta csalódott arcukat, visszatért a munkájához.

Huszonegyedik fejezet

Mi a fene történik az Északi-tenger másik oldalán? Mi volt az indítéka annak a Lafayet-nek vagy kinek, hogy elrabolja Rebeckát? Mit akart ezzel megoldani? Tipikus esete annak, amikor az ember hagyja, hogy Irene maga intézkedjen. Olyankor a legfurcsább dolgok történnek. A végén persze valahogy mindig sikerül összekötnie a szálakat, ezt a tényt még Andersson főfelügyelőnek is el kellett ismernie. Azonban egy extra nap Londonban bizony drága mulatság!

Haza kellett volna hozniuk Rebecka Schytteliust Svédországba rögtön a gyilkosságok után. Talán néhány fős kíséretet is kellett volna biztosítani neki, de mindenképpen haza kellett volna őt hozni. Akkor nem tudták volna elrabolni, és nem romlott volna annyira az állapota, hogy ne tudjon beszélni. Talán a kihallgatás is jobban ment volna, és olcsóbban megúszhatták volna az egész ügyet.

Sven Anderssont nem zavarta a sötétség, és a világért sem kapcsolta volna fel a lámpákat, noha alig látott. Ott ült a félhomályban, és jól megérdemelt sörét itta -igazság szerint azon a bizonyos áprilisi pénteken már a harmadikat.

Amikor megszólalt a csengő, borzasztóan ideges lett. Automatikusan az órájára pillantott, és megállapította, hogy már majdnem kilenc óra. Először nem is akarta kinyitni az ajtót, úgy akart tenni, mintha nem lenne otthon. Másrészről viszont ritkán csengettek nála. A

kíváncsiság végül győzedelmeskedett, és az ajtóhoz lépett.

Meglepetésére az unokaöccse, Georg állt az ajtóban. Egyedül volt, a folyton boldog Bettan nélkül. Nem volt semmi gond azzal a lánnyal, de néha nehéz volt elviselni.

– Szia, Sven – mondta Georg.

Anderssonnak azonnal feltűnt, hogy az általában határozott és magabiztos unokaöccse most bizonytalanul topog egyik lábáról a másikra állva.

– Szia. Mit akarsz?

Georg idegesen megnyalta az ajkait és mosolygást erőltetett magára.

– Bejöhetek egy percre?

A kíváncsiság ismét győzött, vagy talán felébredtek a zsaruösztönei. Sven Andersson szerette ezt gondolni, de persze sokkal valószínűbb, hogy csak az egyszerű kíváncsiság vezérelte ilyenkor.

Kinyitotta az ajtót az unokaöccse előtt. Fél lábbal arrébb tolta a gumicsizmát, ami a lábtörlőn maradt a múlt heti horgásztúra után. Az egyetlen húsvéti szabadnapját kedvenc hobbijának, a horgászatnak szentelte. A másik kedvenc időtöltése a kertészkedés volt, de erről nem szívesen beszélt a munkahelyén.

Körülnézve jött rá, milyen régen takarította már ki a lakását.

– Bocsánat a rendetlenségért, de sok minden történt mostanában. A Schyttelius-gyilkosság és a motoros bandaháború, pont húsvétkor… sokat kellett túlóráznom.

Ez megfelelő magyarázatnak bizonyult. Ha nem, hát Georg előkaphatja a porszívót és nyugodtan kitakaríthat. Ez Sven lakása, és ő elégedett vele. Persze lehet, hogy ezúttal kicsit rosszabb volt a helyzet, mint általában.

Hogy ne látsszon a bútorokat fedő vastag porréteg, csak egyetlen lámpát oltott fel.

– Kérsz egy sört? – kérdezte.

– Köszönöm, nem. Vezetek.

Hát persze, hogy vezet. Ő és Bettan Billdalban laktak, Göteborg másik felén. Andersson nagyot sóhajtott, de ugyanakkor örült is. Már csak három doboz sör maradt a hűtőben.

– Akkor kávét? – kérdezősködött tovább.

– Nem, köszönöm. Nem kérek semmit. Csak beszélni akartam veled… valamiről.

Georg óvatosan leült a zöld kanapé szélére. Talán féltette világos öltönyét. A szövet igencsak viseltes lett az utóbbi néhány évben. Néhányszor persze megfordult Andersson fejében, hogy vásárol egy új huzatot, de végül soha nem szánta rá magát. Ő a saját bőrfotelébe ült le. Magának vette az ötvenedik születésnapján. A félig kiivott sörösdoboz előtte állt a régi kis asztalon.

– Oké. Ha beszélni akarsz valamiről, akkor rajta. Mondd csak. Családban marad – próbálta biztatni a rokont, és mosolygott.

Georg úgy tűnt, nem értette a viccet. Idegesen megköszörülte a torkát, kicsit habozott, majd beszélni kezdett.

– Jacob Schytteliusról van szó. Természetesen ennek semmi köze a meggyilkolásához. A lány apjával egyetértettünk abban, hogy így lesz a legjobb – mármint, hogy a titkok Jacobbal együtt haljanak meg. Ha elkezdtünk volna a dolgok mélyére ásni, azzal még nagyobb kárt okoztunk volna. És végül is Jacob már halott. Már nem tud védekezni. A lánynak pedig egyértelműen ez a legjobb. Így talán elfelejtheti a történteket. A gyerekek gyorsan felejtenek.

Georg idegesen az unokatestvérére pillantott. Andersson teljesen összezavarodott. Jobb ötlet híján felemelte a sört és nagyot kortyolt belőle. Mégis mit akar mondani Georg? Valamit Jacob Schytteliusról és egy gyerekről. Gondolkodás közben visszatette a dobozt az asztalra.

– Mit szólnál, ha az elején kezdenénk? És próbáld időrendben mondani az eseményeket, hogy megértsem.

– Persze, természetesen – mondta engedelmesen Georg, majd kinyújtotta a lábát és megint megköszörülte a torkát. – Azt hiszem, egészen jó érzés neked erről mesélni... valahogy nyomta a lelkem, még akkor is, ha mindez semmit sem segített volna a nyomozás során, vagy... Mindegy, a lényeg a következő. Azon a hétfői napon, amikor Jacobot lelőtték – ami persze sokkal később történt, mint az, amit mondani fogok –, az egyik diákunk apja bejött hozzám. Igazság szerint már az irodámnál várt, mikor beértem reggel. Nagyon ideges volt. Ez persze érthető, ha mindaz, amit mondott, igaz volt. De egyszerűen nem tudjuk eldönteni. Más kultúrából jöttek, ahol a tanár-diák

kapcsolat sokkal… hogy is mondjam… hivatalosabb. Talán félreértett egy kicsit közvetlenebb gesztust, ami itt nálunk megszokott.

Andersson felült a székében.

– Honnan jöttek? – vágott közbe.

– Szíriából. Keresztény szírek – felelt Georg.

– Miért volt ideges az apa?

Georg nyugtalanul mozgolódott a kanapén. Nyilvánvalóan kényelmetlennek érezte a helyzetet.

– Azt állította, hogy a nyolcéves kislányuk teljesen összeomlott lelkileg a hétvégén. Azt mondta, hogy Jacob „rossz dolgokra” vette rá.

– Miféle rossz dolgokra?

– Az apa azt mondta, hogy Jacob megmutatta neki a férfiasságát, majd kényszerítette, hogy levetkőzzön. Aztán fogdosta.

– Ez hol történt?

– Valószínűleg az iskolában. A rendes tanórák után. Jacob felajánlotta, hogy korrepetálja a kislányt. Nehezen boldogul a nyelvvel, és matematikából is lemaradásai vannak.

Andersson jól öltözött unokaöccsére pillantott. Végül lassan azt mondta.

– Te ostoba barom!

Georg meglepődött ugyan, de nem szólt semmit.

Andersson idegesen felpattant a székéből és járkálni kezdett a szobában.

– Van fogalmad róla, hogy mit műveltél? Fontos információkat hallgattál el egy gyilkossági üggyel kapcsolatban! Ez büntethető! A fenébe, ez egy tökéletes indíték a gyilkossághoz!

Andersson megtorpant, hogy kifújja magát, Georg pedig védekezni kezdett.

– De Jacob mindent tagadott! Tiltakozott a vádak ellen, és azt mondta, a kislány félreértette a kedvességét. Ő akart az ölébe ülni. Talán többet képzelt a kapcsolatukba, mint ami valójában volt. Vagy talán csak bosszút akart állni.

Andersson unokaöccse arcába bámult.

– Egy nyolcéves kislány? – kérdezte dühösen.

– Hát… a gyerekek gyakran hazudnak.

– Mit mondott Jacob, amikor megmondtátok neki, hogy az apa azt állítja, erőszakkal vetkőztette le a lányt? Vagy arra, hogy mutogatta magát?

– Természetesen megrémült. Esküdözött, hogy ártatlan. Félt, hogy rendőrségi ügy lesz a dologból és az apja megtudja. Tudod, ő lelkész.

– És jóbarátod. Hittél neki?

– Igen. Őszintének tűnt.

– A vádaskodásból tehát nem lett feljelentés…

– Nem. Hiszen Jacob aznap éjjel meghalt.

– Micsoda megkönnyebbülés ez neked! Nem lesz rosszhírű az iskolád! Nem kell attól félned, hogy elveszted a támogatóidat! A szülők nem panaszkodnak többé, minden tökéletes!

Andersson meg sem próbálta leplezni a szarkazmust.

Georg felállt a kanapéról. Majdnem egy fejjel magasabb volt, mint az unokatestvére. Hogy megőrizze méltóságát, így szólt:

– Azért jöttem, hogy tájékoztassalak a gyilkosság napján történt eseményekről. Már látom, hogy nem

kellett volna zavarnom téged, hiszen ennek úgysincs semmi köze a történtekhez.

Andersson három gyors lépéssel Georg mellett termett. Hátradöntötte a fejét és felnézett az unokaöccsére.

– Mégis, honnan tudod ilyen biztosan, hogy semmi köze a gyilkossághoz? Honnan tudod, hogy nem a kislány apja, nagybátyja vagy bárkije a ki tudja mekkora családjából lőtte agyon Jacobot és a szüleit?

– De hát miért... miért tették volna?

Georg arroganciája egy szempillantás alatt köddé vált. Félrenézett, mert nem állhatta unokabátyja pillantását, és egy nem létező foltot kezdett el dörzsölni a kabátujján.

– Hallottál már valaha a vérbosszúról? Megszabadulnak az egész családtól, hogy elégtételt vegyenek. Sokáig nem találtunk megfelelő okot a gyilkosságra egyik gyanúsított részéről sem. Ez viszont nagyon komoly indíték! – mondta Andersson.

Georg megpróbálta kivágni magát a kellemetlen helyzetből.

– Hiba volt idejönnöm és rabolnom a drága idődet ezekkel a nyilvánvalóan haszontalan információkkal, és...

– Valahol mélyen a lelkedben végig tudtad, hogy mindez fontos! Másként miért vezettél volna keresztül az egész városon, hogy enyhítsd a keresztényi bűntudatod?

A két férfi egymással szemben állt a sötét szobában. Georg fordult el először.

– Most megyek – mondta hűvösen, és az ajtó felé indult.

Andersson hallotta az ajtó csapódását. Sóhajtott, majd az asztalhoz sétált, felvette róla a sörösdobozt, és hangosan így szólt.

– Menj! És mondd meg Bettannak, hogy üdvözlöm!

Huszonkettedik fejezet

Irene a kollégáira nézett. Éppen akkor hangzott el a második pisztolylövés a felvételen, amit lejátszott nekik. A többiek csak ültek mozdulatlanul, majdnem egy órán keresztül, amíg Irene elmesélte az elmúlt napok történéseit Londonban és Skóciában. Senki nem vágott közbe. Végül Andersson főfelügyelő megköszörülte a torkát.

– Georg Andersson... annak az iskolának az igazgatója, ahol Jacob Schyttelius dolgozott... megkeresett péntek este. Ott voltam nyakig a bajban, és akkor végre elhatározta, hogy beszél. És a lelkiismeretéről hadovált.

Andersson megállt, Irene látta, hogy a dühtől vörösödni kezd a feje. Nem volt felkészülve rá, hogy a főfelügyelő hatalmasat üt az asztalra az öklével.

– Az a kis szemét csak most mondta el, amit tud! Már sokkal korábban végére járhattunk volna ennek az ügynek! De félt, hogy rossz hírbe keveri az iskoláját, és amikor Jacob meghalt, úgy gondolta, felesleges is bármit mondani és napvilágra hozni az eseményeket! Ő és a kislány szülei is egyetértettek abban, hogy jobb hallgatni! Micsoda ostobaság! Jól megmondtam neki a magamét!

Világos volt tehát, hogy a főfelügyelő unokaöccse bajba került, és azzal, hogy elhallgatott néhány információt, menteni próbálta magát, de még mindig nem volt érthető a hirtelen kegyvesztettség oka. Irene

bátorkodott megkérdezni Anderssontól, hogy érti az imént elhangzottakat.

– A gyilkosság reggelén – vagyis hétfőn – egy kislány édesapja bement az igazgatói irodába. Szomorú volt és dühös is, ami a történtek fényében teljesen érthető. A nyolcéves lánya egyik nap zokogva ment haza, és azt mondta neki, hogy a tanára többször kényszerítette szexuális aktusokra. Találjátok ki, ki volt a tanár!

– Jacob Schyttelius – mondták többen egyszerre.

– Pontosan! Georg behívatta Jacobot az irodájába, és szembesítette az apától hallottakkal. Ő persze tagadta a bűnösségét. Azzal védekezett, hogy a más kultúrákból jövők gyakran félreértik a mi svéd nyíltságunkat és a nálunk már normálisnak számító közvetlen tanár-diák viszonyt. A lány családja Szíriából származik. Ellenőriztem azt a norrlandi iskolát is, ahol Jacob a válása előtt dolgozott.

A főfelügyelő felmutatott egy köteg papírt.

– Ezek a dokumentumok néhány órával ezelőtt érkeztek. Jacobot elbocsátották az állásából, amikor megvádolták, hogy molesztálja a diákjait. Lehet, hogy önként mondott fel, de ez lényegtelen. Ezek után ideköltözött, az ellene folyó eljárást pedig felfüggesztették. A fentiek örültek, hogy végre megszabadultak tőle!

Irenének eszébe jutott szegény, megfélemlített Kristina Olsson, Jacob exfelesége, aki Karlstadba költözött. A boldogtalanságának oka volt, mégsem mondott semmit.

– Ha legalább egy ember figyelmeztetett volna! – csattant fel Andersson.

Irene elgondolkodott.

– Eszembe jutott valami, amit Svante Malm mondott. Úgy fogalmazott, hogy a gonosz bennünk él. Ahol a gonoszság bűntettekben nyilvánul meg, ott könnyű észrevenni. Gyilkosság, szexuális zaklatás, erőszak... ezek mind egyértelmű jelei a gonosz létezésének. Ez ellen lehet harcolni. A nem látható gonoszság ellen viszont nem lehet küzdeni.

– Ez meg miféle értelmetlenség? – motyogta Andersson.

Irene folytatta.

– Az üvegdémon olyan ember, akiben a gonoszság láthatatlan. A környezete nem veszi észre, annak ellenére, hogy minden pillanatban jelen van. Egy másik oldala elvakítja a többieket. Senki nem feltételezi egy aranyszegélyes miseruhát viselő papról, akinek a nyakában ezüstkereszt függ, hogy gonosz. És ki gondolná, hogy a fiatal, jóképű tanár, aki mindenkivel olyan kedves és barátságos, valójában a pokol szülötte? Senki. Nem is akarják látni.

Andersson úgy bámult Irenére, mint aki nem hisz a fülének.

– Komolyan... kezdem úgy érezni, hogy ez az ügy túl sok volt neked – mondta végül.

– Nem. Őszintén mondom, sokat tanultam a nyomozás során. Az ilyen üvegdémonok áldozatai nem beszélnek, mert tudják, hogy senki nem hinne nekik, vagy még rosszabbtól tartanak. Rebecka a haláláig meg volt róla győződve, hogy ami a szüleivel történt, az az ő

hibája. Az apja baljóslata beteljesült: annak idején azt mondta neki, hogy ha bárkinek elmondja, mi történt vele, borzalmas dolgok történnek majd a családjával. És pontosan így is lett.

Sven Andersson főfelügyelő köszönetet mondott az egybegyűlteknek a hatvanadik születésnapján.

– Mind tudjátok, nem vagyok valami jó szónok, de mivel ilyen nagyszerű dologgal leptetek meg – nem is beszélve erről az ünnepségről –, el kell, hogy mondjam, nagyon hálás vagyok! Nem is tudtam, mit mondhatnék, amíg Tommy a beszédében azt nem mondta, hogy nem ajándékot kapok, hanem egy élményt. Ez nagyon érdekes…

– Így van! Csak egyszer hatvanéves az ember! – mondta valaki, és még több pezsgőt töltött neki.

– Hol is tartottam? Ja, igen, az élménynél. Azt hiszem, nagyszerű élmény lesz ennyi idő után viszontlátni Londont. Még a hatvanas évek elején – azt hiszem ’61-ben - jártam ott. Hajóval utaztunk és… az istenit, tengeribeteg voltam! Remélem, a repülést jobban bírom! Ez a… hogy is hívják? Glen Thomsen nagyon kedves fickónak tűnik! Eljön majd értem a repülőtérre és a saját szállodájában fogok lakni! Mit is mondtál, Irene? Ja, igen, a nővére szállodájában. Három éjszakát töltök majd ott, és Glen gondoskodik a vacsoráimról egy helyi étteremben! Kaptam egy képeslapot a helyet üzemeltető hölgytől, aki megígérte, hogy a legjobb ellátásban lesz részem. Ez nagyon jól hangzik! Azt hiszem, Donnának hívják. Szóval kérvényeztem, hogy még egy évig ennek az osztálynak

az élén maradhassak, úgyhogy örüljetek! Kíváncsi vagyok, milyen merényletet tervez Irene és Fredrik ellenem! Mindent hallottam, és észrevettem ám a pusmogást! De gondolom, úgyis kiderül! Nos... Senki nem mond semmit. De hát végül is így van ez, ha az embernek születésnapja van. Köszönöm a nagyszerű ünnepséget és az ajándékot... vagyis az élményt! Egészségetekre!

A könyv elektronikus változatának kiadója
Kossuth Kiadó
www.kossuth.hu

A kiadásért felel a Kossuth Kiadó vezetője

Az e-könyv létrehozásában közreműködött:
Katona Zoltán, Pekó Zsolt
Projektvezető: Földes László

A kiadás alapja
Helene Tursten: Glasdjävulen
A magyar kiadás a Leonhardt & Høier Literary
Agency A/S, Copenhagen együttműködésével jelent meg

Fordította
Németh Dorottya

Szerkesztette
Takács Éva

Borítóterv
Friss Krisztina

ISBN 978-963-09-8494-2

© Helene Tursten 2002
© Kossuth Kiadó 2016
© Hungarian translation Németh Dorottya 2016